

Sny drakobijců

První vydání v travnu roku 1077

Liscannor, Nurnská oblast, západní Gwendarron

OBSAH:

DOBRODRUZI

I.	Hupsla	7
II.	Já jsem zloděj, gdo je víc	9
III.	Žít a kouzlit pro život a slávu	13
IV.	Nurnští	39
V.	Ptáci a jejich význam v družině	41
VI.	Volba	43
VII.	Klabzej Myšilov: Z deníku malého psance	47
VIII.	Hospoda	56
IX.	Z deníku Snagrothova	58
X.	Lovcův den	63
XI.	Tklivý příběh osamělého chlapce	67
XII.	Darlenův životní příběh	78
XIII.	Nestačím se divit	82
XIV.	Co by radši neviděl Rien Gwardit	84
XV.	Strach	87
XVI.	Vysvětlení Riena Gwardita	91
XVII.	Rien Gwardit: Elfi velikán a vizionář	93
XVIII.	První dobrodružství Dwanyho Růžičky	107

XIX.	Mrtvolná léta aneb živoly versus mrtvoly	111
XX.	Magicus Magyjáš: Základní these	113
XXI.	O povaze magických ochranných kruhů	117
XXII.	A tag sam sam sa naučil piť	120
XXIII.	Proslov starého důlmistra	122
XXIV.	Yasperův deník	124
XXV.	Álfheim a kultura	128
XXVI.	Krolli	131
XXVII.	Každému jeho místo!	133
XXVIII.	Zarn Hadrigern: Pokrok je v řádu a spolupráci	144

DOBRODRUŽSTVÍ

XXIX.	Prokleté město trpaslíků	153
XXX.	Trable ve vinném sklípku	159
XXXI.	Banda	164
XXXII.	Ves strachu	170
XXXIII.	Turnaj na Dřevěných hradech	179

DOBRODRUZI

I. Hupsla

Christla Lísková

Je známo, že před mnoha lety, roku 1020, se přidala společně se svým přítelem Drsoulem k Nurnské družině hobitka poměrně již zralého věku, Hupsla. Hupsla však na svůj věk nevypadala, a protože byla uzavřené povahy a moc toho o sobě nenapovídala (jen občas si s Drsoulem něco vyprávěli), tak nikdo o tom, co všechno už prožila a má za sebou, moc nevěděl, a o tom, kolik jí bylo let, když přišla k Nurnské družině, se všichni mohli jen dohadovat.

Oblíbená zlodějka Hupsla se dožila 33 let a dnes by mohla být ve svých téměř šedesáti letech i babičkou. A taky že byla. I když ona sama se o tom, že její syn žije a má rodinu s třemi dětmi, nikdy nedověděla.

Jednou se Hupsla zmínila Drsoulovi, že již byla vdaná a Lísková je proto, že pochází ze vsi jménem Lískov, a tudíž všichni, kdo se narodili v Lískově, jsou vlastně Lískové. I její manžel Vik byl Líska. Byl to syn truhláře ze sousedství. Hupsla se do Vika zamilovala ve svých sedmnácti letech a po roce z toho byla hned dvojčátka. Rodiče jejich vztahu moc nepřáli, ale nakonec jim vystrojili pěknou svatbu a pomohli postavit a zařídit domek v sousedství.

Vik s Hupslou byli velmi šťastni a jejich kluci Smílek a Klínek rostli jako z vody. Až jeden rok byla špatná úroda a všichni lidé byli zesláblí hladu. Spousta dětí ze vsi začalo stonat, a pár hobitů i zemřelo. Mezi nimi byl i Smílek, syn Vika a Hupsly. Hupsla to velmi těžce nesla a nebýt jejího muže a druhého syna, tak by se asi sesypala.

Asi po roce, když slavili Hupsla a Vik s Klínkem jeho třetí narozeniny, uviděli, jak se podél jezera blíží k jejich vsi zástup vojáků. Když se vojsko přiblížilo blíže, poznali podle barev praporu, že je to vojsko jejich pana krále. Vojsko se přiblížilo až za bránu vsi a vojáci zabušili na bránu. Vesničané jim otevřeli bránu a na jejich počest zátroubili z místní věže na lesní rohy, jejichž hluboký zvuk se rozléhal široko daleko. Všichni svého krále měli velmi rádi a jeho vojsko s úctou respektovali. Muž v čele vojska rozvinul bohatě zdobený královský prapor a zvolal k lidu: „Jménem našeho pana krále vyzývám všechny urostlé muže, aby šli s námi a pomohli nám bránit naši zem před vpádem skřetích vojsk z východního pohoří Maweli, která vylezla ze svých děr, srotila se a postupují přes hranice do naší země a plení vše, co jim přijde do cesty. Je potřeba pomoc každého bojeschopného muže, jinak se může stát, že skřeti vyplní postupně celou naši zem, proto je třeba je největší naší silou odrazit co nejdříve“. Na tato slova se šli všichni urostlí muži ze vsi rozloučit se svými rodinami a nabrousili všechny sekery a jiné zbraně, které kdo našel. I Vik musel odejít bojovat nejen za svou zem, ale i za svoji ženu a dítě, aby mohli žít zase spokojeně a beze strachu.

Uplynulo několik měsíců a z bojiště postupně přicházely zprávy o zemřelých sousedech. Hupsla ale stále doufala, že se se svým mužem ještě setká. Jednoho dne přijel do vsi polorozpadlý povoz s koňmi, který za sebou nechal krvavou stopu. Na voze byla naložena spousta mrtvých těl. Ošuntělý hobit sedící na povozu vyvolával: „Lidičky, pojďte se podívat, jestli někdo z mužů na povozu

nepochází z této vsi, aby byl pohřben tam, kde je jeho domov". Hupsla nechtěla jít, ale nakonec se šla podívat. Náhle se jí podlomila kolena, spadla do bláta a začala plakat. Mezi těly spatřila muže s rodovým přívěskem Lísků, na kterém byl zdobeně vyryt emblém ve tvaru písmen V.L. Když lidé z vesnice vytáhli jeho tělo, zjistili, že je to opravdu Vik, i když se pod spoustou krvavých stop z boje nedal skoro ani poznat. Starosta obce vystrojil Vikovi řádný pohřeb. Hupsla se přestěhovala s Klínkem zpět ke svým rodičům, protože v domě, kde žila s Vikem, podléhala stále většímu zoufalství. Klínkovi pověsila na krk přívěsek jeho otce, neboť nyní už pouze Klínek byl jediným pokračovatelem Vikova rodu.

Asi po roce a půl od té doby, co začala válka mezi hobity a skřety, se zdálo, že skřeti už jsou oslabeni a postupně se stahují z hobití země. V zemi se již skrývalo jen pár skřetích tlup, které se pohybovaly po lesích a snažily se co nejrychleji dostat za hranice země. Jen občas hladoví skřeti ukradli v nějaké vesnici nějakou tu ovci či sele, nebo se vloupali do nějaké spíže.

Jednou, když Hupsla šla vybrat v lese pasti, které nastražila na drobnou zvěř, neboť sami již žádná zvířata neměli a něco jíst museli, uslyšela z vesnice křik a velké rány. Rychle běžela domů, ale když doběhla do vesnice, uviděla jen hořící chalupy a pár plačících žen. Běžela rychle k domu svých rodičů, obávajíc se o svého syna. Před domem našla jen bědující matku, která jí vyprávěla, jak sem vtrhla banda vztekklých skřetů, zapálili vše, co jim přišlo do cesty, ukradli jídlo a sebrali všechny malé děti, mezi nimi i jejího Klínka.

Hupsla se rozhodla ihned a vydala se hledat svého synka. Od té doby prochodila spoustu zemí, ale nikde již o svém synovi neslyšela. Později potkala na svých cestách Drsoula, se kterým se přidala k Nurnské družině, neboť ještě věřila, že snad při dobrodružných výpravách do dalekých zemí narazí na svého syna.

II. Já jsem zloděj, gdo je víc

Krull Tichošlápek z Mortalu

Mortal v 5 hodin 29 minut, 8.5.1008

Prší. Křik. “Mámóóó, je to kluk!!!”. “Béééééééé! Húúúúúú! Béééééééé!”.

“Jéé, ten je ale prťavej. Sakra, to je ale mrňous”. Tak sem se narodil.

“Budeme mu říkat Krull! Kouká jako ňákej natvrdelej kroll, sem zvědavej, esli něgdy vůbec vyroste”. A kupodivu, vyrost sem, i když zase né moc.

Jo tenkrát, to bejvaly časy. Rád vzpomínám na své mladší bratry Arkusse Dettora a Thevenina Bleskoně, na svou první kuši. Chodili sme do lesa k potoku střílet rybičky, žáby a občas i sami sebe. Byly to nádherné roky.

A pak to přišlo. Bylo mi zrovínka deset let. S bratry jsem se potuloval po tržišti v Mortalu. Jóó, Mortal je hlavní město Nakary a je prostě nádherný, rozkládá se na stráních Modrého údolí, nad ním se tyčí vrcholy Čonk-khiho masívu a za nimi se rozkládá jakási podivná země plná kamenných domů a pasoucích se krav. Naše město je voproti vašim městům takový divný, jiný, totiž skoro všechno je podzemí, néé že bysme byli náky trpajzlíci, ale my hobiti máme prostě rádi nory. Nad zemí se pouze vlnily davy malých tělíček, pobíhajících na tržišti, bylo slyšet hlasité smlouvání, nadávání, chechtání i zvracení opilých kořálů. Tomu všemu vévodí věže králova hradu, všichni ale víme, že královský hrad je jenom ozdoba, náš král Lemmor Mazaný bydlí v hlubokých norách pod hradem.

No tak se tak courám po tržišti, všude jsou slyšet obchodníci, no prostě je tu hroznej bordel, ale s tím se nedá nic dělat, hobiti sou takový kšeftaři a šmelináři. Zrovínka takhle du vokolo obchodníka se šperkama. Nějaký asi zámožný hobit oblečený do pěkného šatstva s bílým pláštěm zrovínka kupuje pěkný zlatý náhrdelník s drahokamem. Stačím eště zaslechnout: “...ále to víte, dcera se mi vdává, tak jí koupim tadytu drobnůstku...”.

“Tak to máme, zámožnej pane, devadesát zlatejch na ruku”.

“Cooožžžééééé, tolik???” , diví se ten pracháč.

“Inu, to víte, doba je těžká”, přikyvuje kšeftař.

“Inu, dobrá, dám vám pětavosmdesát zlatejch, ted’ hned”, a vyndává měšec.

Já, stará hlava zvědavá, sem musel všechno vidět, a tak sem se příkradl k pultu a vočumuju. No, a jak ten chlapík vyndává zkušeným hmatem měšec, nevším si ten hlupák, že mu z kapsy vypad zlatej řetízek. Že já mu ho nevrátil, sakra, no, a já hlava dubová ho vzal ze země, nikdo si mě, nevím proč, nevším. Byl to asi nejhorší okamžik v mym životě. Rychlým úprkem sem doběh domů. Proč mě nechytili? Doma sem se hned chlubil, řval sem: “Hééé, mam řetěéz”, a všem sem ho ukazoval. Když ho viděl tatík, tak se pousmál a řekl: “Tak, synu, konečně si přimkl k nákýmu řemeslu. Budéééš člen nejstaršího cechu, teda až po jednom, hehe”.

Měl sem se stát zlodějem.

Hned ráno mě tatík odvedl na náměstí a řekl: “Tak tady, synku, budeš mít školu”, a ukázal na tržiště. Pak jsme šli do chudinské čtvrti k jedné zapáchající a

rozpadlé noře. Na dveřích byl znak cechu. Bylo tam plno, teda chci říct, že tam bylo plno dětí. Cena za vyučení nebyla vysoká, ale zisky byly jisté. Ještě ten den jsem se šel podívat na pracoviště se svým učitelem Klapkem, zvaným Lapákem.

Pamatuju si na svojí první krádež, musel sem jedný babce na tržišti ukrást jedno jablko. No, to byly nervy, teď mi to ani nepříde, ale tenkrát sem měl vopravdickej strach. Ovšem strach byl menší než hlad, asi proto se mi to povedlo. Klapko mi řekl: “No vidim, že z tebe něco bude, prcku”. A taky že jo. Za pár let bylo jméno ‘Krull’ již známo dostatečně po celým městě. Lidé přede mnou se pevně chytali za měšce a cennosti strkali do nedůstojných míst. Můj temný smích je mrazil za krkem a mě bylo skvěle. Jo, to byly časy.

To se ale mělo změnit. Z hlubin temnot povstaly zapomenuté spory se sousední říší Trejin, obývanou trpajzlíky (brrrr), a také, jak sem sám zjistil, drakem.

Už ani nevím, jak to všechno začalo. Trpajzlíci se spojili s drakem a povstali proti našemu mírumilovnému národu.

Bylo mi tenkrát asi dvacet, byl sem známej zloděj i šprýmař a měl sem hodně přátel, moje činy byly známy po celým městě.

Byly asi dvě ráno, v hospodě U jahůdky jsme zapíjeli včerejší den.

Náhle jsme zaslechli hřmění, pak blesky, hrozný žár. Vyběhl sem ven. Všechno bylo v jednom ohni, který se snášel v hrozných dávkách na moje milované město. Někdo začal řvát: “Dracííí, to sou draci”. Ošťásl sem se hrůzou při pohledu na královský palác, byl celý probořený a hořel jasným plamenem. Eště, že my, hobiti, sme podzemní národek, a tak mnoho škod tenhle nálet neudělal. Hned ráno ohořelý král svolal armádu a vyslal špehy. Ve městě byl bordel.

Všude probíhaly záchranné práce. Moje nora byla taky pěkně ohořelá, ale jinak v pořádku. Tak sem si po dlouhé noci lehnul a tvrdě usnul.

Probudilo mě bušení na ohořelé dveře.

“Coo jééééé, proč mě budííteéé???”.

“Hledáme pana Krulla, známého zloděje”, ozval se drsný hlas.

“Prooč? Co se děje? To sem jááá”.

“Král vás potřebuje, oblékněte se, vemte si to nejnnutnější a pojdte s námi”.

“Chmmmm, no jóó, už du”.

Tak sem se v hradě dozvěděl, že začala válka s trpajzlíky a draky z Trejinu.

To mě teda potěšilo. Říkalo se, že na hranicích se shromažďuje armáda trpajzlíků, kteří touží po našem bohatství a chtějí si nás podrobit, k tomu si přizvali draka, se kterým po staletí sdíleli své dýmající jeskyně.

Naši špehové zjistili přesnou polohu dračí sluje a byly vypraveny rychlé skupiny, aby nás zbavily těchto netvorů. V jedné této skupince jsem byl i já. Nevěděl sem, k čemu budu užitečný, protože vo okrádání draka nešlo. Ale záhy sem zjistil, k čemu budu užitečný. Budu navádět ďábelské střely.

Naši družinu tvořily z větší části totiž slavní alchymisté z Krvavé struny, naši nejslavnější alchymistické školy (mj. rodiště Rulfa Bomabře).

Tato alchymistická škola je známa svým zaměřením na vše výbušné a explodující, a jsou známy pokusy s obrovskými rachejtlemi, dlouhými přes dva sáhy a schopnými v okamžiku zničit pěkně prosperující vesničku i s okolím. Též můj bratr Arkuss Dettor touto školou prošel a zanechal to na něm trvalé následky. Doslova žil ve výbušninách.

Král shromáždil armádu. Naše armáda čítala mnoho mužů, kteří byli vesměs kouzelníci z Bleskové univerzity v Mortalu, a také d'ábelští alchymisté z Krvavé Struny ze svými raketami.

Naše nepočetná družina vyrazila. Jeli jsme co nejrychleji k hranicím, a potom jsme objeli celou armádu a vjeli do Trejinu. Museli jsme projíždět lesy. Po pláních jsme projížděli v noci, kdy nám na cestu svítil temný úplněk.

Pátého rána jsem je uviděl. Vysoko se tyčící sněhem pokryté masívy Dračích hor.

Nyní nás vedla přesná mapka, která nám naznačovala, že do dračí sluje je pouze jeden vchod. Některým při pohledu na hory běhal mráz po zádech. Ovšem zvrhlí alchymisté už netrpělivě křesali křesadly.

Dojeli jsme pod masívy a nedalo nám práci najít stezku. Naštěstí byl všude klid, protože všichni trpajzlíci bojovali s naší armádou a nebo se prostě báli draka známého svou žravostí.

Před vchodem do sluje hlídaly stráže. Jejich těla se svezla k zemi a náš kouzelník se zkušeně protáhl a mrknul na mě. Můj čmuch říkal, že tu něco je, něco tak velkého, že mě z toho rozbolela hlava.

Alchymisté začali skládat rachejtle. Byly asi sáh dlouhé a docela tlusté, říkali o nich, že to je nový model vyvinutý velkými mistry, určený pro svou účinnost k ničení velkých a nepříjemných věcí.

Po chvíli sem se měl vydat na průzkum. Dostal sem od kouzelníka prsten, o kterém mi řekl, že až bude nejhůř, tak si ho mám v hlavě představit, chvíli na něj myslet, a on mě prý udělá neviditelným. No, moc sem tomu nevěřil, protože kouzelníci jsou cháska podivná.

Vydal sem se tedy do sluje. Bylo tam vlhko a páchlo to tam zatuchlostí a stěny byly ožehlé. Celej sem se třásl. Postupně jsem se přibližoval. Po chvíli jsem zaslechl hlasité chrápání. Šel jsem dál. Uviděl jsem ho. Byl nádherný. Jeho šedavé šupiny se v šeru leskly. Šel jsem blíž. Cítil jsem jeho horký dech.

Tak tohle byl ten drak, co nám sežehnul město. Heh, teď zemře strašlivou smrtí.

Jak jsem tak šel k němu, tak pode mnou zapraskala nějaká kost a drak se pohnul.

Úplně mě to rozházelo. Drak se pomaloučku převaloval, frkal, a já začal v hlavě myslet na prsten a hrozně sem se klepal, že nebude fungovat. Po chvíli sem ucítil v hlavě škunutí, lehce se mi zatočila, cítil sem, jako by sem se rozpustil, můj krok byl lehký a rychle jsem se rozběhl ven.

Zarazil jsem se o alchymisty, kteří si mě nevšimli, protože sem nebyl vidět.

Teprve když jsem promluvil, tak si mě všimli, kouzelník mě odčaroval a já už sem nechtěl mít s magií nic společného.

“Je tam a spí”, téměř jsem vykřikl. Alchymisté, nasledování kouzelníkem a mnou, vzali rachejtle a postupovali vpřed do jeskyně. Před spícím drakem rozložili rakety a pečlivě zaměřili.

“Pal!!!”, ten hlas zněl temnotou jako rozsudek smrti.

S hrozným rachotem se od země odlepil asi tucet rachejtlí směřujících na draka. Ten se v okažiku proměnil v hořící pochodeň, byl doslova rozerván na kusy. Jeho temný řev zněl po celých horách. My přeživší jsme byli celí ožehlí.

A na tvářích nám zářily úsměvy a úprkem jsme utíkali ke koním a ujížděli konečně domů, kde jsme nevěděli, co nás čeká.

Když jsme se blížili k hranicím, překvapil nás kouř stoupající ze země, pláně poseté ohořelými nebo roztrhanými těly trpajzlíků. Alchymisté se usmívali, věděli, že jejich ďábelské výbušniny zachránily naši maličkou zemi.

Hned po návratu nás přijal král, vyprávěl nám o statečnosti našich lidí a o účincích našich výbušnin, díky kterým jsme zvítězili nad tupými trpajzlíky.

Dále nás král za naši statečnost odměnil, byli jsme pasováni do šlechtického stavu, stali se z nás vážení Drakobijci.

A mně, nejmenšímu, odvážnému průzkumníku, přiřkl za odvahu jméno ‘Tichošlápek’, a od toho dne jsem znám jako ‘Krull Tichošlápek’ se všemi poctami.

No a jak čas šel a já si užíval života, tak jsem zatoužil znovu po dobrodružství a slávě. Tak jsem se vydal do světa. Cestoval jsem daleko, až jsem se jednoho dne připojil k Barnaulské družině, která měla namířeno do Almémarského království najít draka a přinést jeho ocas králi ke svatbě.

Ovšem díky rozporům v družině mezi elfy a hobity v Rokli ozvěn, kdy byl vyhoštěn náš velitel, jsem se rozhodl ho hledat. Po nalezení jeho mrtvol jsem se se slzou v oku přidal k Nurnské družině plné hrdlořezů a nájemných vrahů.

Bohužel tato zkušenost... Lépe řečeno, některým členům této družiny se podařilo mě úspěšně vrhnout na šikmou plochu...

Za což jim děkuju...

III. Žít a kouzlit pro život a slávu

Krochta Moskyt z Bažiny

Včera jsme v Liscannoru oslavili příchod dalšího roku. Oslava nebyla vůbec bouřlivá, jak by snad někdo čekal. Snad to bylo způsobeno celkovou únavou po předešlých útrapách a snad je to tím, že někteří jsou ženatí, a tudíž kapku zaneprázdnění. Ale i tak to byla vydařená oslava.

Venku slabě chumelí, v krbu praská oheň, žena mi nalila pohár svařeného vína a upekla mi kus masa. Je mi dobře. Řekl bych dokonce, že skvěle. A kdybych chtěl možná trochu přehánět, řekl bych, že to již nemůže být lepší. A přitom to není ani tak dávno, co bylo všechno jinak a svět se mi jevil v těch nejhorších barvách. Je to zvláštní, ale sny, představy a touhy se někdy plní. Stačí jen chtít a mít kopec štěstí...

Tenkrát

Když jsem se před pár lety ocitl náhodou v Liscannoru, neměl jsem vůbec nic, jenom ten pytel zlata, z kterého jsem musel uplatit Getda Ruindorského. To ale bylo úplně jedno. Liscannor tehdy působil smutně a neútně. Byl plný sirotků a vdov, v hostinci U hrocha se vedly smutné řeči, na rynku se povalovaly odpadky, pivo točil Jeremy teplé a na zemi se ještě válel papír, na kterém Getd kdysi sliboval odměnu za mou hlavu. Moje pověst byla mizerná. O to se postaral právě Getd, který peníze sice rád přijal, ale v opilosti se do mě často třefoval. Naštěstí i jeho pověst nebyla nejlepší, neboť kromě toho, že kdysi byl na nějaké výpravě, seděl nyní doma na zadku a pouze občas si zaběhl do vykřičeného domu. Ten mi mohl být ukradený. Necítil jsem se tenkrát ale stejně dvakrát dobře. U hrocha jsem měl pronajatý pokoj, který jsem sdílel společně s věrným křečkem Fistlem. Brzy jsem pochopil, že mám-li si získat nějaký respekt, budu se muset zúčastnit nějaké výpravy, ve které všem ukážu, kdo je to Krochta. Ale ono se nedělo vůbec nic. Pořád se nikam nejelo a jen se sedělo v hospodě. U Jeremyho jsem platil pěkně vysoký nájem. Chtěl po mně celé dvě zlatky na den, za což mi občas vyměnil povlečení a dvakrát denně jsem se mohl v lokále najíst. Peněz jsem měl sice spoustu a ve srovnání s tím, co jsem si protrpěl minulá léta, to tady byl luxus, ale něco tomu chybělo. Po nějakém tom měsíci se mi to všechno začalo trochu zajídat. Jediným rozptýlením pro mě byla výuka našeho starosty, a tahle drobná epizoda mého života však stojí za trochu vyprávění...

Učitelem

Když jsem začal bydlet v Liscannoru, byl jsem doslova šokován tím, že starostenský úřad vykonává, s odpuštěním, debil. Je to smutné, ale vhodnější označení jsem nenašel. S krollem Lynhaardem jsem se poprvé spatřil, když jsem přišel žádat o povolení k pobytu ve vesnici. Za stolem seděl v pokecané vestě obrovský primitiv s vizáží opice. Nejprve jsem se strašně lekl a chtěl se dát na útěk,

ale pak jsem si dodal odvahu. To stvoření nepůsobilo zle. Dokonce bych řekl, že bylo zasněné, až zamilované. To se ostatně potvrdilo později. Nejprve se na mě díval, jak tam tak stojím a rozpačitě si mnu ruce, a pak na mě něco vybafl. Přiznám se, že jsem tomu hned nerozuměl a pouze jsem usoudil, že ho asi zajímá, co jsem zač. Slušně jsem se představil a hned jsem chtěl povolení k pobytu. Dostal jsem je. Potíž nastala v okamžiku, kdy se ten kroll zatvářil důležitě a začal se hrabat v jakýchsi pergamenech s tím, že si to povolení musí zapsat. Popadl kus papíru a chvíli na něj zíral. Okamžitě mi došlo, že nemůže umět číst ani psát. Neuměl. A tak jsem mu navrhl, lehce podlézavě, to připouštím, že ho naučím číst i psát a že bude ten nejchytřejší starosta v Gwendarronu. Chvíli se na mě podezíravě koukal, ale pak na mě prskl něco, co jsem si vyložil jako souhlas. Ulevilo se mi. Vždyť mi mohl také okamžitě rozmlátit hlavu na kaši. Není nic výjimečného, když si takto ti, kteří vládnou spíše mečem nežli rozumem, léčí své komplexy. Ale on to přijal a dokonce mi za to nabídl peníze. Od tohoto okamžiku jsem k němu pocítil jistou sympatii. Ale na druhou stranu jsem si na svá bedra naložil skutečně nadlidský úkol. Představte si to! Dvě hodiny denně se snažíte vysvětlovat někomu, kdo nemá potuchu o tom, kde je vpravo a kde vlevo, že tohle písmeno se píše takto a tohle zase tak, a že když to dáte dohromady, tak to dá slovo. Několikrát jsem byl na pokraji zhroutení, ale Lynhaard si tak seděl na židli, žmoulal brk na psaní, kapal po stole inkoust a možná, že jej to i bavilo. Ne snad, že by občas po mně něco nehodil, nebo na mě nezačal řvát, tu a tam dokonce i stůl rozštípal, ale jinak to byl docela hodný žák. Nebyl příliš učenlivý, ale snažil se. Po půl roce už uměl jakžtakž základní písmena, uměl se podepsat a počítal docela obstojně. Dlouho jsem nevěděl, jak ho mám počtům naučit. Pokusy se švestkami nebo jablky dopadly katastrofálně. Buďto je okamžitě sežral, nebo je po mně začal házet. Teprve po nějaké době jsem přišel na geniální myšlenku, která byla tak prostá, že jsem se až styděl za to, že mě nenapadla hned. Docela jednoduše jsem před něj vysypal hrst zlatáček, a to byste koukali, jak mu to hned šlo! Neříkám, že se mi ho snad podařilo naučit počítat přesně na kousek, ale vždycky poznal, která hromádka je větší a která menší. Myslím, že umět počítat je pro starostu mnohem důležitější, nežli umět číst a psát. Samozřejmě někdo by mohl namítnout, že naučit za půl roku někoho pár písmenek a základní počty je dosti mizerný pedagogický výkon, ale takovému šťouravci odpovím jednoduše, ať si to zkusí sám, naučit něco takového poloblba! A proto zdůrazňuji, že jsem na svůj výkon patřičně hrdý. A nestydím se to říci, že když táhneme občas městem a Lynhaard namáhavě přeslabikuje název hospody či správně přečte jméno lodi v přístavu, tak nemám daleko k slzám. A nic na tom nemění ani fakt, že je to tam často i namalováno! A ještě jednu věc bych chtěl zdůraznit. Vyskytly se po Liscannoru řeči, že jsem používal rákosku jako výchovný prostředek při krollově výuce a mlátil ho s ní přes ruce. Není to pravda. Ne snad, že bych občas nechtěl do něj nějaké ty vědomosti natlouct (na to by ovšem byla rákoska málo) či nakopat, ale zkuste si to na někom, kdo měří skoro dva a půl sáhu a nevypadá dvakrát mírumilovně. No, uznejte sami, že je to pěkná hloupost, dobrá tak akorát pro sebevraha...

Konečně dobrodružství!

Své první dobrodružství v Nurnské družině jsem si představoval trochu jinak. Naivně jsem se domníval, že se jednoho dne ozve dusot kopyt a přijede děsně bohatý pán, který nám dá nějaký velmi důležitý úkol, např. zabít draka, zachránit zemi od bandy lupičů apod. Někdy to tak skutečně bývá, ale jak již dnes vím, většina výprav spočívá v daleko prostších posláních. Zkrátka a dobře, jednoho dne se skutečně ozval dusot kopyt a skutečně přijeli dva poměrně slušně vypadající pánové. Potud by bylo všechno v pořádku. Ti dva se samozřejmě nějak jmenovali, určitě nám to řekli, ale protože si ta jména již nepamatuji (bylo to v době, kdy jsem učil Lynhaarda a neustále mě bolela hlava), označím je jako pana A a pana B. Oba vypadali skoro stejně. Až na to, že... ale to až později. A tihle dva pánové po nás nejdříve chtěli nějaké informace o nějaké knize, že je to pro ně důležité. Nebudu tady popisovat, o jakou knihu šlo, a vůbec žádné podrobnosti, to si laskavý čtenář přečte v Historii, spíše se zaměřím na to, co potkalo mě. Bylo to zpočátku jednoduché. Jeden z těch pánů, myslím si, že to byl pan A, nebo snad B, se na mě obrátil s prosbou, zda bych mu nedojel do města do knihovny zjistit nějaké informace, moc dobře totiž poznal, že jsem vzdělanec. Inu, souhlasil jsem, znáte to. Jenomže ten pan A, nebo snad B, si se mnou ještě chtěl promluvit o nějakých podrobnostech v soukromí. Okamžitě jsem se cítil důležitý a souhlasil jsem. Jelikož jsem v té době ještě neměl vlastní dům, pozval jsem toho chlapa do svého pokoje, který jsem měl pronajatý v hostinci U hrocha. A pak se to stalo... ha, to jste teď všichni napnutí, co se to vlastně stalo. No, stalo se. Jen za námi zapadly dveře do pokoje, tak mi ten chlap ukázal nějaký meč, jestli se mi líbí. Řekl jsem, že líbí. A ten mizera mě s ním vzal po hlavě. Představte si to, normálně mě s ním praštil do hlavy. Buch a bylo to. Pořádně mě to zbolelo a hned jsem začal rvát o pomoc a chtěl jsem se pomocí kouzla (však jsem taky kouzelník, teda teď už čaroděj) přenést za dveře a postěžovat si ostatním. Jenomže ten pan A, či snad B, byl rychlejší. Praštil mě ještě jednou, a to už jsem nevydržel a omdlel jsem. Nepříjemná záležitost.

Nevím, jak dlouho jsem byl v bezvědomí. Probral jsem se v nějaké smradlavé kobce s řetězem na krku. S řetězem na krku! To mě ovšem těžce urazilo. Někdo dal Krochtovi řetěz na krk! Taková potupa! Hlava mě brněla a chtělo se mi zvracet. Znovu jsem usnul. Když jsem se probral, stál u mě jakýsi tlust'och a podával mi misku s nějakým blivajzem. Otrásl jsem se hnusem. Chtěl jsem po tom člověku, aby mi laskavě sdělil, co tady dělám a proč mám ten řetěz kolem krku. Přišlo mi to jako úplně normální otázka v mé situaci. Ale on se jenom zašklebil, řekl nějakou sprost'árnu a odešel, což mě velmi rozzlobilo, a od té chvíle jsem toho člověka neměl rád. Však počkej, on ti to Krochta ještě spočítá, takhle mě otravovat. A taky jsem mu to později spočítal.

Ležel jsem tam ještě několik hodin a stále se nic nedělo. Pouze jsem se snažil pomocí několika blesků přepálit ten řetěz, ale nevedlo se mi to. Snadno jsem si spočítal, že bych ho takhle přepaloval aspoň týden, a to by mě ještě nikdo nesměl otravovat. Nebyl jsem tehdy tak zkušený kouzelník, abych si mohl dovolit čarovat

jeden blesk za druhým. A tak jsem se raději obrátil na bok, hlavu si podložil kusem hadru a snažil jsem se nemyslet na to, jak mě ten řetěz dře do krku. Ale klidu jsem moc neměl. Za chvíli zarachotily dveře a v nich se objevili oba pánové. Pan A i pan B. Jenomže jeden z nich byl svázaný, zatímco druhý na něj něco hulákal a hrozil mu. Důvtipnému čtenáři je jistě jasné, že ten, co hulákal, byl ten samý, který mě předtím praštil do hlavy. Něco ještě chvíli hulákal a pak ty dveře zavřel. Podíval jsem se na svého nového spolubydliciho. Byl zkrvavený a sotva mohl mluvit. Mlel něco o nějaké zradě (to jsem mohl konec konců já také). Chvíli jsem ho poslouchal, když v tom se dveře znovu otevřely a ten druhý pán po tom prvním pánovi (no po tom, co byl se mnou v cele) hodil jakousi láhev a řekl něco v tom smyslu, jako ať si ten sajrajt třeba vypije, když ho neumí udělat. A zase zavřel. Zeptal jsem se toho pána, co to má všechno znamenat. A on mi děsně tajemně řekl, že měl pro toho druhého pána vyrobit takový lektvar, který umí rozežrat kov, ale když ho pro něj poctivě vyrobil, tak mu ten druhý pán řekl, že ho podvedl, a uvrhl ho ke mně do kobky. Okamžitě jsem se ho zeptal, jestli to, co ten druhý pán po něm hodil, není náhodou ten lektvar, co požírá ten kov. A ten pán přikývl. A tak si povídám, co bych to nevyzkoušel, a proč ne třeba na tom řetězu. A představte si! Hned co jsem trochu té tekutiny vylil na řetěz, začala syčet a za chvíli byl řetěz na jednom místě rozleptaný. Tady by se asi slušelo podotknout, že ten chlápek, co k nám do cely ten lektvar hodil, byl naprostý pitomec a hlupák, když si jeho účinky ani nevyzkoušel. Původně jsem si myslel, že ten pán musí být náramný učenec a tuze mazaný chlapík. To jsem si myslel i po tom, co mi provedl, ale svůj názor jsem změnil. Takovou chybu by neudělal ani opilec Hlůva, pošťák z Nurnu! Podíval jsem se na toho druhého a chtěl jsem jej také pustit, ale on mezitím umřel. Taký dobře. Neměl se spolčovat s tím druhým. Tak jsem si raději omotal zbytek řetězu okolo krku a vylil trochu té zázračné tekutiny do zámku ve dveřích. Za chvíli jsem již radostně otevíral dveře. Ocítl jsem se na chodbě slabě osvětlené loučí. Po stranách té chodby byly další dveře, určitě také kobky. A pak se to stalo! Z jedné dveří jsem zaslechl příšerné nadávky. Hned jsem ten hlas poznal. Cha, to je trpaslík Bušchal. Můj spolubydlici na patře v hostinci U hrocha. Tak tady nejsem sám, těm mizerům se podařilo nás pochyťat víc. Bušchale, kamaráde, to sem rád, že tu nejsem sám. Honem jsem na zámek v jeho cele vylil zbytek toho lektvaru. Za dveřmi stál Bušchal a tvářil se překvapeně. Pravda, trochu mě překvapilo, že neměl řetěz okolo krku jako já, ale moc dlouho jsem si s tím lámat hlavu nemohl. Asi byl privilegovanějším vězněm. Ve stručnosti mi vysvětlil, že poté, co jsem zmizel z Liscannoru, staly se podivné věci. Nebudu je zde vyprávět, to je opět věci družinické kroniky, jisté však bylo, že v těchto kobkách bylo uvězněno několik dalších družiníků. V první řadě to byl starosta Lynhaard. Smutně jsem se podíval na prázdnou láhev. Zámek v jeho cele se mi již nepodaří rozleptat. Na to se musí jinak. Rychle jsme se s trpaslíkem domluvili. Potichu jsme zavřeli všechny dveře a zalezli jsme do mé cely. Musíme k nám dostat toho strážného. Ano, toho hnusného žalárníka, který se se mnou odmítá slušně bavit a k jídlu mi nosil akorát šlichtu! Já se ho pokusím složit k zemi kouzlem a Bušchal se rozhodl bojovat pochodní. Mrkli jsme na sebe a já začal řvát nějaké sprostěárny a kopat do dveří.

Netrvalo dlouho a s nadávkami se přihnál žalárník. Vtrhl do dveří a... nežli se začal stačit divit, že je otevřeno, seslal jsem na něj jeden žlutý blesk. Lup! Dostal to, holomek, rovnou do pupku. Začal strašně řvát a tasil meč. Teď už to byla práce pro trpaslíka. Neváhal a zaútočil pochodní. Já jsem byl v této chvíli k ničemu, a tak jsem se spíše snažil Buščala povzbudit vydatným řevem. Rval se jen tak v košili s tou pochodní v ruce a začal toho chlapa zatlačovat. Zasadil mu mnoho ran, ale sám také nejednu utržil. Dlouho to vypadalo nerozhodně, ale ten prokletý mizera ustupoval do strážní místnosti, kde se mu podařilo vypít hojivý lektvar, a hned získal nad Buščalem převahu. Ten statečný trpaslík se dále pral s přeraženou pochodní, ale proti meči neměl šanci. Nakonec se žalárníkovi podařilo probodnout mému druhovi hrdlo. Vítězně zařval, a přestože byl již značně poraněný, hned se na mě vrhl. Měl jsem úplně holé ruce a vytřeštěný výraz. V zoufalství jsem popadl dubovou židli, abych se mohl alespoň bránit, a v duchu jsem se loučil se životem. Skočil ke mně a já sevřel tu židli a praštil. A měl jsem kus štěstí. Zasáhl jsem toho lumpa přímo do hlavy. Sesul se k zemi a nejevil známky života. Pro jistotu jsem mu hned jeho meč vrazil do hrudi. A máš to! Chtěl jsi šikanovat a otravovat Krochtu, a ten ti to teď vrátil obyčejnou židlí! Blbečku! Zaplavila mě vlna úlevy. Jenomže to nebylo ono. O kus dál ležel mrtvý Buščal a jeho krev barvila podlahu. Už si nikdy nezahrajeme spolu partičku kostek U hrocha. Chudák. Nebyl však čas na nějakou sentimentalitu. Rychle jsem tomu žalárníkovi sebral klíče od cel, ještě mu plivl do obličeje a běžel jsem osvobodit ostatní. Ti budou koukat, že je tahá z bryndy Krochta Moskyt, ten, o kterém ten povaleč Getd navyprávěl tolik pomluv (no, nebyly to vždycky jenom pomluvy). Nejdřív jsem osvobodil starostu Lynhaarda a hned jsem mu do ruky vrazil ukořistěný meč. Přeci jenom on s ním uměl trochu více nežli já, kouzelník. Myslím, že ze mě měl větší radost, než když jsem ho učil abecedu.

Další události uvedu již jen ve stručnosti. Společně s Lynhaardem jsem osvobodil další dva zajatce, podivína Énmila a hobita Kyliána. Tento hobit byl neobyčejně zajímavý tím, že s sebou neustále tahal barvičky, kterými si maloval celý obličej. Naši první snahou bylo utéci ven a zjistit, kdeže to vůbec jsme. Události začaly nabírat rychlé tempo. Ze smradlavého vězení vedla pouze jedna cesta. Potíž byla v tom, že ji hlídal jakýsi krajně odpudivý tvor. Starosta mi později řekl, že to byl ghúl. Jeho likvidace byla nepříjemná, jelikož tato bestie je schopna člověka, kterého podrápe, ochromit. Téměř nahý Lynhaard to moc dobře věděl, a tak jsme ho museli pořádně přemlouvat, aby zaútočil. Nakonec všechno dobře dopadlo, jak jinak, a my opustili hnusné kobky.

Ocitli jsme se v prostorách, které byly očividně pěkně staré a tesané ve skále. Naši jedinou snahou byl útek, pouze Lynhaard se ještě snažil nalézt své věci, které mu ukradli. Snažili jsme se postupovat potichu, ale pohybujte se tiše, když je s vámi kroll. Pochopitelně netrvalo dlouho a naši vězňové nás začali honit. Už to s námi vypadalo bledě, když se najednou zničehonic objevil v podzemí trpaslík Páin, pěkný bijec, společně s Tchan-čim, šikmookým alchymistou. Později nám řekli, že do Liscannoru přijeli ozbrojenci, kteří se je snažili zajmout. Páinovi a Tchan-čimu se ale podařilo uprchnout a následně se nám vydali na pomoc. Páin

ještě prozradil, že jsme ve starodávne pevnosti rugenských kněží. Nurnští sem již jednou pronikli, a zřejmě proto na ně zdejší obyvatelé měli vztek. Další cesta již byla jednoduchá. Páin a Tchan-či znali únikovou cestu. A když šli vpředu takoví znamenití válečníci jako Páin a Lynhaard, nebylo co řešit. Já se do boje mnoho nezapojoval, neboť jsem byl příliš vyčerpaný na to, abych mohl kouzlit. Pouze jsem se mazaně snažil metat nepřítelům do obličeje žhavý popel, abych je oslepil, ale když několik uhlíků zasáhlo i Páina, raději jsem toho nechal. Vzhledem k tomu, že jsme nezapomněli každého mrtvého důkladně očesat o všechno cenné, dá se říci, že jsme se alespoň částečně zahojili za všechnu tu potupu.

Tak skončilo mé první dobrodružství v Nurnské družině a myslím si, že jsem si počínal celkem zdatně. Zvláštní uspokojení jsem pocítoval především z toho, jak jsem zabil toho chlapa obyčejnou židlí. Kostky jsem již nemohl U hrocha hrát s Bušchalem, a tak jsem je začal metat s novým podnájemníkem Tchan-čim.

Krochtův rádce pro začínající kouzelníky

Tak v tomhle povídání bych se chtěl trochu a ve stručnosti věnovat tomu nejdůležitějšímu, co dělá kouzelníka kouzelníkem, a totiž jednotlivým kouzlům. Na tomto místě bych chtěl především podotknout, že následující řádky jsou určeny opravdu pro začátečníky, neboť já sám se nemohu považovat za nějakého dokonalého a nepřemožitelného čaroděje. Takže je to spíše pro ty, kteří chtějí vstoupit do řad Nurnské družiny. V rámci této družiny si myslím, že jsem schopen kouzelníkům trochu poradit, i když já sám také často potřebuji rady zkušených.

Slovo úvodem

Když už se někdo chce naučit čarovat, musí pro to mít určité předpoklady. Je například dobré umět číst a psát, neboť spousta informací se dá vyhledat ve starých (nebo nových) knihách. Jsou samozřejmě takoví, kteří dokáží kouzlit od přírody, nebo jsou schopni se z paměti naučit dlouhé poučky a různé formule. Z toho plyne, že hlavní je především talent. Když nemáte talent a nadání, nenaučíte se ani ťuk, i kdybyste se snažili až do roztrhání těla. Prostě nadání a vůle. Pakliže si myslíte, že jste schopni se naučit kouzlení a všemu, co k tomu patří (správný kouzelník samozřejmě umí mnohem více, nežli jen seslat kouzlo), je velice důležité vybrat si, které kouzlo se začnete učit jako první. Některá kouzla se třeba naučíte náhodou, nebo je někde pochytíte. Tato kouzla však většinou patří do nižší kategorie. Pořádně čarovat se naučíte v drtivé většině případů v kouzelnickém cechu, nebo od nějakého zkušeného čaroděje či mága. A protože nikdo vás to většinou nenaučí zadarmo a peněz není nikdy dost, je třeba při každém školení pečlivě vybírat!

Při výběru pamatujte především na to, že nejdůležitější je především váš život. Není důležité, kolik zlikvidujete nestvůr, kolik nepřátel složíte na hromadu, kolik si vyděláte. Pamatujte, na prvním místě je přežít! Teprve potom uvažujte,

kolik vám to vynese a jakou slávu si získáte. Život kouzelníka je těžký. Když nebudete dostatečně připraveni, může vás skolit i splašená kráva. Na výpravy vám doporučuji chodit v doprovodu několika bijců, kteří vás mohou chránit, abyste mohli nerušeně sesílat zaklínadla. Úloha kouzelníka v družině není, aby chodil vpředu a neustále odrážel útoky nepřátel, to prostě neumí. Válečník je schopen se svým mečem ohánět mnohem a mnohem déle, nežli vy budete schopni kouzlit. Síla kouzelníka je v něčem jiném. Správně naladěný a odpočatý kouzelník je schopen v jediném okamžiku zabít i velmi silnou nestvůru nebo ostříleného žoldnéře. Je schopen mávnutím ruky rozmetat bandu obtěžujících skřetů, zjistit úmysl protivníka, vytáhnout celou družinu ze dna propasti. Dokáže toho hodně, ale pamatujte, že kouzlení vyčerpává!

Spousta učenců se zabývá tím, že dělí kouzla do různých kategorií. Já osobně raději dělím kouzla na praktická a nepraktická, popř. na lehká a těžká. Pro mě není tak důležité dělit je na ta, která pocházejí z černé magie, která z bílé, případně nějaké jiné, která pocházejí ze západu a která z východu, která jsou kouzla psychická, která léčitelská, která jsou lesní a která třeba polní. Spíše rozdělují kouzla velice jednoduše. Na útočná, na obranná a na praktická. Do těch posledních zařazují samozřejmě i kouzla pro přežití.

Tak, a teď to slyším (hlavně ze strany učených elfů), že mé názory jsou přizemní, že nectím čarodějnou vědu jako takovou atd. Není to pravda, velice rád se občas vrtám ve starých pergamenech a knihách, ale nezapomínám při tom ani na normální život. V tom se asi trochu liším. Na prvním místě je pro mě má rodina, žena a děti, pak je to touha po dobrodružství, a teprve pak mě zajímají věci okolo magie. Není totiž, podle mě, důležité, zda dokážete nepříteli zlikvidovat ranou meče nebo ho odpravíte kouzlem. Pamatujte, účel světí prostředky! Snažte se především žít jako slušný a řádný občan, ale v okamžiku, kdy jste napadeni, tak nesmíte váhat. Buď to vy, anebo ten prd'ola, co vás otravuje. Tak si vyberte! Hlavní je pro kouzelníka vybrat ve správný okamžik to správné kouzlo a nebojte se ani trénovat takové věci, jako je rychlý útěk nebo boj s mečem. Může se vám to hodit. Žádná dovednost, která vám pomůže přežít, není potupná. Ha, už opět slyším moudré elfy, kteří si neumí bez kouzla ani zatopit v kamnech. Až vám budou třeba povídat o tom, že manželství škodí vaší magii (cituji dnes již mrtvého kolegu Astoria), tak se mu klidně vysmějte. Jsem šťastně ženat již několik let, mám dvě děti a mé magii to vůbec neškodí. Ale to jen tak na okraj.

Takže teď se již budeme věnovat jednotlivým kouzlům. Budu je uvádět v řeči obecné, neboť v případě, že se je rozhodnete studovat, budete stejně potřebovat o nich vědět daleko více, a to vám již prozradí váš mistr. Kouzla zde uvádím v takovém pořadí v jakém jsem se je učil já. Na závěr tohoto úvodu bych ještě uvedl jednu radu. Ke každému útočnému kouzlu se naučte alespoň dvě obranná. Vězte, že je to důležité, neboť jako mrtvému vám již nic nepomůže, i když...

Hyperprostor, někde označovaný jako druhý

Tak tohle kouzlo jsem se učil jako první. Zařadil bych ho do kategorie kouzel obranných (i když ho lze samozřejmě využít i při útoku nebo jinak). Často se vám přihodí, že se potřebujete v jednom okamžiku objevit na jiném místě, než se právě nacházíte. Např. okamžitě utéci z boje, dostat se za zamčené dveře apod. S tímto kouzlem se vám to podaří. Můžete s ním pomoci kamarádovi v boji. Např. hyperprostorovat válečníka za záda jeho protivníka, velmi praktické. Můžete se s ním dostat bez námahy na skálu, na kterou nejde vylézt, utéci z vězení atd. Není příliš těžké se ho naučit a čím budete zkušenější, tím ho budete moci lépe využít. Časem budete schopni se přenést i na vzdálenost několika set sáhů a třeba dosáhnout utíkajícího protivníka. Ve většině případů ho však využijete jenom na pár kroků, to na překvapení či útěk v podzemí často bohatě stačí. Toto kouzlo je pro přežití velmi důležité a každému bych ho vřele doporučil.

Neviditelnost

Další nezbytné kouzlo pro přežití. Je již poněkud náročnější, ale bohatě se vám vyplatí se jej naučit. Bez tohoto kouzla se jako kouzelník stáváte velice ohroženým druhem. Jsou známy případy kouzelníků, kteří hned, jak toto kouzlo uměli, tak se na výpravě zneviditelnili a snažili se tak zůstat co nejdéle. Kouzelník je totiž většinou velmi choulostivý a stačí jeden z dálky vystřelený šíp a má to spočítané. Když se tedy cítíte ohrožení, neváhejte a klidně zmizte ze zraku všech nepřátel. Nemá ani cenu psát, že se vám také neviditelnost velice vyplatí při různých výzvědných výpravách, chce se to ale umět také ovládat, musíte chodit velice opatrně, dýchat co nejtišeji a dávat pozor, abyste do někoho nevrazili. Oceníte ho i při zákeřných útocích a v kombinaci s jinými kouzly. A opět, máte-li na to, můžete s ním provést celou družinu nebezpečnými místy. Zkrátka a dobře, neviditelnost je základ.

Žluté blesky

Jo, jo, moje první útočné kouzlo. A dodnes si ho nemohu vynachválit. Je vcelku jednoduché, a když jsem byl v dobré pohodě, dokázal jsem hned, jak jsem se ho naučil, seslat i dva najednou. Stalo se na nějaký čas mým nejdůležitějším útočným kouzlem. Dnes již raději používám jiná, ale občas se mi hodí stále. Vzhledem k tomu, že kouzla jsou jen kouzla, občas se stane, že ne vždy se vám povede blesky vyvolat. Záleží na mnoha věcech, jak jste zkušený, jestli prší nebo naopak praží slunce, jestli vám v kouzlení někdo brání, popř. jestli někdo neseslal protikouzlo. O žlutých blescích se dá říci, že riziko, které vám hrozí, že se vám nepovedou, je ještě docela úměrné. Tohle kouzlo uplatníte především v boji zblízka. Na větší vzdálenost se příliš neuplatní, ale vy máte většinou tu výhodu, že útočník se k vám nejprve musí dostat, takže si na něj můžete pěkně počkat, a pak ho osmažit. Opět zde samozřejmě platí, že čím budete zkušenější, budete schopni

blesků seslat více a více. Také bych zde chtěl podotknout, že jsem žlutými blesky útočil dokonce i na draka a podařilo se mi ho dosti zranit. Opět mohu vřele doporučit, abyste se tohle kouzlo snažili naučit co nejdříve.

Zdvojení

Jestli chcete býti jako kouzelník platný v boji, bez tohoto kouzla se neobejdete. Válečníka chrání brnění, vás právě tohle kouzlo. Existují i jiná kouzla s podobným účinkem, ale podle mého mínění je tohle nejlepší. Na každé výpravě jej několikrát vyvolávám. Jeho účinek je vynikající. Způsobuje totiž, že nepřítel, který na vás útočí, není schopen vás po nějakou dobu vůbec zasáhnout, a právě po tuto dobu ho můžete zlikvidovat jiným kouzlem nebo vám někdo může přiskočit na pomoc. Je sice trochu ošemetné v tom, že není nikdy jisté, jak účinně se vám ho povede vyvolat, ale pokud máte dostatek času a jste odpočatí, není problém zkusit si ho vyvolat podruhé, účinky vašeho předchozího snažení sice zmizí, ale není zase tolik náročné. Jeho další výhodou je to, že vydrží poměrně dlouho, a tudíž máte většinou čas vyvolat ho ještě před blížícím se nebezpečím, stačí jen správně odhadnout, kde může nebezpečí číhat. To je pouze otázka praxe. Je třeba jasné, že když se z nějaké jeskyně ozývá mohutný řev a jsou před ní poházené kosti obletované rojem masařek, nastal právě čas pro vyvolání zdvojení. Používám výraz zdvojení, ale právě tomuhle kouzlu se většinou říká zkráceně dudu, popř. jednoduše obrazy. Ale ať už se mu říká, jak chce, je to velice důležité kouzlo.

Levitace

Jednoduše řečeno, jednoduché a přitom velice praktické kouzlo. Umožní vám bez nebezpečí dostat se na dno hluboké prolákliny, nebo naopak se z ní dostat ven. Můžete se s ním třeba dostat přes rozbouřenou řeku. Nepoužijete ho tak často, jako třeba dudu nebo blesky, ale určitě se ocitnete v situaci, kdy ho využijete. To je u některých kouzel velice důležité, budou se vám hodit třeba jen několikrát v životě, ale pak vám třeba zachrání krk. A na to dbejte.

Dveřník

Jedno z parádních kouzel, které jsem se naučil hned, jak jsem byl v čarování trochu více zběhlý. Vyžaduje již poměrně dost námahy, ale výsledek stojí za to. S tímhle kouzlem jste totiž schopni proniknout i za pěkně tlustou zeď, třeba i s koněm. Prostě se chvíli soustředíte a vyvrtáte na slušně dlouhou dobu pěkně velkou díru do skály. Opět patří do kouzel, která příliš často nevyužijete, ale když na to přijde, ušetří vám spoustu starostí. V podzemí se tak můžete vyhnout spoustě nástrah, můžete s ním lehce uniknout z vězení (kde jste byl zavřen samozřejmě neprávem), zkrátka jeho použití je rozsáhlé. Také se vám může někdy velice hodit, že jeho účinky časem zmizí a vše opět vypadá jako dříve. Jestliže jsem

se výše zmiňoval o praktických kouzlech, tak tohle bych zařadil na jedno z prvních míst.

Čtení myšlenek

Velmi praktické kouzlo, hodící se na vaše putování po světě. Potřebujete se přesvědčit, zda mluví pravdu ten podivný kupčák, který vám nabízí lacině nějakou užitečnou věc? Žádný problém, nabouřejte se mu do hlavy a pěkně si zjistěte, co si o tom myslí on sám. Lze ho využít při náboru nových členů do družiny nebo při zjišťování krádeže. Tohle kouzlo se také dobře hodí vůdcům družin, neboť mohou případné nesrovnalosti a hádky rychle utlumit, ukáží-li včas na pravého pachatele. Jiná věc je, jestli jim to někdo uvěří. To už záleží na nich. Pokud se pro toto kouzlo rozhodnete, budete se jej učit poměrně dlouho, neboť věci okolo psychiky jsou dosti náročné, ale v okamžiku, kdy jej budete dobře ovládat, je již celkem snadné ho seslat. Samozřejmě, čím budete ostřílenější, tím budete více schopni odhalovat myšlenky nebezpečnějších protivníků. Také je třeba podotknout, že odhadnout myšlenky takového krolla je mnohem jednodušší, nežli třeba nějakého náramného vzdělance. Ale všechno jde, když se chce. Toto kouzlo bych dokonce zařadil mezi kouzla nezbytná pro jenom trochu zkušenějšího kouzelníka.

Vítr

Jedno z mála kouzel, které jsem se naučil sám a nikoli v cechu. Nastudoval jsem ho z jednoho zaprášeného svitku, který jsem našel v podzemí vládního hradu v Almemaru. Je to kouzlo spíše praktické. Musím se přiznat, že jsem ho ještě nikdy nepoužil v praxi, i když jsem o tom několikrát přemýšlel, ale vždy jsem si vypomohl jinak. Dá se docela dobře využít při plavbě v bezvětrí, popř. v úzké chodbě proti nějakým drobnějším nepřítelům. Určitě s ním jde poškádlit nějakého knihovníka, který má na svých policích pečlivě srovnány knihy a pergameny. Je poměrně velice jednoduché. Trvalo mi pouhé tři dny, než jsem ho dokonale ovládl. A to za to stojí.

Mrak smrti

Nadešel čas a já se rozhodl, že se naučím nějaká další útočná kouzla. A hned na začátek jsem se rozhodl, že začnu nějakým náročnějším a těžším kouzlem. Zvolil jsem si mrak smrti, který je bezpochyby kouzlem černé magie, ale jak jsem již několikrát předeslal, je mnohem důležitější, na co kouzlo použijeme, nežli do jaké oblasti patří. Mrak smrti je skutečně temné kouzlo. Pakliže se chcete stát masovým vrahem nějakých celkem bezbranných tvorů, pak si jej vemte. Já naštěstí nemám takovéhle touhy a naučil jsem se jej proto, že mohou nastat situace, kdy se toto kouzlo může hodit. Já jsem ho ještě naostro nikdy nepoužil, ale dovedu si docela dobře představit situace, kdy se dá využít. Pustit takový mrak smrti do

jeskynního sídla brutálních orků může ušetřit spoustu ran mečem a nebezpečí vyplývající z následného boje tváří v tvář. Za určitých okolností s ním lze zabít i velmi silnou nestvůru, pakliže je jí znemožněn pohyb. Také lze dobře využít na vnesení paniky do šiku nepřátel a v případě velké bitvy se mohou zkušení kouzelníci dohodnout a vypustit takových mraků více na jedno místo, a to je již vražedné. Také bych se chtěl zmínit o tom, kterak jsme se v cechu toto kouzlo učili. Testovat jej na otevřeném prostoru bylo samozřejmě nebezpečné, a tudíž jsme ho zkoušeli v městské kanalizaci. Nutno podotknout, že si celé město poté chválilo, že tenkrát nebyly žádné krysy.

Černý blesk

Jednoduše řečeno. Náročné, ale spolehlivé a silné kouzlo. Často se vám stane, že se potřebujete zbavit nějakého nabašeného protivníka a nesmíte si dovolit riskovat, že ho netrefíte. Pak musí nastoupit právě černý blesk. Jeho vyvolání vás sice hodně vyčerpá, ale výsledek je téměř jistý, záleží jen na vašem umění. Já sám jej mnoho nepoužívám, ale v několika nebezpečných chvílích jsem jeho účinky velmi ocenil. Jeho další výhodou je, že s ním zasáhnete protivníka i na poměrně velkou vzdálenost, aniž byste se tudíž vydával všanc jeho přímému útoku. Opět si myslím, že je to důležité kouzlo pro každého kouzelníka, čaroděje nebo mága.

Rudé blesky

Mé nejpoužívanější útočné kouzlo. To hovoří za vše. Má ovšem své klady i zápory. Vyplatí se vám se je naučit, když jste již poněkud oštěřenější kouzelník. Pro nováčka je to příliš velký luxus. Jsou poměrně náročné na vyvolání a také nejsou zcela spolehlivé. Z toho plyne, že když je používáte, je důležité se jejich vyvoláním zcela nevyčerpat, neboť v případě jejich selhání musíte mít ještě dost síly na to, abyste mohl včas opustit bojiště. Jejich účinky jsou však zákazonosné. Dá se s nimi v jediném okamžiku usmrtit i několik protivníků, kteří vám znepríjemňují život. Já osobně s nimi mám jen ty nejlepší zkušenosti. Jejich vyvolání mi nečiní příliš velké potíže a dalo by se říci, že je to kouzlo přímo stvořené pro mě. Narozdíl od takového “dudu”, které se mi dosti často nezdaří. Takže neváhejte, a až budete trochu více obeznámeni s kouzelnickým řemeslem, tak se určitě rudé blesky naučte, bude se vám to hodit.

Bílá střela

Skvělé kouzlo. V poslední době je tak trochu v módě, především u temných mágů, nekromantů a vůbec jiných úchyláků, pořizovat si na svoji ochranu různé ty kostlivečky, ghúlíky a jinou nemrtvou havěť. Občas to má opodstatněný význam, ale nesmí se to přehánět. Všeho s mírou. A tihle všichni nemrtví mají jeden velice nepříjemný zvyk. Hned jak vás spatří, tak vám jdou po krku. Asi je to baví, nebo to mají v popisu práce, ale je to tak. Nepříjemné. A právě

proti těmto tvorům a ještě několika dalším vymysleli chytří a správní čarodějové bílou střelu. Je to přesně to kouzlo, které vám bude za vynaloženou námahu dobře sloužit. Patříčně zkušený kouzelník těchto střel vyčaruje i více a může s nimi dělat pravé divy. Bílá střela je poměrně náročná na vyvolání, ale opravdu to stojí za to. Sama o sobě není tolik silná, ale její nespornou výhodou je, že vybuchuje v poměrně velkém rozsahu a tudíž může zasáhnout velký počet nepřátel. Nemá cenu ji používat proti jednomu kostlivci, ale prásknout ji do houfu těchto příšer už stojí za to. Pamatuji se, že jsem ji velice ocenil při malé výpravě do jedné staré svatyně. Na jednom místě tam bylo pohřebiště doslova plné zombií a kostlivců. Takový válečník by s nimi měl plno práce a ještě by mohl přijít k úrazu. Já jsem však v dostatečné vzdálenosti vyčaroval dvě bílé střely a seslal je doprostřed těch mizerů. Nádhera, skvělé a velkolepé! Skácelo se jich tam najednou na tři tucty a bylo po práci. Na silné nemrtvé se již tolik nevyplatí, neboť ti se většinou nevyskytují v celých hejnech a útočí spíše osamoceni, a proto je lepší používat raději jiná kouzla. Zkrátka a dobře. Toto kouzlo oceníte především při větším počtu nepřátel. Na jednotlivce je ho škoda.

Poslání

Neobyčejně praktické kouzlo, i když je poměrně velmi náročné. Při jeho studiu musíte pochopit mnohé věci, které se týkají duševna a psychiky. Jeho studium mi zabralo dobré dva měsíce a musím se přiznat, že jsem ho za těch několik let, co ho umím, ještě nepoužil. Ale věřím, že se mi jednou může velice hodit. S jeho pomocí můžete někomu udělat v jeho hlavě pěkný maglajz. Není daleko od věci, když máte nějakého nepřítele a vy si s ním zrovna nechcete špinit ruce (nebo hlavu), seslat na něj právě toto zaklínadlo. V případě, že se vám povede, dá vám takový otrava nejspíše pokoj a máte vyhráno. Jednoduše řečeno, řekl bych dokonce velmi jednoduše, s tímto kouzlem můžete dávat své příkazy někomu jinému a ušetřit si tak mnoho práce, neboť dotyčný se bude snažit udělat ji za vás. Na druhé straně není dobré si s tímto kouzlem příliš zahrávat, protože byste také mohli časem zpohodlnět, a to je nejrychlejší cesta ke zkáze. Rozhodně považuji za pitomost, abych ho využíval na číšníka, který mi dlouho nechce přinést jídlo. Pravda, pamatuji si, že jsem v cechu studoval s nějakým člověkem Pilsbem, který se přede mnou vytahoval, že s pomocí tohoto kouzla získal svoji nynější manželku, která jej předtím vytrvale odmítala, ale pochybuji, že mu to přineslo štěstí, natož jí. Sám jsem byl svědkem toho, jak ten samý člověk si jednou v hospodě dokonce nechal provolávat slávu od nějakého chudáka, ovšemže za použití Poslání. Byl typickým příkladem toho, že ne každý dokáže ctít zásady slušného chování a rozumného používání magie. Ale to jen tak bokem. Takže v případě, že se rozhodnete toto kouzlo naučit, používejte ho s rozumem a ne jako ten blb Pilsb.

Vodní dech

Další kouzlo, které bych zařadil do kategorie kouzel určených k přežití. Je poměrně velice prosté, ale umožní vám na nějakou dobu pobývat pod vodou bez nebezpečí, že se utopíte. Popisovat jeho výhody je zbytečné, neboť každý si dokáže sám dobře spočítat, na co je dobré. Opět se jedná o kouzlo, které jsem v praxi naštěstí ještě nemusel použít, ale až jednou někde spadnu do vody nebo budu muset něco vylovit z hlubiny, bude se mi určitě hodit.

Zaklep

Praktické zaklínadlo, jehož výhody oceníte vždy, když se chcete dostat někde tam, kde je zamčeno. A to se na výpravách stává poměrně často. Je výhodné, že nedělá rámus, jako například násilné vyražení dveří. Jeho naučení není příliš náročné, ale musíte počítat s tím, že speciálně vůči tomuto kouzlu existuje celá škála protizaklínadel. Je to pochopitelné, neboť každý si rád svůj majetek pohlídá. Já sám jsem ho s úspěchem používal zejména při výpravě za lapkou Zyffem, se kterým jsme se honili na jeho hradě a dost často se stalo, že měl někde zavřené dveře. Jsem s ním zcela spokojen, ale časem se budu muset stejně naučit některou jeho silnější obdobu.

Rychlost

Kouzlo, které já jsem dlouho neovládal, i když patří do kategorie spíše těch snazších. Vlastně ani nevím, proč jsem se ho tak dlouho neučil. Asi proto, že jsem ho nepotřeboval. S tímhle zaklínadlem se především zavděčíte ostatním v družině. Když někde půjdete sami, pravděpodobně použijete jiná klouzla. Rychlost vám v podstatě umožňuje dělat všechny činnosti dvakrát rychleji nežli normálně. Vlastně s ním dokážete na chvíli zbrzdit reálný čas. Je to sice mnohem složitější, ale o tom vám řekne více váš mistr. Nejvíce ho ocení především všichni ti rubači, co bojují tvář v tvář, popř. střelci, ale může se vám hodit třeba i při útěku nebo při čarování. Jak jsem již podotkl, já ho dlouho neuměl. V družině byl tehdy kolega Astorius, a zatímco já po nepříteli pražil blesky, on obětavě dopoval rychlostí ostatní. V tom byl určitě obětavější než já. Ale je to velice užitečné zaklínadlo, a kdybych dnes znovu začínal, asi bych se jej naučil dříve.

O ostatních

V této kapitole bych chtěl něco napsat o některých jiných členech Nurnské družiny tak, jak se na ně dívám já a jak ovlivnili můj život. Mnozí z nich jsou již mrtví a někteří dokonce pouze žijí v Liscannoru a výprav se neúčastní. Tento pohled je čistě můj osobní a možná, že se časem změní.

Lynhaard Rugorský

Sluší se, abych na prvním místě uvedl osobu bývalého starosty. Lynhaard, jak známo, jest krollem. Něco jsem o něm napsal již v kapitole “Učitelem”. Byl to on, který rozhodl o tom, že se vůbec mohu přistěhovat do Liscannoru, a v dobách mých prvních výprav se také většinou stal vůdcem. Lynhaard je rozumu velmi mdlého, ale to už jsem psal a nemá cenu se do něj dále navážet. Však si kvůli tomu užije od ostatních dost a dost. Na krolla ovšem vypadá docela slušně. Rozhodně před ním neutíkají děti, pouze ho s bázní sledují zpovzdálí. Velmi jsem u něj především ocenil to, že se ode mě nechal vzdělávat, a dnes je již schopen i pomalu číst a trošičku i psát, což je v jeho případě skutečně výkon hodný obdivu. Je velmi hrdý a nemá rád, když mu někdo mluví do jeho záležitostí. Kvůli tomu jsem se s ním také dostal do konfliktu v době, kdy jsme lovili draka. Tehdy byla družina značně nestabilní a někteří členové si z něj dělali za jeho zády zcela nezakrytě legraci a smáli se jeho rozumovým schopnostem. Vzhledem k tomu, že byl vůdcem a tudíž nesl značnou odpovědnost za zdar výpravy, se mi to vůbec nelíbilo, neboť při takových akcích, jako jsou družinová tažení, musí být pořádek na prvním místě. V okamžiku, kdy někdo jedná na vlastní pěst a pohrdá vůdcem, je třeba proti němu zakročit. Nejlepší prostředek není takového rebela zabít, ale pěkně mu přiškrtit prdění na kořisti. Jednou či dvakrát jsem tedy Lynhaarda vyzval, aby si udělal v družině pořádek. Naneštěstí jsem učinil tu chybu, že jsem mu to řekl veřejně, což si vyložil tak, že se mu směju. Od této chvíle mě začal těžce šikanovat a urážet. Zkrátil mi kořistné, a jak mi později u piva řekl, uvažoval dokonce o mé fyzické likvidaci. Velmi těžce jsem nesl, že já, který jsem v té době již měl v družině vybudovanou určitou pozici, mám mít stejně kořisti, jako nějaký nováček, dokonce i méně. V té době jsme se opravdu neměli rádi. Na druhou stranu je třeba říci, že právě tohle ponižování mě vyburcovalo k tomu, abych předvedl parádní výkon při boji s drakem. Ale o tom jsem již psal. Po návratu mi dělalo značné problémy jít ho jako tehdejšího starostu žádat o povolení stavby domu v Liscannoru. Nakonec mi jej dal, ale také se asi musel přemáhat. Na této výpravě jsem také poznal, že nemá rád, když je ve společenstvu nějaká žena. Podle něj totiž narušuje vztahy v družině, říká tomu “boj o samici”. Ostatní, včetně mě, na to sice měli jiný názor, ale to je nyní již jedno. Nějakou dobu trvalo, než jsme se udobřili. Věc, která hodně pomohla naše napjaté vztahy urovnat, se stala při výpravě na ostrov Kodgick. Jednalo se o naše sázení na vítěze turnaje válečníků, které nám oběma přineslo slušný zisk. Obecně lze říci, že dnes jsme přátelé a vycházíme spolu dobře, i když o vážnějších a složitějších věcech si raději popovídám s někým trochu vzdělanějším.

Lynhaard je, alespoň podle mého, šťastně ženat s kudůčkou Wenorou. Tento sňatek vyvolal všeobecné nadšení a škodolibé očekávání, zdali se krollovi a kudůčce může vůbec narodit potomek. Pravda, stálo je to oba hodně úsilí, ale výsledek určitě stál zato. Dcerka Wyndred a synek Haardun jsou určitě velice roztomilé děti a jsem rád, že Haardunovi jsem šel dokonce za kmotra, což jen svědčí o tom, že s Lynhaardem již vycházím dobře.

Nemá asi cenu vůbec psát o tom, že své válečnické umění ovládá dokonale a je velmi nebezpečným protivníkem. Viděl jsem mnoho nepřátel naší družiny, kteří skonali pod jeho zbraní.

Páin z Nórienu

Páin, jo, Páin. Tak tenhle chlapík je už po smrti. Ale když žil, tak o sobě svými činy dával vědět. Za dobu mé přítomnosti v Nurnské družině jsem nepoznal lepšího bijce, nežli tohoto trpaslíka. Jeho válečnické umění bylo veliké a byl-li s námi na výpravě, cítil jsem se bezpečněji. Pamatuji si, jakou jsem měl radost, když nám přišel na pomoc do pevnosti rugenských kněží. Při výpravě na draka v zemi Almemar šel neustále a nepřátelé před ním v děsu prchali. Bojoval mečem a ne sekýrou, jak je u trpaslíků spíše zvykem. Mé vztahy s ním nebyly ani zvlášť dobré, ani zvlášť špatné. Byly neutrální. Páin byl bezpochyby pod vlivem povaleče Getda, s nímž nejednou popíjel U hrocha, ale na druhou stranu byl založením flegmatik, kterému bylo jedno, co o mně Getd povídá. Pamatuji si, jak jsme spolu objevili v Almemaru sochu zlatého draka. To byla velká událost. Také je třeba říci, že jsem od něj koupil některé jeho magické prsteny, které mi dodnes dobře slouží. Pravda, koupil jsem je za pořádnou hromádku zlatých, ale uvědomoval jsem si, že je lepší mít něco na svoji obranu (popř. útok), nežli se válet na hromadě zlata. Páin by mi je určitě neprodal, pouze jsem využil toho, že tehdy neměl peníze, aby zaplatil svému mistru. Byl to dobrý obchod.

Jednou věcí mě však Páin pěkně našťaval, a jak se později ukázalo, nejenom mě. Při naší výpravě na draka se stalo, že Páin jdoucí v čele družiny byl nakažen velice nepříjemnou chorobou, kterou mu způsobil zákeřný fext. Páin nám několik dní doslova odcházel před očima a hrozilo reálné nebezpečí, že se sám nakonec také stane fextem. Po několika dnech jsme dorazili do města a snažili jsme se pro něj vyhledat pomoc. Když jsme ji nakonec našli, ukázalo se, že Páinova nemoc je v takovém stádiu, že odmítá jakoukoliv pomoc a naopak hrozí nebezpečí, že napadne nás. Doslova s nasazením vlastního života se nám podařilo jej dostat k lékaři. Zásluhu na tom jsem měl hlavně já a Tchan-či. Stálo nás to nemálo námahy a nebezpečí, a v neposlední řadě i spoustu peněz. Když se Páina podařilo zázrakem vyléčit, ani nám nepoděkoval. Dokonce se mu nechtělo mnoho ani vrátit peníze, které jeho léčba stála. Naopak nám ještě tvrdil, že jsme ho zachránili jen proto, aby měl kdo v družině bojovat, a že bez něj se stejně dále nedostaneme. Těžce se mě tím dotkl. Když jsme jej zachraňovali, ani jsme nepomysleli na to, co bude dále. Aspoň já osobně jsem chtěl zachránit život tohoto slavného válečníka, aby se vůbec ještě někdy podíval domů za svojí ženou a dětmi.

Mám pocit, že v té době byl již trochu nafoukaný a nedržel se při zemi. Měl na to svým způsobem právo, neboť v té době byl skutečně nejlepší, to mu rozhodně nikdo neupíral. V té době žil také určitě šťastný život. Měl pěkný dům, sympatickou ženu a tři děti, na které byl velmi hrdý. Smrt však již na něj čekala a skosila ho na monghyrských pláních, kde jsem nebyl. Padl hrdinskou smrtí v boji s nepřítelem a je zarážející, že mu v tomto boji nikdo z druhů nepřišel na pomoc

a jeho smrti ani nikdo příliš nelitoval. Že by se ostatních tolik dotklo jeho namyšlené chování v Almemaru? Padl tak, jak žil, neustoupil soupeři ani o krok. Myslím, že ho byla velká škoda.

Getd z Ruindoru

Tohohle pána znám ze všech Nurnských nejdéle. Dá se říci, že pěkně dlouho. To ovšem neznamená, že bychom byli přátelé. Getda jsem poprvé spatřil na tom turnaji, který jsem později vyhrál, i když za cenu toho, že jsem ostatní okradl. Konec konců to jsem již přiznal dávno. Nemá cenu to popírat. Pak jsem Getda dlouho neviděl, ale cítil jsem, že po mně jde se svým kumpánem Snagrothem. Pochopitelně na jeho místě bych určitě udělal to samé. Narazil jsem na něj až po několika letech, kdy jsem se o jeho existenci dozvěděl v Nurnu v hostinci U Lišky. Tehdy jsem se rozhodl, že kvůli svému klidu napravím to, co jsem spáchal, a Getdovi dám odstupné. Dal jsem mu mnohem více peněz, nežli by si tenkrát vůbec vydělal, nastěhoval jsem se do Liscannoru a považoval věc za vyřízenou. Ne tak Getd, peníze rád přijal, ale pomlouval mě, jak jen mohl, což dělá vlastně dodnes. Zezačátku mně to pilo krev, ale dnes je mi to jedno. Zpočátku také často vyhrožoval, že až ho navštíví Snagroth, tak si to se mnou vyřídí, ale ten protivný a zakomplexovaný půlelf našťastí nikdy nepřišel.

Ostatním byly naše vzájemné vztahy ukradené. Samozřejmě, že se do mě občas naváželi, ale nebylo to ve zlém. Spíše takové popichování, které je běžné. Je to úplně stejné, jako když se smějeme Jeremymu, že mu upadlo pivo, nebo se někteří ušklebují nad Lynhaardovými potomky. Stejně tak šťourají do Getda, že ode mě vůbec peníze přijal a nevyřídil si to se mnou osobně.

Za dobu mého pobytu v Liscannoru nebyl tenhle člověk ani jednou s ostatními na výpravě. K vidění je pouze u sebe doma, kde píše a maluje. Spatříte ho, kterak se zarudlýma očima žmoulá v ruce husí brk a píše a píše. Pak vstane a jde do hospody, kde pije a pije. A pak vstane od pití a odebere se do Nurnu, kde pravidelně navštěvuje Červenou sedmu, vyhlášený hampejz. Pak se vrátí a všem vypráví o nějaké Claudii. A takhle neustále dokolečka.

Astorius, vydedělec rodu Zelenovršských

S kolegou Astoriem je spjatá značná část mého života v Liscannoru. Vlastně byla spjatá. On je totiž už po smrti.

Poznal jsem ho při výpravě na draka v zemi Almemar. Astorius byl elf a tak jako já se zabýval magií. Ne tou upachtěnou magií, kterou s sebou nosí alchymisté a jiní šarlatáni ve formě bahna ve svých otlučených truhlách, ale onou vznešenou magií, kterou kouzelník získá meditací a dlouhým učením. Tím jsme si byli blízcí. Jinak byly ovšem naše názory na život a kouzlení zcela rozdílné. Často jsme to společně probírali u poháru dobrého vína, a přestože jsme se často neshodli, navzájem jsme se respektovali. Velmi rád vzpomínám na naše cesty do Nurnu, kde jsme oba navštěvovali kouzelnické kurzy. Shodou okolností nám to

vždy vyšlo tak, že jsme do kurzu chodili společně a následně jsme spolu potom probírali, co jsme se nového naučili.

Jak jsem již psal, Astorius byl elf, zatímco já jsem člověk. Naše názory na čarování se od sebe lišily. Zatímco já dávám přednost praktické magii a považuji každé kouzlo, které může napomoci dobré věci, za dobré, Astorius o sobě hrdě prohlašoval, že on se zabývá tím, co nazýval bílou magií. Uvedu to na příkladu. Existuje jedno kouzlo, které se zabývá ožívováním nemrtvých. Stručně řečeno, je to pěkná čuňárna, v tomhle jsme se ještě shodli. Ale náš přístup byl jiný. Já se tohle kouzlo nehodlám učit prostě proto, že hrabat se ve smradlavých mrtvolách, přivádět je znovu k životu a mumlat přitom velmi temná zaklínadla, považuji za krajně odporné a nechutné a myslím si, že bych se dříve asi pozvracel, nežli bych k životu přivedl byť i jen kostlivce. Prostě se mi to přičí fyzicky. Na druhou stranu si myslím, že pokud na to někdo má žaludek a nervy, ať si to klidně používá. Důležité jsou jiné věci. Například, kde si na to ten dotyčný obstará mrtvolu. Takové, kteří používají mrtvé kamarády nebo dokonce vykrádají hřbitovy, bych nechal čtvrtit zaživa. Pokud ale se například nachází výprava dobrodruhů v hlubokém podzemí a nalezne zde starou kostru, nemám nic proti tomu, aby ji dotyčný uvedl do pohybu a byla následně použita jako živý štít v čele družiny. To je určitě užitečné. Astorius však tvrdil, že je to kouzlo černé magie a basta. Že mohou nastat případy, kdy je užitečné, o tom odmítl diskutovat. Opět uvedu jednoduchý příklad. Úchylný čaroděj unese starostlivému otci jeho jedinou dceru. Tu se rozhodne vysvobodit hodný a spořádaným životem žijící jiný čaroděj. Jde a jde, už je skoro u konce a sil mu mnoho nezbyvá. Je sám a každý útok jej může skolit, a tu si takový čaroděj vzpomene, že umí právě ono kouzlo na oživení nemrtvých. Najde si vhodnou mrtvolu (kolem sídla úchylného čaroděje jich bude určitě dost a dost) a oživí si, dejme tomu, tři ghúly, fuj! Ti pak jdou s ním, chrání jej zepředu i z boku, poslouchají jej na slovo, až dojde k pořádné závěrečné bitce. A jsme u toho. Úchylný čaroděj pochopitelně brání svoji kořist a metne po ghúlech, kteří slouží dobrému čaroději, bílou střelu, což je bez jakékoli diskuze kouzlo, které by Astorius zařadil mezi kouzla bílé magie (a má samozřejmě pravdu), a rozmetá dva ghúly na prach. Jenomže je tu ten třetí ghúl, který přiskočí a sklátí úchylného čaroděje do prachu a následně jej zakousne. Dobrý čaroděj pak slavnostně zachrání ubohou dceru, odvede ji k otci, popř. se s ní ožení. Hezké, že? A teď se na to podívejme. Hodný používal černou magii a zlý naopak bílou. Z toho plyne, že důležité jsou především následky, a pak teprve prostředky!

Tak v tomhle jsme se s Astoriem od sebe lišili. A nejen v tom. Astorius byl určitě talentovanější nežli já. Učil se rychleji než já, dovedl lépe mluvit, různé hádanky také řešil mnohem rychleji. Ano, v tom byl určitě lepší. Na druhou stranu bych ho chtěl vidět třeba jak štípe dříví nebo v případě nouze bojuje mečem. Ze všeho nejlegračnejší mi na něm přišel jeho oděv, ve kterém se vydával na výpravy. Já si na sebe natáhl pořádné vysoké boty z kůže, oblékl si kožený kabátec, teplý plášť, pohodlné kalhoty, na záda si hodil tornu, u které bylo rozhodující to, že pevně sedí na zádech, a za pás jsem si upevnil meč. Ne tak Astorius. Jako zbraň s sebou tahal nepraktickou hůl, která byla sice pěkná a ozdobená tajemnými

runami, ale mohl se o ni maximálně opírat. Daleko horší však byl jeho oblek. Na hlavě nosil vysokou čepici a zahalen byl do podivného roucha, které bylo sice efektně zdobeno podivnými obrazci, ale muselo být strašně nepohodlné. Na koni se v tom muselo sedět mizerně a o utíkání raději nebudu vůbec mluvit. To byla cena za to, že chtěl vypadat vždy důstojně a dávat najevo, že je kouzelník. Typický elfí přístup. Také si nejsem zcela jist, jestli vypadal důstojně i poté, co jsme se brodili týdny v bahně a krvi. Asi ne.

Přesto všechno jsem ho měl velmi rád a považoval jsem ho za přítele, který nezradí. Však jsme spolu na výpravách skolili nejednoho nepřítele.

Aedd z Ruindoru

Aedd je další chlapík z neobyčejně rozvětveného klanu Ruindorských. Myslím, že kdyby se všichni Ruindorští shromáždili najednou na jednom místě, tvořili by velký dav. Asi jako když se v Nurnu handlují koně. Aedd patří k těm duším, o jejichž výchovu se postarala ulice. Po světě se potloukal všelijak a živil se především příležitostnými krádežemi, a protože je obratný a mrštný, podařilo se mu vždy utéci před rukou zákona, aby se nakonec ocitl v Nurnské družině. To je ostatně pro tuto družinu dosti typické. Přestože Aedd patří do stejného rodu jako Getd, myslím si, že mu jsou spory mezi mnou a Getdem zcela lhostejné. Musím se přiznat, že v mých očích je Aedd docela sympaták. Na družinových výpravách neremcá, že má mokré boty, nešťourá se do cizích věcí, nepoučuje ostatní a hlavně je to střelec k pohledání a obratný průzkumník. Jeho jedinou chybou je jeho záliba ve výbušninách. Ach jo, ty jeho zpropadené hlíny! Aedd si nikdy nezapomene přibalit aspoň pět kousků této nebezpečné výbušniny do torby. V nebezpečných situacích má pak neustále jednu v ruce a dost často je po někom metá. Což o to, když se s někým pereme na otevřeném prostoru, třeba na louce, tak je mi to fuk. Ale v okamžiku, kdy se plížíme nějakou skalní průrvou a náhle mi kolem uší prosvíští to jeho hnědé bláto a pak bouchne těsně u mě, tak z toho žádnou radost opravdu nemám. V družině není pravděpodobně nikdo, koho by ty jeho hlíny alespoň nepopálily. Dokonce si pamatuji, že jednou dost těžce zranil trpaslíka Orglaffa. Družina byla tehdy v dosti mizerné situaci. Krev z nás všech jen crčela a do toho bouchla Aeddova hlína. No, co vám mám povídat. Popálený Orglaff se rozzuřil a začal nadávat, pěkně sprostě, podotýkám, ale ještě nic nedělal. A Aedd místo, aby se alespoň omluvil, si v klidu vytáhl další a přidal pár nadávek, že když někdo neumí uhýbat, tak má prostě smůlu. Smůlu však měl nyní on. Orglaff se nyní opravdu rozzuřil a přetáhl Aedda sekerou. Ano, přiznávám, že jsem tehdy byl vůdce družiny a měl jsem do jejich sporu zasáhnout ještě předtím, nežli se vzduchem kmitlo ostří trpaslíkovy sekery, ale tehdy jsem si opravdu přál, aby Aedd dostal za vyučenou. A za vyučenou opravdu dostal. Nějakou dobu se na ty své hlíny ani nepodíval. Mně ovšem zcela jistě vyčítal, že jsem se ho nezastal. Asi právem. Napětí, které tehdy mezi námi vzniklo, však rychle zmizelo. Každopádně je fakt, že někdy od této chvíle se mu v družině přezdívá Hlína, ale není to myšleno zle. Prostě Hlína, he, he. Nic víc. Myslím si, že je mu to jedno. On toho vůbec

nikdy mnoho nenamluví. Jeho nejoblíbenějším slůvkem je 'hm, hm'. S Aeddem jsme již zažili vícero nebezpečných chvil a pokaždé se zachoval statečně, čímž dokazuje, že je již ostříleným chlapíkem.

Griffin Linfalas

Když jsem před chvílí psal o Aeddovi, nemohu nyní psát o nikom jiném, nežli o Griffinovi. Mají spolu mnoho společného. Oba jsou to zloději k pohledání. V družině jsou stejně dlouho, společně navštěvují cech v Nurnu, společně podporují družinu stělbou v nebezpečných chvílích. Povahově se však dost liší. Zatímco člověk Aedd toho mnoho nenamluví, elf Griffin má snahu mluvit hodně a někdy bych hlavně řekl, že do všeho. Nemám mu to v žádném případě za zlé, je neobyčejně obětavý a vždy připravený pomoci, ale... no, když ono je to někdy těžké. Představte si, je vám zima, jste mokří, nebo je naopak horko, výprava trvá již druhý měsíc a všichni jsou právě postaveni před nějaký pořádný oříšek. A tak stojíte a radíte se a tu se ozve elfi hlásek a začne každému radit, co má dělat. Nejvíce si zřejmě oblíbil moji čarodějnickou kočku a havrana. Kolikrát jsem jen poslouchal: "Tak tam pošli toho tvýho kocoura, ať to vomrkne, a nezapomeň ho zneviditelnit", "Hele, ať to tam vomrkne ten tvůj havran a může taky u toho někoho ubleskovat", "Tak nech hlídat kočku", popř. "A umí ten tvůj opeřenec čarovat tohle a tohle?". Někdy to opravdu bylo lehce úmorné. Ale tohle jsem většinou dokázal přejít s mlčením. Horší to však měl občas takový Lynhaard, když se rubal na život a na smrt s nějakou krvelačnou potvorou, a tu se ozvalo: "Nezapomeň se krejt, to je proti tomudle druhu výhodný, hlavně se krejt!". Kecat válečníkovi do řemesla je podle mě opravdu drzost.

Griffin je založením dobrák, který když se nemusí zrovna bránit, tak by neublížil opravdu nikomu. Jeho jedinou chybou je, že občas rád mění své názory. Nedělá to určitě z vypočítavosti, spíše bych řekl, že si to nechce s nikým rozházet a snaží se být s každým zadobře. V okamžiku, kdy si bude rádně stát za svým a nebude ostatním mluvit do řemesla, bude to určitě skvělý chlapík.

Dergan, zvaný prokletý

Dergan byl barbar. To je důležité. Protože to do značné míry ovlivnilo můj poněkud zdrženlivější postoj k němu. Prostě nemám rád barbary. Tahle rasa je mi protivná. Občas se dokonce přistihnu, že je srovnávám se skřety a podobnou havěťí. Barbar je parodie na člověka.

Dergan přišel do Liscannoru v době, kdy jsme se chystali táhnout na draka. Družina byla tehdy velmi slabá, a proto musím chtít nechtě přiznat, že nám přišel vhod. Byl sice nezkušeným, zato však nebojácným válečníkem. Každému sice řekl, že je prokletý, ale proč, o tom se již nezmínil. A tak jsme raději táhli na draka. Dergan byl oním zláštním typem dobrodruha, který je hodný a obětavý, ale který nemá pořádně svoji osobnost. Tato má averze byla kromě toho, že byl barbar, způsobena i tím, že s námi tenkrát nějaký čas táhly i dvě půvabné elfky. Je jasné,

že si je každý snažil naklonit (vyjma vůdce Lynhaarda, ale ten by se svým kukučem stejně neměl šanci). Každý to činil jinak. Tchan-či se neustále předváděl, plácal je po zadku a šilhal na ně těma svýma šikmýma očima, já se zase snažil vést učené kouzelnické řeči (byly také kouzelnice), kupoval jsem neustále při každé příležitosti hromady květin, zval je na drahé večere a vytahoval jsem se neustále s křečkem Fistlem, zkrátka snažil se každý. Třeba to bylo občas trapné, ale bylo to normální. Ale Dergan! Ten zaujal pozici nesmělého barbara. Moc dobře jsem věděl, že se mu líbí ta mladší černovláška. Ale ten bulík nic. Pouze se snažil vést přede všemi moudré a učené řeči. Ovšem po barbarsku. Moc mu to nešlo. Kdyby se třeba červenal, nebo koktal, ale to on ne. V duchu se ve mně střídal vztek (co si budem povídat, přeci jen to byl konkurent a všichni jsme jen pozemské bytosti) a smích. Nakonec se to vyřešilo samo. Elfky nás okradly a utekly (já jsem je chápal, jednak jsem kdysi udělal to samé a jednak jsme museli být kapku nudní společníci). A tady to přichází. Kdyby se mě někdo ptal na mé důvody, proč mi není Dergan dvakrát sympatický, asi bych řekl, že nevím, prostě nevím.

Dergan šel s družinou dál a dál a stal se její neodmyslitelnou součástí. Jednou se stal dokonce vůdcem výpravy. To bylo neobyčejně paradoxní. Potřebovali jsme tenkrát peníze a naskytla se nám příležitost, která si je vydělat. Ta příležitost nebyla nic jiného, nežli zabíjet barbary, kteří pronikali do východního Valdenu. Co si budeme povídat, prostě se z nás stali nájemní vrahové. Nikdo jsme proti tomu nic neměli, já tedy určitě ne. Barbary nesnáším. Kupodivu proti tomu nenamítal nic ani barbar Dergan. Naše výprava byla neobyčejně úspěšná. Zlikvidovali jsme těch buranů několik tuctů. A velel nám Dergan. Jeho vůdcování bylo takové nemastné neslané. S nikým si nic nerozházet, nikomu neublížit. Každému stejně kořisti, ať se někdo fláká nebo se může přetrhout. Na druhé straně k němu musím být upřímný. Byl velmi statečný a obratný válečník. Skolil tam nejednoho barbara.

Časem se z něj stala opora družiny. Nechodil pozdě na družinové srazy, bojoval většinou v první řadě, nemluvil sprostě, nedalo se mu nic vytknout. Přesto všechno mi k srdci mnoho nepřišlo. Byl to ten typ dobrodruha, se kterým se rozloučíte a za chvíli ani nevíte, že existuje. Byl pouze tvrdý bijec, ale nic víc, žádná osobnost. Když zemřel, nebyl jsem u toho, padl prý jako hrdina, ale mám pocit, že více, nežli smrt Dergana, mrzela dobrodruhy ta skutečnost, že není, kdo by ho zastoupil na jeho postu. Prostě najednou byla v družině díra a nebylo ji náhle čím nahradit. To, že je to díra po barbaru Derganovi, bylo úplně jedno.

Ladot Chinský

Než začnu o tomhle kudůkovi psát trochu více, musím napsat na začátek to nejdůležitější. Ladot je správný chlap! A kdo proti tomu bude něco namítat, ten je pro mě hlupák.

Chinský toho sice mnoho nenamluví, ale když je s vámi na výpravě, je tam hned veseleji. Stačilo se mi na něj jen podívat a hned mi to zvedlo náladu. Je neobyčejně prt'avý, trochu šmajdá a nemá mnoho vlasů. Tahá s sebou neustále

obrovskou kuši, která je větší nežli on, ale běda tomu, kdo se mu připlete do rány. Také k smrti rád vyrábí všelijaké dryáky a lektvary. Je radost pozorovat ho při práci. Skáče kolem těch svých baněk a křivulí na krátkých nohách, oblečen v legračních kratásech a starém kulichu, tu a tam si při tom zavýskne, a pak s láskou naleje hotový produkt do flakónku. Také na něj musím prozradit, že má k smrti rád alkohol a je velmi mlsný. Zatím jsem ho neviděl na výpravě jinak, nežli se soudkem na zádech. Je mu jedno, jestli má dost jídla, náhradní prádlo a šípy do kuše, hlavně když má dost alkoholu. Potrpí si na vyhlášené značky. Vím, kam si jej chodí kupovat. Ten obchod je hned vedle toho krámku, kde si kupuji doutníky. Je to dobrý obchod. Co se týče jídla, zažil jsem s ním jednu legrační příhodu. Táhl jsme onehdá severním Gwendarronem a hledali zmizelé děti. Říkal jsem si, že až je třeba najdeme, udělá jim radost trocha cukroví. Koupil jsem ho tehdy celý pytel. Samé dobroty. A ačkoliv jsem sám mlsoun a mám rád sladké, tak z tohodle pytle jsem si nevzal ani sušenku. A najednou jednoho dne ráno koukám a pytel nikde! Prostě byl fuč. Koukám se tak kolem sebe, pozoruji ostatní a po chvíli se ptám své čarodějnické kočky, jestli o tom něco neví. To se ví, že věděla, a hned mi prozradila, že mi ten pytel vytáhl v noci právě Ladot. Prostě pohotovému udání. Hned jsem se na něj obořil. Zpočátku se pokoušel zapírat, ale činil to takovým bezelstným způsobem, že jsem hned věděl, o co jde. Na tváři měl ještě drobký a pusku měl celou upatlanou. Skočil jsem k němu a zmocnil se zpět svého pytle. Představte si! Za noc dokázal spořádat dobrou polovinu obsahu. Podotýkám, že to byl pořádný pytel, který mě stál dobrých dvacet zlatých. V duchu jsem se musel smát, ale navenek jsem se musel tvářit důležitě. Byl jsem vůdce a nemohl jsem si dovolit, aby se mi někdo jen tak hrabal v majetku. Sebral jsem mu tedy část podílu na kořisti a dál jsem to raději nerozmazával, neboť jsem dobře vytušil, že se ten Ladotův noční kousek ostatním líbil. Ani mnoho neprotestoval, pouze mi řekl, že to cukroví bylo dobré, a pak se nějaký čas vyskytoval v uctivé vzdálenosti ode mě. Prostě legrace.

Také to, jak se oženil, stojí za trochu vyprávění. Jedna hnusná a smradlavá věštkyně (u které jsme mimochodem našli první zmizelé dítě) mu předpověděla, že v případě, že políbí první žábu, na kterou narazí, tak se z ní stane žena jeho rasy. A on se hned vrhl k první louži a začal tam líbat žáby. Tak přišel ke své budoucí ženě. Jsem opravdu rád, že svatba se konala v Liscannoru a že se platila z obecních peněz.

Alwynn, Bílá ruka

“He, he, he! Tak co, šmejdi! Chcípnete v křečích a budu tančit na vašich hrobech! He, he, he!” Tak přesně tohle je Alwynn. Tohle, a nic víc. V těchto několika slovech je obsažena celá jeho jednoduchá životní moudrost. Alwynna znám již poměrně dlouhou dobu. Je to bez řečí neobyčejně zajímavý člověk. Ano, je člověk a nesnáší jiné rasy, alespoň to říká. Založil dokonce za tímto účelem se zlodějem Plimskrem cech Bílé ruky. Když zahynul Plimskr, stal se jeho hlavou a v Nurnu si založil náborovou špeluňku. Ale asi se mnoho nesnažil, neboť do dnešní

doby získal pouze jednoho člena, kouzelníka Cecila, a vzhledem k tomu, že se tomuto přezdívá Cucínek, nebude to asi žádná posila. Ale to jen tak na okraj.

Alwynn je, jak již jsem řekl, zajímavá osobnost. Kdyby se měly věci řídit podle jeho řeči, byla by ve všech zemích krvavá jatka. Neustále mluví o krvi a usekaných hlavách. Téměř permanentně někomu nadává. Jenomže se u toho směje, a tak se to nebere příliš vážně. Pokud si zvyknete na jeho druh humoru, občas se i zasmějete, a to vás může povzbudit v nesnázích. Mám ho docela rád. Je s ním legrace. V případě nebezpečí se většinou brání kuší. Je také schopen občas uplácat či uvařit nějaký ten lektvar, což je pro ostatní výhodné. Také se proslavuje tím, že uřezává hlavy všem mrtvolám, které vidí. Fuj! Je tudíž občas ostatními využíván k tomu, aby odvedl špinavou práci. Na druhou stranu je ale pravda, že o různých čuňáčinkách spíše žvaní, nežli by je snad prováděl. Ale jeden nikdy neví. Kdo ví, čeho se od něj ještě dočkáme?

Tanris z Álfheimu

Tanris - v družině velice důležitá postava. Naneštěstí je občas poněkud náladový, a tak se na něj nedá vždy spolehnout. Když přišel před lety do Liscannoru, nebyl jsem v družině o mnoho déle. Jednoho dne přišel, uvítal se se svým bratrem Herbertem, který jest uprchlým vrahem, a nastěhoval se k němu do domu. Povahově je velmi blízký svým příbuzným. Je to elf s duší barbara. Když občas zaburácí jeho hlas, hrozí všem následné ohluchnutí. Celé jeho chování je kapku živelné. Nikdy předem nevíte, jak se bude chovat v příští chvíli. Jeho důležitost spočívá především v jeho léčitelských schopnostech. V tom je jako hraničář takřka nenahraditelný. Je na to patřičně hrdý a občas to dává najevo. Někdy skoro až moc. Hodně mu v družině uškodilo, když hulákal jako tur na mladičkého Mugzaše, že narodil od něj v družině něco znamená, jako by zapomněl, že také někdy začínal. A přitom se tehdy Mugzaš velmi snažil pomoci ostatním. Tanris zřejmě nepřenesl přes srdce, že ho v tuto chvíli předčil někdo mladší a mnohem nezkušenější. Také si občas odporuje. Rád tvrdí, že chce pomáhat slabším a že jsou si všichni rovni, ale že by se podle toho vždy řídil, to se říci nedá. Traduje se spíše humorná historka o tom, kterak jednou jel s nějakým svým příbuzným na výlet a hned toho ubožáka naložil těžkými zavazadly a sám nesl jen malou brašničku, přičemž jej neustále popichoval, že jde pomalu. Velmi rád se před ostatními ukazuje jako velký chytrák a velmi rád napadá primitiva Lynhaarda, kterému neustále předhazuje, že přišel z jeskyně a že ho považuje spíše za opici, nežli za normálního občana. Já sám s ním však nemám žádné špatné zkušenosti. Naopak si pamatuji, kterak jsme se společně na Kodgicku dvořili dámám našeho srdce. Jenomže tehdy se ukázala jeho nedůslednost. Zatímco mé snažení skončilo sňatkem, on se brzy přestal snažit a raději jel domů. To se mu ovšem stane častěji, že se uprostřed výpravy sebere a jede pryč. Tam si poté natáhne své parádní zelené šaty a jde se předvádět do Nurnu. To je pro něj typické. Ale já ho mám docela rád. Také se musím přiznat k tomu, že z Lynhaarda jsme si

občas dělali legraci oba dva. Ale nemysleli jsme to zle. Prostě jako když si ostatní dělali dříve legraci z mého křečka Fistla.

Hlavně poslední dobou se však ukazuje velice nepěkná vlastnost Tanrisova. Je to zloděj! Tanris krade neustále. Furt, furt a furt. Je jasné, že když takový dobrodruh najde na výpravě nějakou pěknou kořist, tak se o ni s ostatními nerozdělí. Většinou. To je v pořádku. Pakliže mu ale někdo dokáže, že si ji strčil do kapsy, má to přiznat a aspoň se začervenat. Ne tak Tanris. Ten okrade i smradlavou starou mrtvolu a je mu jedno, jestli má u sebe měďák nebo plat královského ministra. Je to notorický obírač mrtvých. Nepříjemná je také Tanrisova vlastnost, že z podobných kousků rád obviňuje druhé. Rád káže, že krást se nemá apod. Jestliže zjistí, že někdo jiný by mohl někde něco sebrat bez jeho vědomí, okamžitě jej neodbytně sleduje, slintá u toho a v případě, že dotyčného nemůže sledovat, je rudý vzteky a není s ním řeč.

Bangord

Tak tohle monstrum jsem poprvé spatřil, když jsme šli po hlavě loupeživého Zyffa. Bangord je skutečně hora krollího masa. Svoji velikostí dalece převyšuje i Lynhaarda. Když jsem ho viděl poprvé, myslel jsem si, že jde o obra. Moc dobře tenkrát poznal, že to nakonec budeme my, kteří se budou radovat z vítězství, a dal se na naši stranu. Když se s námi vrátil do Liscannoru, svěřil mu bývalý starosta Lynhaard úřad hrobníka. Bangord z toho měl opravdu radost a hned vykopal dva hroby. Jen tak, aby měl práci udělanou dopředu. Svoji práci chtěl asi opravdu dělat poctivě (i když na ní také chtěl určitě zbohatnout), neboť jednou za mnou přišel a nechal si ode mne napsat seznam všech služeb, které hodlá jakožto hrobník a funebrák v jedné osobě poskytovat. Rád jsem mu ho napsal, neboť do té doby žil řádným životem a na výpravách tu a tam také skolil nějakého toho nepřítele. Je sice pravda, že občas měl tendence se před bojem někam zašít, například chtěl podezřele často hlídat koně, ale o život se nakonec bojí každý. Nemohl jsem si na něj zkrátka vůbec stěžovat. Až došlo k tomu, k čemu došlo. Tak a teď jste určitě všichni zvědaví, co to vlastně udělal. No, udělal něco mimořádně odporného. Co, to nemohu říci, neboť nechci někomu ublížit. V okamžiku, kdy se tohoto dopustil, nemohl jsem postupovat jako starosta vesnice jinak. Prostě jsem ho propustil z funkce hrobníka a nechal jsem ho vystěhovat z márnice. Následně se potom dostal před gwendarronskou justici, která jej odsoudila za potulku. Ten den musel asi soudit nějaký nedoučený soudce, neboť trestní oznámení jsem na něj podal za to, že se neoprávněně vyskytoval na území obce, ve které již neměl co dělat. Ale on dostal třiasedmdesát dní za potulku. Pěkně si je odpracoval v kamenolomu. Ta potulka je nesmysl, ale kdyby měl být souzen za to, co skutečně udělal, dostal by alespoň dva roky těžkých galejí. Vlastně mi ještě může děkovat. Ale pochybuji, že tak učiní.

Bušchal

S trpaslíkem Bušchalem jsou spjaty mé začátky v Nurnské družině. Přišel nedlouho po mně, a tak jako já bydlel v hostinci U hrocha. Společně jsme nadávali Jeremymu, že má teplé pivo, že nám v pokojích lezou švábi a že také jídlo nestojí za mnoho. Po večerech jsme pak často společně hráli kostky o pár drobných a snili o lepších výdělcích. Bušchal byl velmi ctižádostivý, což jsem ovšem já také, a toužil rychle dosáhnout slávy. Jenomže... Jenomže mu chyběl ten kus štěstí, které jsem naopak měl já.

Když jsem byl později zákeřně unesen rugenskými kněžími, uvržen do smradlavého podzemního vězení a následně se mi podařilo uprchnout, byl Bušchal první z naší družiny, kterého jsem našel. Měl jsem z toho nelíčenou radost. Osvobodil jsem ho a společně jsme kuli plány, kterak osvobodit i ostatní a dostat se pryč z toho zatuchlého podzemí. Oba jsme byli nezkušení a málo ostřílení, ale v tu chvíli jsme na to nemysleli a spolupracovali jako staří dobrodruzi. Došlo však k neštěstí. V následném boji s žalárníkem byl Bušchal v nerovném boji zabit. Klidně jsem mohl být na jeho místě. Bušchal se bil jako chlap a všichni mu mohli tenkrát děkovat, že jsme se odtamtad dostali. Bušchala jsem měl opravdu rád a mrzí mě, že neměl trochu více štěstí.

Mugzaš Nekromancer

Tak o minulosti tohoto elfa mnoho nevím. Už jeho jméno však napovídá, že asi byla dosti temná. Přestože nevím, jaké měl dětství, rozhodně bych ho nechtěl mít jako on. Kouzelnický mladíček, který hned, jak se naučí trochu číst a psát, začne hned oživovat nemrtvé, vyrábět různé ty kostlivečky, ghúlíky a podobnou havěť, to asi opravdu neměl v životě lehké. Když se poprvé objevil v družině, neměl jsem k němu přílišnou důvěru. Ale řekl jsem si, že ho nebudu hned urážet, tak jako to činil kolega Astorius, který mu nepokrytě dával najevo, že jeho černou magii pohrdá. Spíše jsem čekal, co se z něj vyklube, až s námi potáhne na nějakou výpravu. A musím říci, že mě spíše mile překvapil. Když se někde hrabal v mrtvole, aby ji následně přivedl k podivnému životu, dělal to vždy a pouze v okamžiku, kdy družina v nebezpečné chvíli potřebovala živý štít. Pravda, běhal mi přitom mráz po zádech a držel jsem se za nos, ale musím přiznat, že to bylo užitečné. Je však pravda, že jsem si od něho raději držel určitý odstup, pivo bych po něm asi nepil.

Na ostrově Kodgicku jsme společně zastupovali Nurnské při soutěži kouzelníků a myslím, že jsme si vedli zdatně. Mugzaš byl i přes svoji temnou magii v družině docela oblíben a většina druhů se jej zastávala ve chvílích Astoriových výpadů. Vedle Astoria ho neměl příliš v lásce už jen hraničář Tanris. Proč, to nikdo neví, každopádně se traduje historka o tom, kterak Tanris držel jednou Mugzaše pod krkem u obchodu s uzeninami a hulákal na něj něco v tom smyslu, že se s ním musí rozdělit o nějakou cennost, jinak že ho zabije. Podrobnosti však nikdo neví. I přesto, že si občas rád vyrobil nějakého toho nemrtvého, svěřil mu bývalý starosta

Lynhaard úřad hrobníka v Liscannoru a správu hřbitova. Nevím, zda to bylo zcela zodpovědné, ale každopádně se tam snad nic podezřelého nestalo.

Šťěstí Mugzaše opustilo na hradě loupežníka Zyffa. V poslední bitce byl zabit právě tímto špinavým lapkou, když se obětavě snažil pomoci kamarádům. Je právem pohřben na liscannorském hřbitově, který sám spravoval.

Tchan-či

Tchan-či, šikmooký Tchan-či, žlut'och z divokého východu, tak a ještě jinak se přezdívalo tomuto alchymistovi, který však o sobě tvrdil, že je lékař. Táhnout s tímhle chlapíkem na výpravy byla radost. Jednak jsme si měli z koho dělat legraci, hlavně kvůli jeho zjevu a neobratné šišlavé mluvě, a jednak to byl dobrý a obětavý kamarád. Tchan-čiho jsem si oblíbil už v době, kdy jsem byl unesen rugenskými kněžími, a on se po dobu mé nepřítomnosti vzorně staral o mého křečka Fistla a nic nedal na řeči některých jiných, kteří by jej raději upekli a snědli.

Tchan-či rád každému vyprávěl, že jeho otec je známý lékař a on chce být jako on. Neustále s sebou tahal různé mastičky a fáče, aby mohl léčit. Občas se mu to i povedlo, zvláště když zabránil, aby Lynhaard dostal infekci do nohy v jednom podzemí. To Páin jeho pomocí tenkrát pohrdl a rána se mu zanítila takovým způsobem, že s tím měl velmi vážné problémy. Také si pamatuji, jak jsme společně zachránili Páina od toho, aby se stal fextem. Tchan-či si rád potrpěl na dobré jídlo a pití, což se mu nakonec stalo osudným. Tenhle chlapík, který přežil nejedno nebezpečí, totiž zahynul opravdu nedůstojným způsobem. Když dobrodruh padne ranou meče, je usmažen čarodějnickým bleskem, roztrhá ho šelma, je to sice smůla, ale to už je život. Tchan-či měl tu smůlu, že se doslova upil k smrti. Ne sice v tom hanlivém slova smyslu, že by nevydržel pitku v hospodě, ale... to bylo tak. Prolézali jsme tenkrát v Almamaru podzemí sídelního hradu, neboť jsme tam pátrali po jednom uprchlíkovi, a dostali jsme se až do tajných komnat, které byly plné mrtvých. Ale hlavně jsme tam našli pergamen, na kterém bylo napsáno, proč se tak stalo. A dosti výrazně tam stálo, že za to může nějaké víno v sudech. Tchan-či asi zrovna nedával pozor, neboť když jsme o pár chvil později našli několik sudů plných vína, hned ten trouba přiskočil a načepoval si pohár. Nežli mu v tom stačil kdokoliv zabránit, už ho měl v sobě a, mlaskaje, si točil další. Přitom si mumlal, jaká je to dobrá značka. A nic se nestalo, zapomněli jsme na to. Vrátili jsme se na hrad a šli na večeři. Prostě pohoda. Tchan-či si ještě přidával a mlaskal, když se náhle popadl za břicho, poučil oči a slintal. Nikdo v první chvíli nevěděl, co se stalo. A najednou byl mrtev, než kdokoliv stačil cokoliv učinit. Teprve po chvíli nám došlo, že za to může to víno. Tak takhle blbě umřel dobrák Tchan-či.

Dovětek pro laskavého čtenáře

Tento zápis není zdaleka kompletní. Dalo by se říci, že v něm chybí valná část. Samozřejmě, že se chystám v psaní pokračovat, ale momentálně nemám

dostatek duševní síly, abych tak učinil. Vzhledem k tomu, že mám ještě velké dluhy vůči družinovým zápisům, nevím, kdy k tomu dojde.

IV. Nurnští

Cecil Neviditelný

Temná chodba, podzemí.

Družina. Šest postav jdoucích v pochodovém útvaru. Mezi nimi se vznášela Lucerna.

Dav ukončoval Vědec, malý mužik vysoký jako Nurnský tuplák plný piva i s pěnou. Na očích brejličky, jeho kotlík, ve kterém vařil své ďábelské dryáky, při každém kroku ťukal do truhly, pod kterou se mu podlamovala kolena. V rukou držel kuši. Wenoru. Byla krásná. Stejně jako kudůčka, podle které byla pojmenována (tu vlastnil kroll Lynhaard, jdoucí vpředu tlupy), tisknout se k ní byla nádherná. Dyni se usmíval, volal dopředu rozkazy.

Vedle něho šel pobožný člověk. Raglin. Ten každému vysvětloval, že žil v klášteře. Byl nalezenec. Prý se ho ujal jakýsi mistr a ten ho učil do své smrti. Jeho smrt je opředena tajemstvími. Stejně jako jména jeho bohů. Jsou prý čtyři. Prý nemají lidská jména, protože jsou to bohové. Družina se jasně dohodla po dlouhé debatě, že jeho bohyně je Swonna, bohyně krve a tak dále... To ale nemění nic na tom, že s Vědcem mají společný sluneční prsten, střídají se po dni. Je to sranda, pozorovat je. Heh, bahnaři, musejí si ho nosit v truhličkách.

Před nimi jde hraničář, Darlen, sakra, to bludiště je ale dlouhé... Vyměnil jsem olej v lucerně, kde jsou asi ostatní? Tak ten elf, ten je jiný než elfové z Álfheimu. Není zlý, a zatím nic neukradl. Ale stala se taková zvláštní příhoda. Umřel mu pes, který s ním chodil po boku. Lynhaard, známý svými způsoby, mrtvolku veřejně vzal, zavolal si Vědce, aby mu udělal polévku v kotlíku. Pan hraničář se svého mrtvého psa nezastal. Neřekl nic, ani když kroll žral obsah kotlíku a vesele mlaskal. Pak ale na naléhání ostatních vykřikl na Lynhaarda: "Udav se!". Lynhaard se neudávil. Tak už je elf sám pouze se svým lukem a kalenou střelou.

No, před ním chodí Krochta. Velitel. O něm nemůžu napsat nic ošklivého, protože by mi z kořistného strhl to málo, co mám. Nicméně je odpovědný za smrt mého havrana. A jeho narážky na tuto skutečnost mě serou.

Vedle něho jdu já. Teď zrovna se houpe v prostoru lucerna. Jsem neviditelný. Nevím, co bych na sebe prozradil, ale nesnáším podzemí a popáleniny. Jsem ještě ohořelý z útoku ghúlů, vrazili do mě a popálili mě olejem, měl jsem namále, ale už chciplí, svině. Haikhtlá!

Úplně na špici jde kroll Lynhaard. Co k němu říct? Je to... Ne, takhle ne, nebudu nikoho urážet, nechci říkat nahlas to, co každý ví, protože by se to na mě obrátilo. On má totiž strašnou sílu a strašně malou inteligenci. Kouknout se mu do očí chce dávku odvahy.

Ale někdy má záchvat a poslouchá každého. Vykoná jakýkoli rozkaz. Třeba před chvílí mu i malý Vědec rozkazoval, a on ho na slovo poslouchal, pak se přidali další. Když záchvat přešel a uvědomil si situaci, strašlivě se rozzuřil. Nazval všechny šmejdy. Ale každý si jistě myslí své. Když jdu za krollem, mám

nejraději chůzi po větru, jinak se mi motá hlava a ztrácím chuť k jídlu, on strašně smrdí.

Po boku mu jde válečník Guldur. Spolu s krollem tvoří hlavní osu družiny. Zavraždí, na co sáhnou. Guldur si libuje v krvi, často i ve svojí. Ještě není tak zkušený jako kroll, a proto jsem jeho střeva viděl vícekrát. Guldur je velice tichý, ale když promluví, tak to stojí za to.

Už budu končit, jsem na konci bludiště... uff, vidím východ, nevím, co mě tam čeká. Jsem sám. Končím.

Světlo ať ozáří mou duši. Haikhtlá!

V. Ptáci a jejich význam v družině

Melchizedech

Vážení nurnští družiníci,

zjišťuji, že někteří z vás se nevyznají v přeroztodivné říši rostlinstva a živočišstva. Rád bych vám ji, pokud to bude v mých silách, přiblížil.

Začnu tím, co mě nejvíce mrzí, a to je, že někteří z vás bezpečně nerozpoznají havrana. Nemám vám to za zlé, protože vím, že například chrabrý válečník Yall, který nerozpozná havrana od koroptve, se učil mistrně ovládat svůj meč a ne rozpoznávat zvířenu, nebo trpaslík Eodel, kterého si vážím a vím, že je nezastupitelný válečník, dokonce tvrdí, že pozná havrana podle toho, že dělá havry, havry, havry.

V mém malém rádci se snažím proto shrnout základní poznatky z oboru přírodopytu a případné zájemce upozornit, že své mezery ve vzdělání si mohou doplnit v nurnské knihovně, odkud čerpám i ve své rešerši.

Nejprve bych začal jednou samostatnou třídou v kmeni obratlovců. Ano, tušíte správně, jsou to ptáci. Tak tedy ptáci mají jako všichni obratlovci páteř složenou z obratlů a jejich celková tělesná stavba a fyziologické vlastnosti připomínají v mnohém plazy nebo savce. Mají však i své typické znaky, jako je například peří. Peří je rohovinový produkt kůže, podobně jako nehty nebo srst u savců. Proces, ve kterém jsou starší pera nahrazována novými, se nazývá pelichání. Peří nejen že určuje tvar ptačího těla, dává mu rovnováhu a chrání je před chladem i horkem, vodním ptákům umožňuje i plovat a mnoha druhům dává krásný vzhled, ale v první řadě umožňuje ptákům létat. U letu bych se rád zastavil. V podstatě rozeznáváme let veslovací a klouzavý. Klouzavý let spočívá v tom, že křídla jsou volně rozprostřena ve vzduchu a pták se vznáší ve vzdušných proudech. Převážná většina ptáků však využívá let veslovací, při kterém je hnací silou ptáka mohutná hrudní svalovina. Aby ptáci mohli létat, jsou jejich kosti duté, popřípadě prostoupené řídkou trámčitou tkání. Ptačí kostra je mnohem lehčí než kostra ostatních obratlovců a je úsporně a celistvě stavěná. Vcelku je však málo pohyblivá a nejpohyblivější částí je kromě končetin krk, který se skládá z různého počtu obratlů. K získávání potravy slouží ptákům zobák. Krom toho se jím mohou bránit, čistit si peří, stavět si hnízdo, nebo krmit mláďata. Tvar zobáků různých ptačích druhů je značně rozmanitý. Záleží to na potravě, jíž se jednotlivé druhy živí, a jak ji získávají. Doporučoval bych všem, aby si prohlédli vyobrazení různých druhů ptáků, které vyobrazil učený hraničář, elf Halion, a jeho celoživotní studie jsou doposud uloženy v nurnské knihovně. Popisuje tam i své poznatky o rozmnožování a péči o mláďata, které za dobu svého studia nasbíral. Zjistil, že většina ptáků tvoří páry a oba partneři pak společně pečují o potomstvo. Při vzájemném vyhledávání partnerů mají obvykle velký význam zásnubní hry, v nichž nejdůležitější úlohu přebírá zpravidla sameček, který dává nejružnějším způsobem najevo, že je připraven k páření. Samička se k němu připojí a založí spolu pár. Při zásnubních hrách se snaží sameček na sebe upozornit, zaujímá nápadné postoje, provádí zcela neobvyklé pohyby nebo létá nějakým zvláštním způsobem. Všechny projevy

takovéhoto pozoruhodného jednání nazýváme tok a opět je pro všechny zájemce možné nahlédnout do spisů učeného Haliona, který pečlivě popisuje, jak probíhá tok u jednotlivých druhů ptáků.

Nakonec bych se rád pozastavil u krkavcovitých ptáků. Při rozpoznávání jednotlivých krkavcovitých ptáků se často chybuje, a tak jsou vrány, havrani a kavky občas navzájem zaměňovány. Tedy havran se liší od vrány a kavky tím, že nemá opeřený kořen zobáku. Jinak je havran celý černý s fialovým leskem. Narozdíl od vrány je havran převážně býložravý. Toto se vztahuje samozřejmě na obyčejné havrany.

Tyto řádky, které jste si právě přečetli, jsem napsal, protože věřím, že k chybnému zařazení mého havrana jménem Rhui vás vedla především neznalost. Doufám, že Rhui je platným členem družiny, a také, že si každý uvědomil, že již na první výpravě nejednou družinu varoval, když se chtěla vydat do neznámých míst nebo byla sledována, prozkoumal nebezpečná místa, pomáhal svým magickým uměním v bojích, a to přímo, když sesílal blesky, nebo nepřímo, když uděloval rychlost družiníkům ve svízelné situaci, a troufám si říci, že nebýt Rhuie, tak na minulé výpravě přišlo o život daleko více družiníků a cíle výpravy, totiž zavalení dolu, jsme vůbec nedosáhli. Doufám, že výroky pana Yalla o sežrání Rhuie či o rozklepávání zobáku kladivem jsou jen nezodpovědně vypuštěná slova poté, co požil více alkoholu či měl nějaké nevysvětlitelné hnutí mysli. Pokud si ovšem někdo myslí, že já a nebo můj Rhui nejsme platnými členy družiny, či dokonce na výpravách jen překážíme, byl bych rád, kdyby mi to řekl pokud možno ve střízlivém stavu přímo do očí.

VI. Volba

Yall Rebled z Hedu

Zapsáno roku 1049

Tak máme nového starostu Liscannoru. To je v životě obce tuze významná událost. Stalo se to tak...

Letos byla tuze tuhá zima. Napadlo tolik stop sněhu, že nemělo vůbec cenu počítat, kolik. Všechny baráky v Liscannoru byly zapadaný a mezi nima byla vyšlapaná malá cestička. To aby se jako dalo chodit do hospody. A mráz jaký byl! No, pořádný přece! A uprostřed těchhle mrazů se najednou ve vesnici vobjevila skupina dobrodruhů. Určitě se ptáte, jak vim, že to byli zrovna dobrodruzi? No, to je jednoduchý. Koho jiného než dobrodruha by napadlo nechat si vomrzávat hubu v takový zimě. Normálního člověka určitě ne! A tyhlety dobrodruzi začali bejt pěkně drzí. Já sem u toho teda zrovna nebyl, ale říkali to potom všichni. Ptáte se, po čem? No, přece po té velký pranici. Zkrátka a dobře, ty cizí jedinci a naši se poprali. Docela slušně. A s uspokojením musím říct, že ty cizí to šeredně prohráli. Bylo jich sedm. Čtyři z nich byli na konci v bezvědomí a tři nevstali vůbec. A hostinský Jeremiáš mohl rovnou vymalovat celou hospodu znova. Po té slavný bitce, ve který ty vandráci dostali pěkně do nosu, se začali všichni aktéři té bitky za naši stranu dohadovat:

“Burbbagu, jasně sem řek, aby se nikdo nezabíjel, a tady se válej hned tři a mám pocit, že to máš na svědomí ty!”, nadával starosta obce Moskyt obrovitému krollovi. “Co já, já se jenom bránil, voni první tasili meče, tak sem se bránil, no a co?”, ohradil se kroll. “Burbbag má pravdu, voni tasili meče první, podívej se na moje rameno, tady mě sekli”, zastal se krolla Darlen Moorhed a pokračoval: “A ty se, Krochto, podívej na svůj frňák, taky ti z něj kape červená. To je jasnej důkaz toho, že se bili navostro a my sme byli v právu”. “Che, to se ví, že sme byli v právu, a taky sme je pěkně srovnali. Liscannorský sou vždycky v právu, ale co když to někde napráskaj u soudu? Mám pocit, že tři mrtvý sou na jednu rvačku trochu moc, nemáme zapotřebí, aby to někdo vyšetřoval. Takže se musíme dohodnout na tom, co bude kdo říkat, kdyby se to náhodou vyšetřovalo. Takže navostro se bil tudle Burbbag, Moorhed, a taky sem tam viděl nákej modrej záblesk, že jo, Melchizedechu?!”, obrátil se starosta obce na vyjukaného elfího kouzelníka. “Já se nebil navostro, já tam jenom poslal modrý blesky, ty sou neškodný, já to měl spočítaný”, bránil se ten nešťastník. “Che, che, che, modrý si tam poslal, protože jiný neumíš”, tlemil se na celé kolo známý násoska Dettor. “Podívej se, milý Melchizedechu, nebudem si, mezi náma kouzelníkama, nic nalhávat. Když někoho vosolíš bleskem, ať je modrej nebo růžovej, tak je to vždycky útok navostro. Takže se moc nevymlouvej, jedeš v tom taky a řek bych, že seš po Burbbagovi druhéj největší vrahoun!”, umlčel elfa starosta. Ten potom také ostatním převyprávěl poněkud upravenou historku o nájezdu bandy hrdložerů na Liscannor, kteří chtěli plenit, vraždit, znásilňovat, a kterým se chrabří občané ruku v ruce ubránili. “Tak takhle to bylo a každej to tak bude všude říkat. Když

budeme všichni, podotýkám všichni, tahat za jeden provaz, tak se nám nic nestane”, řekl ještě Moskyt, přešel pohledem tři mrtvoly, kaluže krve, a pak si šel domů léčit naražený nos. “Ale já sem vážně nevinnej”, nesl se za ním Melchizedechův hlas. Jeremiáš si povzdechl a začal uklízet...

Proč o tomhle píšu? No, protože na základě tohohle se pak všichni vydali někam na hranice Gwendarronu na nějaký klání. A že tam to klání je, se dozvěděli právě na základě týchle rvačky, protože když pak kontrolovali věci těch mrtvejch a přizabitejch dobrodruhů, tak tam našli i leták, kde se o tom klání psalo. A nebyli by to Nurnský, aby se tam nevypravili. I v mrazu a nepohodě. Rozum nad tím zůstával stát. Já sem zůstal v Liscannoru a myslím, že sem udělal dobře. Protože když se po několika týdnech vrátili, vypadali strašně. Pohublí, zarostlí, omrzlí a navíc okradení. A bylo jich málo. Z Melchizedecha se tam dokonce stala údajně zombie. No, to sou vážně věci. To to tedy daleko nedotáhl, kdyby aspoň na ghúla, jak podotkl Dettor. Ale hlavně s sebou přivlekli mrtvého starostu. Byl celej pokousanej. Ještě že byl takovej mráz, protože ten tu mrtvolu aspoň držel pěkně pohromadě. No, smutný to bylo. Byl pohřeb a po něm nastala otázka, kdo jako bude nový starosta. Byl v tom strašnej zmatek, protože Moskyt starostoval strašně dlouho a nikdo nevěděl, jak se takovej starosta vlastně volí a kdo ho jako může volit. To je totiž při takový volbě starosty docela důležitý, vědět takový věci.

Nakonec se všichni dohodli, že volit může ten, kdo má barák (to je logický), a zvolený může být taky ten, kdo má barák (to je taky logický) a kromě toho tam ještě byla ta podmínka, že volič i volený musel být ještě někdy s ostatními na nějakém dobrodružství. To aby se nestalo, že se třeba starostou stane nějaká vdova. No, a vo tomhle se všichni dohadovali asi tři dny. Když už se to všechno dohodlo, tak se ozval pan Pěnipírko (to je takovej mrňavej hobit, kterého ostatní přitáhli z toho strašného mrazu) a navrhl, aby se přejmenoval status občana na něco jiného. Proč to říkal, to nikdo nepochopil, protože to s volbou nemělo nic společného. Takže byl sprdnutej a začalo to znova. Nakonec se ukázalo, že volit můžou: slušňák Darlen, povaleč Getd, hrobníková Wulpin, opilec Dettor a dokonce i kroll Burbbag. Od Burbbaga to bylo pěkně vypočítaný, neboť si den před volbou koupil barák po mrtvým Nervorovi. Ale budiž. A tak se ten slavný den všichni sešli v hospodě U hrocha a pětice těch vodpovědných se jala volit. Pěkně na jedno kolo toho starostu volili. A zvolili krolla Burbbaga. Teda abych byl přesnej, zvolený za šestýho starostu liscannorskýho byl kroll Burbbag, syn Šakův. Ta volba byla celkem jednoznačná. Zklamán byl asi nejvíce Getd Ruindorský, který si určitě myslel, že je z dotyčných v Liscannoru nejděle a tudíž má právo na to být zvolen. Ale nakonec to vzal statečně s takovým tím ruindorským “hmmm” a dokonce dal k lepšímu, že už nechodí do Červený sedmy za Claudií, poněvadž je už stará. To se všichni smáli a Getdovi zaplatili pivo. Burbbag měl očividně radost. Jakkoli by taky neměl, vždyť se mu dostalo takový pocty. Všem zaplatil pivo. Pak přišel na to, že nemá peníze, a tudíž si vzpomněl, že by měl přebrat obecní kasu. Tu za chvíli donesla paní Moskytová, vdova po Krochtovi. A ta přede všemi předala novému starostovi celkem slušný obnos 15 041 zlatých se všemi účty. Napišu to ještě jednou, aby to všichni věděli.

V obecní kase bylo v době nástupu pana Burbbaga 15 041 zlatých! Syn Šakův se zaradoval a hned všem objednal pivo. Pak začal úřadovat. “Hele, starosto, měl bys vobstarat hrobníka”, ozval se kdosi. “Jasně, kdo bude dělat hrobníka? Nabízím 500 zlatejch na rok!”, zvolal Burbbag. “Za Krochty se dávala tisícovka”, podotkl opět kdosi. “Musí se šetřit. Časy sou zlé”. “Já myslím, že časy sou ouplně stejný jako vždycky”, ozval se Jeremiáš, hostinský a známý šizuňk, který pamatoval mnohé. “Dobře, dobře, tak teda tisíc”, nechal se ukecat nový starosta. Nakonec měl štěstí, neboť se mu na hrobníčení přihlásil nejstarší syn po trpaslíku Páinovi, Lúin. Lúin je už velkej chlap, syn slavnýho otce a tudíž se práce určitě bát nebude. “Tak, hrobníka by sme měli, a teď správce rybníka. Kdo bude správce rybníka?”, pokračoval v namáhavé úředničíně Burbbag. “Já, já sem správce rybníka”, ozval se ochmelka Dettor, hobit a výrobce lektvarů. “Dobře, tak já tě teda menuju správcem rybníka”, povstal Burbbag a potřásl Dettorovi pravicí. “Ale mě už menoval Krochta”, ohradil se Dettor. “Jo, che, tak já tě menuju znova”, nedal se odradit novopečený starosta a pokračoval: “A co ryby, berou, berou?”. “Jasně, že berou, taky se vo ně starám, dávám jim chleba, pivo a tak”, chechtal se Dettor. “To je dobře, a taky se zavedou lístky, jako kdo může a nemůže chytat...”. “Co?”, ozval se dav. “...no jasně, každej, kdo bude chtít chytat, se zastaví u mě a já mu za takovejch padesát až sto zlatejch udělím povolení, a von se pak tím povolením prokáže u správce rybníka, a ten ho na základě tohodle papíru nevyrazí vod chytání”, složitě vysvětloval Burbbag nové změny. “Ale minulej starosta říkal, že to bude zadarmo a bude to financovaný z vobecní kasy”, ozval se opět jakýsi buřič. “Ticho! Časy sou zlé a peněz je málo”, praštil pěstí do stolu starosta. “Dyť si teďka dostal plnou truhlici vobecních peněz”, ozvalo se opět z davu. “No, a co? Musí se udělat spousta plánů. Třeba budu muset menovat dalšího správce a...”. “Jakýho správce?”. “Von asi myslí třeba správce svejch špinavejch vonucí, nebo správce na psaní starostovskejch novinek do našeho vobecního listu”, začal se smát nejmenovaný vtipálek. “He, to není žádná sranda, správcování všeho je strašně důležitý a taky je potřeba koupit loď na ten vobecní rybník. To taky není zadarmo”. Vzápětí byl však Burbbag upozorněn na to, že rybník má rozměr 30x40 sáhů a tudíž by se tam případné lodi špatně kotvilo, natož aby mohla jezdit sem a tam. “Aha, to je pravda”, usoudil moudře nový starosta. “A co aspoň takovou malou lodičku, abych to jako mohl čistit vod žabince a tak?”, ujal se nápadu s lodí staronový správce rybníka, opilec Dettor. “Jasně, jasně, zejtra pojedem do Nurnu koupit loďku”. Tak skončil první den nového starosty.

Druhý den se skutečně Burbbag a Dettor odebrali koupit šikovnou lodičku do Nurnu. Byl docela pěkný den. Jedna z liscannorských figurek, pan Klabzej Myšilov, se rozhodla, že si skočí do lesa. Všichni si mysleli, že tam jde na bylinky nebo na šišky a nikoho nenapadlo, že ten den bude ještě legrace.

Odpoledne se celou vesnicí ozvalo hekání. To se vracel z města pan Burbbag a pan Dettor. Oba táhli objemný dvoukolák naložený haldou prken. “Hu, pivo, hospodo!”, poručil Burbbag a začal hulákat: “Pod’te se všichni podívat na krásnou novou loď na náš rybník!”. “Nová krásná loď” byla stará vysloužilá pramice nevábného vzhledu, cenou odpovídající asi dvěma pivům. “No, to je fakt

krása”, ušklíbl se Getd. “A kolik stála?”. “To byste koukali, kolik sem ušetřil z vobecního rozpočtu. Chtěl po mě pětset zlatejch, vydřiduch jeden, tak sem mu je dal a ještě sem z něj dostal tenhle zánovní vozejk!”. Přihlížející chvíli mlčeli, a pak si poklepali na čela. Burbbag chvíli civěl, a pak šli s Dettorem zkoušet pramici na rybník. Asi za hodinu se vrátili celí mokří a navzájem se hlasitě obviňovali, kdo může za to, že se převrátili. “Jestli za to nemohly ty díry v těch vašich neckách”, smál se Jeremiáš. “Nech si to, a radši nalej!”, poručil si starosta žejdlík. “Hej, počkejte, pane starosta. Eště před tím, než se vopijete, bych si chtěla stěžovat”, přitřítla se k hospodě paní Nórienská, vdova po Páinovi. “No prosím, od toho sem tady”, široce se usmál Burbbag, který byl rád, že se řeč převedla jinam. “Dnes dopoledne byla moje dcera Pamilla v lese a byla tam přepadena tím úchylákem, kterej bydlí u vdovy po Melchizedechovi. Najednou si to vyskočil z lesa a začal ji strašit”, vykládala paní Nórienská. “To jako byl nahatej?”, otázal se důležitě starosta. “Fuj, to já nevím, eště se celá třese, chuděra. Tak vás prosím, abyste s tím něco udělal”. “Udělám, pani”.

A hned večer byl pan Myšilov přede všemi sprdnut a bylo mu pohroženo vyhazovem z vesnice. “Protože jestli tady někdo bude strašit nebo dokonce prznit děti, tak uvidí”, křičel starosta na Klabzeje. “Já sem si jenom něco zkoušel a musel sem to na někom zkusit, já se totiž v tom lese vzdělával, což tobě určitě nic neříká. A nikoho sem neprznil, to si vyprošuju. A už to nebudu stejně dělat, protože se vode dneška bojím do lesa. Já asi budu první druid, co se bojí lesa”, smutně si povzdychl Myšilov. “To je jedno, a já ti povídám, že eště jednou, tak poletíš”, hrozil Burbbag pěstí. Byl to veselý večer, který zakončil Pěnipírko. “Hele a jako, Klabzeji, to si si v tom lese zkoušel jako ňáký kouzlo, který jako eště neumíš? Víš, řekni mi to jako kamarád kamarádovi. Je to ňáký kouzlo z tý modrý příručky, kapitola třetí ‘O druidech’?”.

Inu, byl to takový veselý večer...

VII. Klabzej Myšilov: Z deníku malého psance

Klabzej Myšilov

Jak jsem se narodil

Narodil jsem se prvního dne měsíce jarnu roku 1029 v lesním srubu nedaleko vesnice Bejlec na severovýchodním úpatí Wardirského masivu. Matka mne porodila za bouřlivé větrné noci na prostém loži z máčených jedlových šišek a psích kůží. Na svět mi pomáhala belhavá bába Pihruše, která u nás při cestě za jedlými kořeny zapadla sněhem a čekala, až odtaje. Otec tou dobou nebyl doma - toulal se nejspíš po kopcích, snad až někde u Oryllského průsmyku, a dle světél z údolí zakresloval do své mapy z březové kůry nové pozice dragolských a heralionských, vymazával vypálené vesnice a zanášel nové vojenské tábory. V Armidenu zuřila vleklá válka ve věci sporů o religiózní tvář krajiny. Ve věci víry měl otec jasno. Už v roce 1023 po porážce dragolských v bitvě u Rhyderu rozhodl se věřit jenom sám sobě a odešel s rodinou z chudého bejleckého domku výrobce smrkových šindelů do občasného útočiště před hladovými skupinami žoldáků hluboko v Ulmienu. Lesu ale říkal Skrejš a srubu Jedlová chyš. A v Jedlové chyši jsem poprvé otevřel oči a začal vnímat svět, který zprvu znamenal srub a první stromy Skrejše okolo a vypadal krásně a mírumilovně.

Jedenáct dní jsem neměl jméno, než se vrátil otec se svou březovou kůrou. Do té doby mi říkali všelijak. Kdyby se otec nevrátil vůbec, mohl jsem se jmenovat třeba Pihruš, protože matka byla z života v drsných podmínkách poněkud mimo realitu, než se dočista zbláznila, a do všeho tedy mluvila belhavá bába Pihruše. Jenže otec se k mému štěstí vrátil a Pihruše se tak jako tak opadnutí sněhů nedočkala. Otec ji zakopal na zahrádce hned vedle divoké mrkve a planého česneku. Mimochodem, kdyby se přeci jen dočkala, otec by ji stejně nejspíš nepustil. Nemohl si dovolit, aby někomu prozradila, ve které části Skrejše se Jedlová chyš nalézá. V té věci věřil jenom sám sobě. Byla to divná a těžká doba, a já svého otce chápu. Stejně jako chápu, proč mi dal jméno Klabzej - moje hlava totiž věrně připomínala klabzejové semeno, semeno stromků, které ve válečných dobách otec šlechtil na doby míru, až bude potřeba hodně kvalitních šindelů na opravu vypálených střech. Jenomže mír do prokletého Armidenu nikdy nepřišel. Takže o tom nic. Ale je stejně dobře, že Pihruše umřela, protože za tu mou hlavu, za tu mohla ona...

Mé rané dětství

Jako dítě jsem žádné lidi nepoznal. Na bábu Pihruši jsem si pamatovat nemohl a cizí lidé by sotva co po temných roklích Skrejše pohledávali. A kdyby snad přeci jen zabloudili do těch míst, otec by je jistě včas vyčmúchal. Ve věci instinktu a vnímání změn chování přírody by po těch letech odloučení od okolního světa předčil leckterého lesního tvora. Ne, že bych nevěděl, že nějakí lidé vůbec existují. Otec mi o nich občas vyprávěl a v mé dětské fantazii se míhaly obrazy

úskočných zrůd bažících po krvi jiných. Také mě jimi doma strašili, to když jsem zazlobil, že si pro mě ti z údolí přijdou, když nebudu poslušný. Že přijdou ti, co žerou malé děti. A já se jich tolik bál. V té době už matka byla dočista šílená. Nemluvila, celé dny nehnutě sedávala na plůtku u rumiště, které otec založil na hrobu mrtvé Pihruše, a hleděla bez zájmu mezi stromy. Někdy se zvedla a prostě odešla do hloubi Skrejše. Zpočátku jsme ji hledali. Dřepěla na zlomené borové kládě a s očima bez lesku civěla na mraveniště nebo ležela v trávě a pozorovala hlavy stromů a modré nebe. Někdy jsme po ní ale pátrali marně. Potom jsme ji přestali hledat úplně. Vždycky se stejně vracela domů, tolik zdravého rozumu jí přeci jen zůstalo. Musel jsem tedy zastat práci za ni. Již v útlém věku jsem se naučil vařit bobule a maso, prát, dříví lámat, rozdělovat oheň a spoustu dalších domácích úkonů. Zvláště, když byl otec pryč, staral jsem se o dům a svou ubohou matku. Naučil jsem se nebát se tmy a nočních zvuků, otec mi vštípl, že tma je přítel a ochránce Jedlové chyše a zvuky Skrejše jsou znamení. Vštěpoval mi, jak jim rozumět a jak je chápat, co znamenají a chtějí naznačit. A zvláště mne vedl k víře ve Smrkenu, mocného ducha Skrejše a ostatních lesů, který stojí nade vším a ochraňuje ty, co odešli z Údolí. Nosil jsem mu dárky, aby mě měl rád jako mého otce. Mou matku nejspíš tolik rád neměl, když jí vzal rozum, a tak jsem mu nosil dárky i za ni. Otec mi řekl, že Smrken si občas něco musí vzít, když jinde dává.

Jednou se matka nevrátila vůbec, byla pryč několik dní. Bylo to během léta, v roce 1038, protože na mém mladém javoru bylo devět zářezů. Zářezy na stromech mých rodičů jsem ještě neuměl spočítat, ale bylo jich tam rozhodně hodně. Otec nakonec matku šel hledat, a když se vrátil, řekl, že si ji vzal Smrken k sobě. Že ji navždy povolal do svých komnat a že už ji nikdy neuvidím. Plakal jsem, ale byl jsem rád, že se matce dostalo takového štěstí. Myslím, že si to zasloužila, už jen proto, že mě nosila dlouho v břiše a za pomoci báby Pihruše zpodobnila v Jedlové chyši a potáhla lidskou kůží. Usmyslel jsem si, že když budu pracovitý a soběstačný, také mě Smrken povolá. Chtěl jsem se vyrovnat svému otci. Řekl jsem si, že se naučím chránit Jedlovou chyš, když je otec pryč. Udělal jsem si z rovných klacků oštěpy a nožem vyřezal špičky, které, jak mi poradil otec, jsem vytvrdil nad ohněm. Rozmístil jsem je na místa, kterým se prý říká strategická - prostě jsem je schoval na místa, kam bych se schoval, kdyby se něco dělo. Jeden oštěp se mi nepovedl, už ten klacek byl křivý a tlustý. Tak jsem z něj udělal mlátidlo a schoval ho za dveře z tlusté kůže. Tam jsem mohl stát a vetřelce praštit. A taky jsem měl nůž. Takže takové to bylo, když jsem byl malý...

Zákopy

V jedenácti letech jsem ulovil svého prvního medvěda. Byl to sice takový prašivý ubožák, ale já jsem pochopil, že se pomalu stávám mužem. Cítil jsem to doslova v každém oudu, na bradě se mi objevil první náznak srsti. Medvědovu kůži jsem stáhl a vyčinil a rozprostřel na své tvrdé lože. Tesáky jsem provrtal a pověsil na koženou šňůrku. Amulet proti temným silám jsem zasvětil duchu Smrkenovi dvěma modlitbami 'Smrken, můj pán', dvanácti orody 'Hladových horalů' a písni

‘Zimního spánku’. Byl jsem patřičně pyšný, i když toho medvěda mi bylo trochu líto.

Jednoho dne se otec vrátil nezvykle zamlklý, na zádech přivlekl lněný pytel. Zavřel se ve sklepě a dlouho nevycházel. Zezdola se ozývaly podivné zvuky, klepání, chvílemi bylo naprosté ticho. Nevěnoval jsem tomu přílišnou pozornost a oháněl se po své práci. Zvědavost mne sice dráždila, ale nechtěl jsem ochutnat výbuchu otcovy zlosti. Lískový prut Vymítač se zlověstně pohupoval na skobě nad krbem. Otec vylezl a promluvil teprve po třech dnech. Teprve tehdy jsem si všiml, jak je hubený. Nebylo divu, vždyť tentokrát zůstal v horách déle, než tomu bylo obvykle. Byl tak hubený, až se zdálo, že plamen louče prosvítá jeho tělem, když položil na stůl to, co ve sklepě vyrobil. Byl to malý model okolí našeho domova, sestavený z drobných klacíků, suché trávy, hlíny a potočních oblázků. Musil jsem uznat, že na to, jaký byl otec v tomto směru nezručný, výtvar se mu dokonale povedl. Poznal jsem maličkou Jedlovou chyš, políčko, první stromy za pasekou. Byly tu i přírodní zářezy, valy a homole kopců. Poznal jsem i potok a výběh pro milovaného čuníka Pomejku, kterého otec loňského jara statečně unesl z chlívka zlého bejleckého řezníka Poseka. Čemu jsem však nerozuměl, byly podivné rýhy na pasece kol Chyše. Otec řekl, že válka v Armidenu dosáhla jistých rozměrů a síly. Že povstali Sjedinitelé a pozdvihli praporec Nové víry. Že Sjedinitelé včele s heralionskými Mistry vyhlásili Svatou válku bezvěrcům a renegátům. Pověděl mi, že žluté zlo z Gromských grbů uchvátilo duše slabých, kteří na zbabělém ústupu před Řádem budou plenit a pálit osady a města. A ještě řekl, že on prozřel a pochopil. Zřejmě to nějak souviselo s jizvami a šlisy, které mu pokrývaly téměř celé tělo. Zato já nechápal nic, ale raději jsem mlčel. Nechtěl jsem ochutnat bolestivého pohlazení Vymítače. Jediné, čemu jsem porozuměl, bylo, že ony podivné rýhy na otcově modelu jsou hluboké okopy. A šupiny ze šišek značí místa, kam nastražíme železa na medvědy. A bylo nad slunce jasné, že kopat budu já, protože otec se musil soustředit na daleko důležitější věci. Jenom nevím, co s tím vším měl společného veliký Smrken. Nějak mi do toho všeho novotářství nezapadal.

Kopáním jsem strávil několik měsíců. Za tu dobu se tvář milované paseky a lesa kolem značně změnila. Otec trávil celé dny ve sklepě, vídali jsme se jen u společného jídla a při povinných večerních sezeních, kdy mi vykládal Víru. Hýřil nápady na průběžné vylepšování obranného systému. Les byl doslova zamořen železy a samostřily. V zemi byly hluboké jámy s ostrými kůly, pokryté sítěmi. V sudu na rumišti tlelo několik mršin, připravených k otrávení pitné vody. Když byl sud připraven, otec jej vyměnil za nový a odvedl k potoku. Tam jeho obsah vylil, hustá břecha zkalila vodu a olejovitá oka plula bystřinou směrem do údolí. Jed se používal i k potírání pastí a hrotů na dně jam. Po kraji jsme se pohybovali jen po stezkách, označených tajnými značkami. Některé stezky byly falešné a mým úkolem bylo je udržovat. Také jsme připravovali velké množství trvanlivých zásob pro případ obléhání. Jednoho podzimního večera, před obvyklým sezením a výkladem Víry a Svatých věcí, mi otec s neskrývanou pýchou dal dárek. Byl to malý balíček v hadrovém obalu, převázaný jelení šlachou. Dárky mi otec obvykle

nedával. Vzrušeně jsem přetrhl tkanici a rozbali pruh látky. Z březové krabičky uvnitř mi na dlaň vypadla cínová lahvička na šňůrce. Až bude nejhůř a padneš do rukou malomyslných, řekl nadšeně, vypij to. Byl to lektvar rychlé smrti a měl jsem jej nosit neustále při sobě. Všiml jsem si, že jej otec nosí také. Došlo mi, že Svatá válka nejspíš ještě není vyhraná, ale čím dál víc jsem se nemohl zbavit dojmu, že otce postihla podobná choroba, jako matku...

Žlutí

V očekávání příchodu Žlutých jsme strávili celou zimu. Představoval jsem si je všelijak, ale byl jsem si jist, že je okamžitě poznám. Musili být opravdu ohavní, když opovrhovali takovými velkými věcmi, jakými jsou řád a víra, když mínili vykloučit Skrejše, jak říkal otec. Nejspíš proto byli tak žlutí, že jejich kůže zežloutla samou nenávistí, která je zžírala zevnitř. Nenávist bývá špatný rádce. Dokáže člověka úplně vydlabat, až vypadá jako dutý buben. Buben, který falešně duní, dokud úplně nevyschne a nepukne. Takto jsem to vnímal já a uvědomil si, že Žlutí musejí nutně strašně smrdět - asi jako hrouda másla, kterou jsem ondymo zapomněl na půdičce a vzpomněl na ni, až když o sobě sama dala vědět. Ona byla taky žlutá a odporná. A tak jsem si uvědomil, že příchod Žlutých ponejprv ucítím, a byl jsem zase o něco klidnější.

Přišli na jaře. Ve Skrejši ještě ležel sníh, ale paseka kolem Jedlové chyše se už zelenala první čerstvou travou. Byl zachmuřený den, hněvnost Smrkena padala drobnými hustými kapkami z nízkých šedých mraků. Překvapilo mne, že jsem je včas neucítil. O jejich přítomnosti mne zpravil otec, který lépe rozuměl řeči znamení. Ukryli jsme se v zákopech a připravili zbraně. Potom jsme jen tiše čekali, až se jejich nečisté hlavy objeví mezi stromy. Strach mne přibil k zemi, v ruce jsem tiskl otcův amulet. Očekával-li jsem hordy, ošklivě jsem se mýlil. Zřejmě musili být hrozně mazaní, když nejprve poslali pouze zvědy. Ti zvědové se musili také poníženě umýt, když vůbec na dálku nesmrděli. Tak strašně byli Žlutí protřelí, že dělali věci, kterých se běžně stranili. Ale otec byl protřelejší a já byl jeho protřelý syn. Jak jsem byl na svého otce pyšný! Žlutí se ke Skrejši vůbec nedostali, neprohlédli systém falešných stezek, které jsem právě já měl za povinnost udržovati. Zaslechl jsem cvaknutí želez a potom nelidský řev. Ten řev byl tak nelidský, že krev tuhla v žilách, ale mně se naopak rozproudila. Vykoukl jsem z úkrytu a spatřil je. Rozprchlí se do všech stran a to bylo vskutku nemoudré. Padli za oběť dalším lapačkám. Jenom jsem počítal výkřiky a cvakání pastí. Jeden se chytil do sítě. Spatřil jsem otce, jak vyskočil a se sekerou vyběhl do Skrejše. Zaťal ji do zlého vetřelce a volal Svaté věty. Ó, jak byl v té chvíli statečný!

Bylo jich devět. Překvapilo mne, že vůbec nebyli žlutí - tváře měli zšedlé a strhané. Musili nutně zšednout strachem. Také mě překvapilo, jak nám byli podobní. Podivil jsem se, že s sebou táhli spoustu pro boj s Řádem zbytečných věcí. Ve svázaných balících nesli obrázky, oděvy, pár cenností, potraviny a hrnce. Našli jsme i směšné pokrývky, nacpané uvnitř peřím! Otec mi řekl, že jsou to duchny a že se pod nimi spí. Přišlo mi to směšné. Pomyslel jsem si, že se Žlutí

zřejmě nějak dozvěděli o naší krásné Jedlové chyši a chtěli v ní spát. Řekl jsem to otci a on se mnou souhlasil. Poplival jsem mrtvá těla, protože jsem pocítil náhlý hněv. Vůdcové z Gromských grbů musili být strašně lstiví, když do svých vojů posílali také ženy a děti. Ale nechápal jsem, jaká zvilost jim kázala zastávat místa mužů. Když jsem si představil matku, jak se ohání šavlí, musil jsem se v duchu smát. A o to více jsem se děsil, jakých úskoků jsou Žlutí a jejich posluhovači schopni. Měl jsem radost z vítězství, ale udělalo se mi špatně. Že jsem se poblíkal, mne trochu mrzelo. Otec těla mrtvých odtáhl do hlubin Skrejše...

Škrabáci

Dny radostného žití ve Skrejši musily jednou skončit. Než jsem si to poprvé cele uvědomil, vnímal jsem to jaksi mimoděk. Na sklonku léta jsem se svěřil se svými úvahami otci. Řekl mi, že jsem dospělý, když jsem se začal zaobírat takovými věcmi. Řekl, že všechno jednou končí, aby to nové mohlo začít. Řekl, že taková je vůle Smrkenova, že takový je koloběh života a že si to žádá i Svatý řád. Věděl jsem, že Žlutí znovu přijdou s duchnami a budou silnější, protože i oni se učí z chyb. Věděl jsem, že se s otcem budu musit rozejít.

Otec byl zřejmě velmi důležitý, když si jej Sjednotitelé žádali, aby sestoupil do údolí. Nebylo divu - věděl jsem, jak je statečný a jak čistě hoří pro Víru. Znal jsem jeho březové mapy. Sjednotitelé si toho musili také všimnout a musili vědět, že bez otcova citu pro vnímání znamení, bez jeho obětavé pomoci by nesnadno vedli Svatou válku. Tolik jsem pochopil při večerních sezeních. Otec mi vyložil, že i mne si Sjednotitelé všimli, a já jsem se zařekl, že budu obětavý ku pomoci všude, kde mne bude Řád a Svatá věc žádat.

Měl jsem se stát škrabákem. Namítl jsem otci, že mne otec zasvětil pouze do písma druidských značek, které jest pro doslovné zaznamenání velkých citací chvalořečených Mistrů nevhodné, ale on mne ubezpečil, že jsem pro škrabáctví dostatečně vzdělán. Právě mravenčí práce jest základem konečného vítězství, řekl mi. Zapálili jsme Jedlovou chyš, aby jejího pohodlí nemohly využít hordy nepřátel, což bylo od otce velmi důvtipné. Byl jsem smutný, ale odměnou mi bylo to poslední, co mi otec předal. Zasvětil mne do tajemství řízeného požáru, který vychází z poznání přírody a jest pro Skrejš i jakékoli jiné lesy velice důležitý. Řízený požár jest velice prospěšný a já jsem byl šťastný, že jsem se se Skrejší mohl rozloučit právě takovým velkým činem. A pevně jsem věřil, že to Smrken vidí a že mně zůstane nakloněn i ve velikém městě, ve kterém jsem měl sloužit Svaté věci.

Stal jsem se tedy škrabákem. Viděl jsem tolik nových věcí, se kterými jsem se musil seznámit, že jsem z toho několik týdnů vůbec nemluvil, až si lidé okolo mysli, že jsem němý. Začali mi říkat Němej, i když jsem později opět začal mluvit. Už mi to zůstalo. Ale mně to pranic nevadilo, protože Němej znělo dosti podobně jako Klabzej a já jsem věděl, že kdyby belhavá bába Pihruše žila déle, mohl jsem se jmenovat skutečně všelijak a rozhodně i hůř. Spával jsem v pohodlné dřevěné boudě, kde se mnou bydlilo ještě dvačtyřicet mých kamarádů. Každý

jsme měli své lože, tedy po třech, protože vrchní škrabák Gála netušil, kolik že se v zemi našlo šikovných škrabáků, a nebylo dostatek postelí. Já jsem spal s podřobaným sirotkem Ražoutem a s Váchou Barákem z Rullu, jehož rodičové kolaborovali a tudíž zde byl na převýchovu, aby prozřel. Myslím si, že prozřel, protože o svých rodičích nemluvil hezky. Bylo zde veselo. U postelí jsme měli dřevěné bedýnky na osobní věci, ale tam jsem si nic nedával. Ostatně jsem neměl co. Ty bedýnky byly totiž nejspíš kouzelné, protože když si tam někdo něco dal, do rána to zmizelo. Hned zpočátku jsem si do bedýnky schoval nůž a do rána byl fuč. Byly to dosti přihlouplé bedýnky a občas jsme se kvůli nim mydlili. Nocležna stála hned vedle placu. Přes plac se chodilo do škrabárny, což byl kamenný dům s velkou místností. Dále zde stál stan výdeje jídla, kterýžto se nazýval Žrádelník, kde nám služba vyvářela obilné kaše a zelné placky. Strava byla chutná, a to, prosím, třikrát denně! Plac byl oblíbeným místem her v čase odpočinku, jinak se zde konalo třikrát do dne pravidelné sčítání a zvláště oblíbené večerní výklady Víry, které byly mnohem okázalejší než ty, které kdysi provozoval otec. Prováděly se zde i výkony trestů, když někdo nedostal svým povinnostem. Já sám jsem nikdy trestán nebyl, ponivadž jsem byl dobrým škrabákem. Cítili jsme se v bezpečí - celý náš svět byl obehnán hrocenými kůly, jejichž špice byly velmi ostré. Za nimi byly sice vidět veliké domy města, ale tam jsme nesměli, protože zuřila Svatá válka. Hrocené kůly byly tak ostré, že kdyby je chtěli Žlutí přelézt, jistě by se nabodli. Navíc byly špice něčím napuštěné, ale čím, to nikdo nevěděl. Sirotek Ražout říkal, že hadím výkalem, kvůli zanesení hniloby do těla, ale asi si nebyl úplně jistý. Nesměli jsme se totiž k hrazení přiblížit, protože kdybychom se zranili, nemohli bychom pracovat ve škrabárně a musili bychom býti trestáni. Stejně jsem myslel, že by bylo dobré naklásti kolem zdi pasti na medvěda, jak se nám s otcem ve Skrejši osvědčilo.

Věděl jsem, že město leží na břehu moře. Moře jsem nikdy neviděl, protože mne sem přivezli v krytém voze ze sběrného domu, kde mne odložil otec. Nešlo se dívat ani skrze plachtu, protože nás tam tenkrát bylo mnoho. Každý jsme měl na dlani namalovanou černou barvou nějakou značku, která překladačům říkala, kam nás mají dopravit. Pamatuji si, že mojí značkou byl přeškrtnutý kruh, což značilo, že mám být několikrát přeložen a dopraven ke Škrabákům. Moře jsem tedy neměl příležitost spatřit, i když jsem se na něj těšil. Věděl jsem, že je to vlastně širošířá voda, která je slaná, že vůbec nejde pít. Nebylo mi jasné, proč Žlutí z Gromských grbů zničili tolik vody a kde vzali tolik soli. Potom jsem si vzpomněl na otce, jak trávil potok ve Skrejši, a pochopil jsem, že to učinili ze lsti. Museli být strašně vynalézaví a znovu jsem se utvrdil, jak mnoho Sjednotitelé mého otce potřebují! Vácha Barák z Rullu mi řekl, že na moři jsou vlny. Nedokázal jsem si je představit, protože do té doby jsem poznal pouze vlny ovčí, již otec zřídka statečně našnul v Bejlci, když bylo třeba vyspravit houně.

Ačkoli by se mohlo zdát, že život v škrabáckém táboře byl vždy veselý, nebylo tomu tak neustále. Vlastně dosti často nebylo na veselé nálady ani pomyšlení. Tedy skoro vůbec. Pracovali jsme od rána do pozdního odpoledne s krátkými přestávkami na jídlo a sčítání na place. Někdy nebylo ani to jídlo,

protože Žlutí zákeřně útočili na zásobovací oddíly, na kterých jsme byli závislí. Útočili i na těžce nemocné, kteří byli z tábora odnášeni k uzdravení. Škrabáci totiž neměli žádného felčara a musilo se tedy shánět pomoci v městě. Často se kvůli Žlutým takový churavec už nikdy nevrátil. Přesto stavy Škrabáků pan Gála v pravý čas doplňoval. Dokonce si myslím, že je zvyšoval, protože do našeho lože přibyl usmolený Ličko Dzigaj a byli jsme tedy čtyři. Zřejmě to bylo dáno tím, jak armidenská armáda sílila a bylo třeba více škrabat. Myslím, že tehdy začala Svatá válka vrcholit.

Tak takové to tedy bylo, když jsem pro svou zemi škrábal zeli v Nové Ravně...

Psanec

Že umřel pan Gála, za to jsem vážně nemohl. Stalo se to ve škrabárně někdy na konci roku 1042. Pamatuji si, že byla hrozná zima, na place ležel sníh a my měli ruce prokřehlé a rudé mrazem. Měl jsem už způli hotovo, opíral jsem se o hromadu s hlávkami a plnil dřevěnou díž. Naškrabané zeli se v zimním období vysypávalo do pytlů a nechávalo zamrazit. Potom je pan Gála označil a nechal odvézt na zásobovací loď, která čekala v novoravenském přístavu i na další proviant, určený vojsku. Pan Gála se kolébal na své běžné kontrolní obchůzce. Byl opojen. Býval ostatně opojen velmi často, což provázely vrávoravá chůze, smrdutý dech a divné nálady. Někdy bujaré, jindy zlé nebo plačtivé. Toho dne měl náladu plačtivou, ale já jsem věděl, že plakal jenom proto, že byl zase opojen. Opojení mu dávala voda, kterou pil. Smrděla jako jeho dech. Ličko Dzigaj říkal, že ta voda je Chlast. Kdybych já měl Chlast, nikdy bych ho nepil, protože vím, co s panem Gálou dělal. Bolela ho z něj hlava a nezřídka z něj blil. Přesto ale musil být tuze dobrý, když ho pil. Ale to není nutné. Pan Gála byl opojen a plakal. Sedl si ke mně na zeli a povídal mi nějaké věci, které se mi zdály zmatené a příznám se, že hloupé. Dokonce jsem si nebyl zcela jistý, zda nebyly v rozporu s Vírou. Přitom pil Chlast a celý ho vypil. Praštil mě flaškou, že nejsem jenom Němej, ale i blbý. Což si nemyslím, protože můj otec měl značné postavení v zemi. To jsem mu ale neřekl, protože jsem nechtěl, abych měl protekci. Dovedl jsem se už o sebe postarat sám. Pan Gála si všiml mého amuletu a chtěl, abych mu ho dal. Řekl jsem, že je můj a že mu ho nesmím dát, protože je pro mne moc důležitý. Že opojí mé smysly, kdyby přišli Žlutí. Pan Gála mne ztloukl a strhl mi amulet z krku. Potom lahvičku vypil a umřel. Viděli to i ostatní Škrabáci a přestali pracovat. Stala se strašlivá věc.

Vácha Barák z Rullu mi řekl, že musím utéci přes hrocené kůly, jinak mne Mistrové umukají a zabijí. Stejně jako jeho rodiče. A že mne umukají a zabijí, ať se budu skrývat kdekoli v této zemi. Myslím, že nelhal. Ličko Dzigaj mi řekl, že jsem odteďka psanec, a jako takový musím utéct do cizích zemí, že to tak psanci musejí dělat, aby je nechytli. Do té doby jsem si myslel, že v cizích zemích žijí jenom Žlutí, ale Ličko mne ubezpečil, že nejspíš ne. Ražout řekl, že psanci musejí mít kudlu, aby se mohli bránit, a dal mi nůž, který jsem dobře znal. Byl to nůž, který kdysi pozřela kouzelná bedýnka. Chápal jsem to jako znamení.

A potom už si jen vzpomínám, jak jsem strašně dlouho utíkal bílými pláňmi a po stezkách zvěře v hlubokých lesích, skrýval se v houštinách a ve sněhových záhrabech. Byl jsem hladový a zesláblý, osamělý, zrazený. Byl jsem psanec a stal jsem se loveným zvířetem. Jak se mi skvěle hodilo umění života ve Skrejši, všechny ty rady, které mi dával otec. Pochopil jsem, že jediným ze skutečných duchů je Smrken a jediná pravá víra je ta v něj. On jediný stál tenkrát nade mnou, chránil mne před nebezpečenstvím a vyvedl mne z krajů, z nichž bez úhony uprchnout bylo zhora nemožné. Když jsem na pokraji sil, nemocný a promrzlý, po několika předlouhých týdnech na útěku, sestoupil ze západních srázů Rullských hor a poznal, že do těch krajů nesahá moc heralionských Mistrů, byl jsem neskonale šťastný. A tehdy jsem slíbil, že při Smrkenovi budu stát a zůstanu mu věrný do konce svých dní. A taky jsem se zařekl, že se postavím na vlastní nohy a na celý Armiden, na vše, co jsem opustil tam daleko za horami, nadobro zapomenou. Že spálím v sobě všechna pouta, která mne vázala k místům, kde jsem se narodil a kde jsem žil. A také že už nikdy se tam nevrátím. Byl jsem psanec s nožem v ruce, který po tolika letech všelikých pout a skrývání konečně pocítil svobodu. Svobodu, kterou by nikdy nedocenil, kdyby jí byl zahrnován od kolébky. Děkuji ti, matko... Děkuji ti, otče... A děkuji tobě, veliký Smrkene...

Liscannor

Do malé gwendarronské vísky Liscannor, ležící v nurnské oblasti, jsem přišel v zimě roku 1048 jako tulák hledající útočiště před mrazem. Neměl jsem peníze ani co jíst. V posledních letech jsem zimu trávil jak se dalo, v kanálech, po nuzných ubytovnách v chudinských čtvrtích, a když nebylo zbylí, i po šatlavách a ve vězení, kde jsem měl zajištěnu pryčnu a alespoň jednou denně něco pořádného k jídlu. Připlížil jsem se, utrmácen, z lesa od severovýchodu. Únavou jsem téměř neviděl a bylo mi všechno jedno. Hned první plot, který se vynořil z šera noci, jsem přešel a ustlal si v roští. Ani mi nepřišlo na mysl, že by majitel mohl mít puštěné psy. Byla strašná zima. Chtěl jsem jen spát a v duchu jsem si opakoval, že ráno bývá moudřejší večera. Co by mi asi tak kdo mohl udělat? Zbít mě? Vyhodit? Nechat odvést pro potulku? Nic z toho se mi nezdálo být horším, než smrt někde v divočině.

Ráno mne, celého zkřehlého na kost, probudil šelest. Pomalu jsem otevřel oči a spatřil jakéhosi rozcuchaného elfa, kterak na mne tiše zírá. Měl na sobě podivný černý župan s našitými zlatými hvězdami a půlměsíci. Na hlavě měl naražen vytáhlý čepec, jeho špice se ve větru klátila. Zřejmě to byl nějaký vysoký hodnostář, nicméně působil velmi mírumilovně. Zeptal se mě, co dělám na jeho pozemku. Řekl jsem, že spím. Zeptal se, proč nejdu spát do hospody. Řekl jsem, že nemám peníze. Řekl mi, že se jmenuje Melchizedech a že tady bydlí. Zamžoural jsem tedy na jeho velké stavení, ale raději jsem se nepředstavil. Pozval mě k sobě domů. Byl to dobrý člověk.

Většího štěstí se mi zřejmě nemohlo dostat. Melchizedech žil v domě se svou ženou Glassal. Zpočátku mě neměla moc ráda, což jsem chápal, neboť

pohostinnost jejího muže zacházela až za hranice dobroty. Nechal mě bydlet v zateplené stáji, dával mi jídlo, platil za mě v hospodě U hrocha a největší jeho radostí bylo, když jsem s ním kouřil z jeho dýmky jeho vlastní dýmkové koření a vyprávěl mu smyšlené historky ze svého života.

Elf Melchizedech se stal mým přítelem. Byl to kouzelník, ale ve vsi si z něj kdekdo utahoval, že umí vyvolat jenom smích. Také mu lidé posměšně říkali Elfí Zadek. Smáli se jeho oděvu - onen župan byl totiž jeho slavnostním oděvem, který nesvlékal ani na noc, a zvláště pak se lidé smáli jeho věrnému havranovi, který se sice jmenoval Rhui, ale nikdo mu neřekl jinak, než Tukan. Já jsem si z něj takové žerty nedělal, i když uznávám, že sem tam jsem si také nepěkně přisadil.

Díky Melchizedechově důvěře jsem poznal liscannořany a také Nurnskou družinu, jejímž byl členem. Šlo o společenství lidí dobrodružných povah, kteří namísto poctivé práce loupili a vraždili ve jménu jakéhosi dobra (jak jsem to alespoň chápal tenkrát). Dělalí to ale tak šikovně, že svoji činnost prováděli výhradně za hranicemi státu, a když náhodou ne, tak to vždycky nějak umně zaonačili, aby před zákonem vyvázli bez poskvrny. A to se mi líbilo. Zprvu mě však ani nenapadlo, že bych se mohl stát dobrodruhem, ale osud, či snad vůle Smrkenova, zasáhla jinak.

Starostou obce byl tehdy jistý Moskyt, nabubřelý panák, domýšlivý až hanba, který mne neměl příliš v lásce. Považoval mě nejspíš za odpad lidstva, ale díky Melchizedechově záštitě proti mé osobě nemohl veřejně zakročit a vyobcovat mě. Byl velmi vykutálený, ale musím přiznat, že měl na paměti pověst obce. Jednoho hodovanového večera jsem seděl v krčmě a propíjel Melchizedechovy peníze. Byl tam se mnou ještě můj elfí chleboďárce, hostinský Jeremiáš Čipera a kroll Burbbag, strašná držka, ale docela správný chlap. U vedlejšího stolu se nalévalo několik cizinců, kteří si mě začali dobírat pro můj divoký zjev. Byla to nanejvýš trapná situace a vypadalo to, že se po mně vrhnou. Asi jsem byl taky trochu drzý. A najednou se po nich Burbbag vrhl. Nečekal jsem, vzal nohy na ramena a pelášil pryč. Melchizedech tak učinil už dávno. Doběhl jsem k potoku a z bezpečí pozoroval hostinec. Za chvíli cizinci vyhodili zkrvaveného a potupeného krolla ven. A pak to začalo. Jasně jsem slyšel opilý nářek Arkusse Dettora, rybníkáře, že Burbbaga zmlátilo dvacet chlapů ve zbroji. Nebyla to pravda. Brzy na to se před krčmou srotila skupinka po zuby ozbrojených mužů. Vedl ji Moskyt, za ním se tyčila silueta krolla. Moskyt zařval, ať všechny zabijou. Potom vtrhli dovnitř. Veděl jsem, že cizinci nedožijí příští hodiny, a tak jsem se opatrně připlížil k jejich koním, rozprostřel houni a sypal na ni obsah toren a sedlových vaků. Potom jsem odpočítal svou kořist, sedmset dvacet zlatých, a odešel ukrýt je v Melchizedechově stáji. Tam, kde by peníze nikdo nehledal. Byl jsem boháč! A v té chvíli jsem zatoužil stát se členem Nurnské družiny...

VIII. Hospoda

Yall Reblled z Hedu

Byl den jako vymalovaný. Jarní slunce zalévalo ospalý Liscannor svými hřejivými paprsky a hostinský Jeremiáš se nestačil ohánět. Seděl jsem U hrocha, pohodlně rozvalen na rozvrzané židli, a soutěžil s hobitem Dettorem o to, kdo vypije více piva. Prohrával jsem asi o šest, sedm kousků, a nevypadalo to, že bych měl nějakou alespoň nepatrnou šanci na výhru. Zatímco já již pletl jazykem, ten precek vypadal, jakoby od rána pil jenom mlíko. Opilý jsem nebyl však jenom já. Vedle u stolu mlátil korbílkem o desku Harez a neustále cpal celému osazenstvu stokrát ometou historku, jak si užil s jakousi ku... v Karwellu. “Sem si zase vsadil, heee... a vyhrál ji podruhé. Che, to byla noc. To sem normálně jako, to...”. “No jo, to už sme slyšeli mockrát! Já vám radši povim, kerak Pěnipírko propadl hráčský vášni a málem vodešel s holou řití!”, přerušil Hareze Dettor a smál se, až mu spadla pěna u piva. “To sme už slyšeli taky! A taky mockrát! Radši mi řekněte, bando jedna vožralá, kde je Burbbag, syn Šakalův?”, otázal se Jeremiáš a postavil další rundu na upatlaný stůl. “Asi zapíjí žal z toho, že už neni starosta”, podotkl starousedlík a sedlák Drsoul. “Já jsem ho také neviděl, už od samého rána, a to je přece divné, že?”, pokusil se do řeči vložit opravář střech, druh Wulpin Zivrilové, Lambard. “Ty drž klapačku, pytláku!”, rozkřikl se na něj Klabzej Myšilov, který od té doby, co si pořídil chov prasat, měl v hospodě vyhrazeno zvláštní místo, přezdívané samotka. Lambard zmlkl a raději se věnoval svému prvnímu pivu. “Já náhodou vim, proč tady neni, má porod”, důležitě oznámil ostatním hobit Kubrok. “Jó, von rodí, cha, cha, cha! To sem zvědavej, co z něj vypadne!”, začal ječet Dettor. “To neni možný, já slyšel, že krollové se roděj ze špíny!”, řehnil se trpaslík Drtinosa. “Ale né, rodí Maja nebo Mija, no prostě ta jeho divoška”, upřesnil celou věc novopečený starosta Darlen. “Malá zrůdička a ke všemu bude eště blbá po tátovi!”, byl Dettor v ráži. “Ba, ba, jestli je to vopravdu jeho, což neni tak ouplně jistý, tak to bude ušatý, chlupatý, bude tomu strašně smrdět z huby a chytrý to bude asi jako vosel Rutger, co ho Wulpin po Zivrilově smrti vystěhovala z baráku!”, přidal se Harez a při té příležitosti se otočil na zmlklého Lambarda. “Tak co, kdy už s náma zase pustíš Wulpínu? Neboj, my ti ji v pořádku vrátíme! Jo a tu historku vo těch třista zlatkách si už slyšel?”. Lambard mlčel a Harez ho tedy nechal být. Debata se opět stočila na Burbbagova potomka, byla však brzy přerušena. Dveře se otevřely a dovnitř vešel kroll Burbbag, bývalý starosta. “Hospodo, nalej! Mám syna a menuje se Burbun! Je to krasavec, zejtra mu vyhrabu díru do země, aby si začal zvykat na tvrdej krollskej život. Se mnou se táta Šak taky nemazlil...”. “Taky je to vidět, tupče!”, ulevil si Harez, ale bývalý starosta již nezareagoval. Otevřely se opět dveře a v nich stál rozesmátý hobit Kryšpín Pěnipírko, zvaný též lidově Pěnipéro, a polotajně též občas obecní kašpar. “Už ste to slyšeli?! Burbbagovi se narodil syn a menuje se Blbún. To sedí docela přesně. Otec Blb a má syna Blbúna!”, hobit doslova pištěl smíchy. Ostatní se přidali. Pro samé slzy však hobit ani neviděl, že se k němu blíží novopečený otec, rozzuřený kroll Burbbag. Spatřil ho na poslední chvíli. Dvousáhová hora mdlého výrazu zlostně zafuněla a dýchla

Pěnípírkovi do tváře smrad celý život nevymyté huby. Hobit pocítil strach. Na místě se otočil a začal prchat. Kroll za ním. A za oběma pak celá hospoda. Pěnípírko byl mnohem obratnější a mrštnější nežli jeho pronásledovatel. Malé nožičky však těžko mohly dlouho unikat obrovskému Burbbagovi. Několikrát Pěnípírko na poslední chvíli uskočil, načež kroll skončil obličejem v blátě, ale nakonec byl lapen obrovskou krollí pazourou. Kde se vzal, tu se vzal další hobit Kubrok a ochotně nesl krollovi kus provazu, nic nedbaje na příslovečnou hobití solidaritu. “Tumáš, Burbbagu, kdybys ho chtěl věšet”, pronesl ten patolízal. K ničemu takovému naštěstí nedošlo. Burbbag popadl Pěnípírka a odnesl jej k obecnímu rybníku, načež jím mrštil do vody. Žbluňk! Voda vystříkla a hobit, celý od žabince, se začal sápat na břeh. Kolemstojící se náramně bavili, jak na Pěnípírkův, tak i na Burbbagův účet. Mokřý Kryšpín však zuřil. Ne na Burbbaga, ale na Krubroka. Celkem pochopitelně. “Ty přísluhovači! Abys náhodou Burbbagovi nevlezl do řiti! Tumáš!”, Pěnípírko se rozehnal a chtěl Krubrokovi dát jednu pořádnou do frňáku. Krubrok uhnul. Nastala rvačka. Přítomní se rozdělili na dva tábory a začali oba hobity povzbuzovat a navzájem mezi sebou uzavírat sázky na vítěze. Nikdo však nic nevyhrál, neboť oba zápasníci se ukázali jako zcela nešikovní na boj zblízka a spíše ublížili vždy sami sobě, nežli soupeři. “Hm, nic moc, já du radši chlastat! Kalíme až do rána! Dopijem a nejdem! Pořádně voslavíme toho malýho Blbúna”, ukončil celou záležitost Dettor a dav se hnul zpět ke Hrochovi...

IX. Z deníku Snagrothova

Snagroth

Snad jen bohové a démoni, mnohdy zaměňování jedni s druhými, vědí, jakým způsobem se k nám dostaly tyto stránky, pravděpodobně vytržené z deníku muže, o němž Nurnští namnoze jen slyšeli. Z deníku Snagrothova. S důvěrou беру tyto opršelé, rozpadající se listy do rukou a s rozechvělou myslí čtu o životě dobrodruha, jenž neměl to štěstí potkat Nurnskou družinu. Přesto se jeho kroky zkřížily s cestou několika liscannorských družiníků a už ten fakt opravňuje mne snad k tomu, abych vám tyto řádky přdestřel. Není to spisek nikterak nový, datum vzniku tohoto útržku spadá zjevně do doby okolo roku 1035, kdy byly vydány zápisky Krochty Moskyta. Doplněn a revidován byl sice zřejmě až v časech nynějších, základ je však data staršího. Proto na tento text nahlížejme spíše jako na historický dokument, ačkoli postava pisatele podle dostupných pramenů stále žije a není zdaleka minulostí...

Dyni

Je noc, zima. Svíčka, která mi má svítit na papír, jen prská a čoudí. A v jejím klopotném svitu rozvažuji, jestli má vůbec cenu ohlížet se za sebe. Uvidím tam jenom tmou, černou a neprostupnou, tím jsem si jist. Světlo žádné. Má cenu psát o životě půlelfa, který strávil část života v divočině a část ve městech, které mu byly divočejší než Mangertonské hvozdy? Přemítat nad tím, co si myslí o světě a lidech kolem, a také trochu o tom, kudy jeho pout' životem vedla? Má smysl poradit se s pergamenem a rozvažovat o tom, jak se vinula dosud pout' světem a jak ji dále rovnat před sebou? A co by všechna ta kdyby v mém životě mohla znamenat? Jen stěží by to mělo nějaký smysl.

Přesto, čím víc než šalbou psaných písmen, alespoň tím papírovým já lze uchovat duši. Neboť nelze obloudit svou mysl tokem myšlenek a zachovat tak vědomí, které se v mysli zjeví jako stín elfky, truchlící po muži, jehož jí válka vzala, je nutno svěřit jej pergamenu, jenž snad má zabránit šílenství, co hrozí propuknout. Vždyť jak jinak než šílenstvím nazvat ztrátu ducha, zápalu a vůle, jenž druhdy zdála se být naší neoddělitelnou součástí, však dnes jako bychom ji v sobě jen hledali a nutili se. Tedy pergamen. Dobrá.

Známe svojí cestu, kterou jsme se až dosud ubírali, po níž se ale tak jako tak nemůžeme vrátit. Nedozevíme se, co nás minulo a kam naše kroky mohly dojít, došlo-li by na všechna kdyby. To, co nás potkalo, je jen nepatrným zlomkem širého světa. Proto můžeme říci, že o minulosti, stejně jako o budoucnosti, nevíme nic. Ta samá tma je před námi i za námi. Je dnešní noc, dnešní polívka z mateřidoušky už není dnešní polívkou, je jen noc, svíčka, já, ten prokletý pergamen a moje myšlenky.

Nemám dům. Vlastně nemám nic. Nejen dům, ani pořádně podražené boty, ani fajfku. A i kdybych ji měl, nemám do ní co nacpat a čím zapálit. Nemám peníze.

Ba co huře. Běda, bez domu a bot se život dá žít. Bez citu, něhy a lásky se žije těžko. Bez ženy, které můžeš složit hlavu do klína a obejmout kolem boků. Bez přátel, kteří ti stisknou ruku a zastanou se v nouzi.

Leč jsou i věci, které vlastním. Vůle. Síla. Sebeúcta a sebedůvěra. Ty vlastnosti jsou víc nežli pytle zlata. Jsou silou, jež vede tvora životem. Jsou to síly Harmonie lesa a krve. Já to znám, vyrostl jsem z toho. Jsou to mé kořeny. Kořeny, hluboko tkvící v hlíně a krvi. Tyhle síly mohou všechno. Jsou-li přítomny a v Harmonii.

Je to jako být s někým, kdo je stejně naladěný. Na stejný tón. Je to stejně tak, jak se ladily skřeti trouby. Vždy dvě si musely tónem odpovídat, tak, aby když se lesem rozeznějí najednou, chvělo se skřetím voláním všechno. Lad a rezonance. Já to znám. Znáám to dobře. Na volání jedné trouby odpovídá druhá. Když tak zimním lesem znějí skřeti signály, chvějí se stromy tak, že padá sníh z větví jak za vichřice. A zvěř ztuhne a skřetům se lépe loví... Ale to je tak dávno.

Řekl jsem už, že nic z majetku nemám. Ale ne, nejsem chudý, neboť vlastním dvě ruce, které mohou tvořit či lovit, a hlavu, která si všechno umí spočítat. A nemám pocit, že bych o něco přicházel, o bydlení ve městě, usedlý život nebo kariéru u vojska. Dnes mi vyhovuje život tuláka, psance bez domova. Zítřka, kdo ví, přijdu třeba na chuť sedlačení nebo zbojnicení, budu lovit pro panské stoly nebo, co já vím, třeba i péct koláče. Zatím mne vpřed žene jen nezlomná víra, že přede mnou leží cíle, které je mi dáno vidět, a činy, které je mi souzeno vykonat. Jsem pln touhy a zvědavosti, co za cíle a činy to bude.

Takže vždy šlapu světem sám. Vlastně ne, je tu potkan. Ten je tu, samozřejmě. Napsal bych můj potkan, ale je můj? Putuje se mnou, schovává se tu v batohu, tu v kapuci. Občas si už myslím, že se naše cesty rozešly, ale tu vždy vyleze nějakou dírou v podšívce a hlásí se ke mně. Jediné, co nás však k sobě skutečně pojí, je vzpomínka na společný osud, kdy jsme se oba chvěli zimou v prkenné boudě, do které jsem se uchýlil před sněhovou vánicí, jež mne zastihla v kruté zimě roku jedenatřicátého v Drylském průsmyku. Tehdy, když severní víchř bičoval vločkami velikosti stříbrňáku břidlovou střechu chatrče, jsem pochopil, že jsem na tom úplně stejně jako on. Potkan to zřejmě také vycítil, a tak, když jsem se ráno probudil schoulený na podlaze, našel jsem jej zavrtaného v kapuci mého pláště. Od té doby držíme při sobě, ale jeden o druhého se nestaráme. Přijde den, kdy se naše cesty rozejdou a každý půjde svobodně za svým koncem. Může to být zítra, může to být za rok. Nic nás k sobě nepojí a já vím, že až mi bude nejhůř, tam na konci cesty, kdy nebudu mít co jíst, jej zabiju a jeho masem se nasytím. Nedělám si ale iluze, že on nade mnou uvažuje jinak, a je to tak správné. Pojí nás pouze ten stejný pocit vyhnanství, jaký pojil mou matku a mého otce po ta krátká dvě léta, co byli spolu.

Štvancem jsem se vlastně stal už před svým narozením. Už tehdy jsem ale za to mohl já. Moje matka se jmenovala Thantiel a patřila k početnému cechu žen, které se opírají o kamenná nároží borginských měšťanských domů a v chladném nočním větru nabízejí své tělo, oblečené do potrhaných šatů. Až se jednou budete ptát, proč takové ženy mají šaty zakrývající jen to nejnutnější, proč tam stojí,

podívejte se jim hluboko do zapadlých očí. Říkám vám, že tam za vyzývavou maskou uvidíte prázdno a beznaděj, sny o rodině, dětech a životě bez starostí, sny proměněné v hromady popela, rozfoukaného do plačících očí, ve kterých jsou teprve hluboko vzadu zasuté řeřavé uhlíky naděje, které nejsou nic než touha mít dnes kde přečkat noc a nazítří sehnat alespoň trochu teplé bryndy do žaludku. Tak žila i moje matka, přežívající den po dni, stále bez prostředků, bez rodiny, bez přátel. Měly však přijít horší časy. Jednoho dne Thantiel pocítila, že se blíží čas, kdy se stane matkou. Tak jen zoufalá starost o dítě, jež bylo na cestě do jejích pustých dní, ji přinutila jít do domu muže, jenž jí zaplatil.

Co se stalo bezprostředně poté, nevím. Je mi známo jen to, že ji na kraji mangertonského hvozdu našli zuboženou a spící skřeti. Odnесли ji do svého brlohu v horách, kde jsem se také následujícího jitra narodil. Tehdy se nad matčinou sudbou roztrhly temné mraky a zdálo se, že se cesty osudu přece jen narovnávají, ale té ženě nebyl souzen lehký úděl. Postávání v chladných uličkách borginské vykřičené čtvrti ji podlomilo zdraví, a tvrdý a ostražitý život skřetích běženců, stále pronásledovaných lidmi, dokonal dílo zkázy. Zemřela dva roky po mém narození na zápal plic. Vychovával mne tedy pouze můj otec. Grazzil byl šamanem rodu a jako takový mne mohl už od mládí učit, jak přežít, i když všichni lidé v okolí prahnou po mé krvi. Učil mě stopovat raněnou kořist, střílet z luku, čtvrtit zvěř a to málo, co uměl z léčitelství. Celé týdny jsme procházeli Mangertonem, dávali do krmelců seno napuštěné omamnými lektvary, po nichž byla zvěř malátnější, číhali u studánek, chytali drobná zvířata do ok a nástrah, ze zálohy stříleli říjící jeleny, pouštěli stromům žilou a vzdychky, za každých okolností, utajovali všechn náš pohyb, zahlazovali stopy a různými pachy mátli čich pronásledujících psů.

Jen zřídka jsme se dostali do bojů s lidmi. Většinou tehdy, kdy se na svých štvanicích dostali až příliš blízko k našim sídlům, otec s několika dalšími lovci neměl jiné východisko, než udělat ze sebe návnadu a odvést pozornost čenichajících lidí na sebe, pryč a hloub do hvozdu. Odtamtud pak vracelo se lidí málo. Já jsem pak z vyprávění lovců slýchal o tvorech, kteří žijí za lesem. Podobných, jako jsem já, jenže zkažených životem ve městech. Nevážících si svých blízkých.

Lidech, kteří nechtějí vidět nic než svůj úspěch. A úspěch, to pro ně znamená ranec zlata, a to je nejvíc, nejvyšší meta, k níž se lidé upínají. Bájná hvězda, oáza v dálce, za kterou se celý život plahočí přes mrtvolu známých i neznámých lidí, svých přátel i nepřátel. Je jim jedno, jak peněz a moci dosáhnou, jdou jen slepě za svým cílem. Zajímalo mě, jestli je bohatství opravdu tak uspokojuje, jestli jsou pak opravdu šťastní. Jestli jsou pak šťastní alespoň tak, jako jsem byl vždy já, kdy jsem seděl po Grazzilově boku v naší skalní sluji pod zavěšenými rodovými znaky. Pozorovali jsme západ slunce a rozdělovali si v horkém popelu upečené dva krkavce, s pocitem bratrství a rovnosti, díky kterému můžeme obstát ruku v ruce třeba proti celému světu. A všichni členové rodu, kteří seděli kolem, mi dávali víru, že náš boj má smysl, a z jejich pohledů jsem cítil, že tohle je to pravé místo, kam patřím a kde je mě zapotřebí. Po letech života mezi

členy rodu jsem si vydobyl vážnost a úctu, zvláště poté, co mi sympatická a pracovitá Garra povila potomka. Na malého Yaarta byla radost pohledět. Celé dny se culil a rostl jak z vody. Bylo to nejkrásnější období mého života. A všechno to mělo skončit tak brzy...

Roku 1028 jsem se vydal za lovem až do hloubi Mangertonu, tam, kde je zvěře ještě dostatek. Domů jsem se tak vracel až za několik dní. Proč jsem se vůbec vracel? Skalní sluj byla vydrancovaná a mezi zohavenými mrtvolami svých rodných jsem našel také Garru s Yaartem. V zoufalství a nenávisti jsem chtěl přísahat pomstu, při níž by se skála drolila a vítr přestal vát, ale pak mi v hlavě zazněla Grazzilova slova: "Zlo plodí zlo. Odpustit je zkouškou silných a hněv je špatný rádce. Náprava černých srdcí neleží v pomstě". Uložil jsem tedy svou šavli vedle mých nejdražších, upravil je po skřetí způsobu k poslednímu odpočinku, vzal do ruky Grazzilovu sukovitou hůl a sešel z hor.

Jako bych se octl v jiném světě. Hodnoty, jichž jsem si vážil a které byly pro mne svaté, se rozplynuly jako dým v bouři. Svět se kolem mne řítí ohromnou rychlostí, neosobní a chladný, jako kovový. Na každém kroku jsem byl zaskočen lidskou úskočností a podlostí. Mezi lidmi jsem se také naučil pít, a než jsem prohlédl, že to je jen další prostředek lidí ke svárům a nevráživosti, utápěl jsem svůj žal často v alkoholu. Dnes již nepiji. Poslední láhev, způli plnou, hodil jsem před lety přes hradby Borginu, odkud jsem prchal. To město mne již nikdy neuvidí, nadělalo mi škody a žalu až až. Na Borgin nemám žaludek.

Pak mne chtěli dostat jiní. Ale já, já je prohlídl. Dřív, než mi začali škodit. Vycítil jsem nebezpečí. Čpěli stejně, jako čpí v lese nastražená železa. Církve, fanatici, spolky umíněných vlků, co hledají svoje ovečky, aby z nich vyždímali peníze nebo vůli nebo obojí. Říkám jim Lákači. Ti, co na sebe lepší duše jiných. Aby se jejich duši pohodlněji leželo na hromadě Věčnosti. Ti, co tak chtějí jiným vládnout. Nemám je rád proto, že panstvu, vrchnosti, je vždycky možné postavit se. Slovem, mečem nebo prostě prchnout. Proti někomu, kdo má k sobě přilepenou svou duši, však těžko co pozvedneš. První bys ťal do svého. A utéct? Před sebou ani elf neuteče. Proto je nemám rád. Mám zlost, kdykoli na ně pomyslím. Ať táhnou, chcípnu, mor na ně, chcípáky! Plivu na ně. Nejsou pro mne ničím víc než hnojem na podrážkách mých rozedraných bot.

Tak se asi nikdy nezbavím pocitu, že účty mezi mnou a světem nejsou zcela vyrovnány. Nezbavím se jej, jako se nezbavím skřetího tetování, jež mám přes celá záda. Ale říkám si: svůj k svému, tak to má být, jdi tam, kam patříš. Dokážu být svobodný, tak, jak je to jen mezi lidmi možné. I když nepatřím nikam, i když není nikdo, kdo by mi řekl: jsi náš, příteli, podal sklenici vody, vzal kolem ramen a nabídl místo u krbu, mám svoje jistoty: hvězdné nebe nade mnou a skřetí výchova ve mně. Dají-li duchové mangertonští, už nikdy nebudu vlát světem jako ostrice ve větru, jako v těch zlých časech, kdy jsem opustil rodné hvozdy a potácel se světem jako bez vůle. V těch časech, kdy se mi na obloze objevovala zlá znamení a komety. Na horu svého bytí vystoupám pomalu, rozvážně, plnýma rukama budu brát ovoce stromu života a v hodině smrti nebudu mít strach

pohlédnout za sebe. Věřím, že tehdy tam uvidím všechno takové, jaké to skutečně bylo.

Čas se nachýlil. Noc je ve svém zenitu. Přišel čas, abych zhasil svíčku a spánkem načerpal síly.

A pak, ráno, vstanu před úsvitem a tiše se vytratím z domu, z ulice, za hradby města. Přes ramena přehozen plášť z nenarozených kůzlat, půjdu hledat klid a spočinutí svojí duše. Nevím, jestli se mi to podaří, pochybuji o tom. Asi jste si už všimli: moje pout' je vůbec plná pochyb. Ale život už je takovej.

X. Lovcův den

Yall Reblled z Hedu

Byla ještě tma. Do Liscannoru přišlo jaro letos brzy. Po sněhu již nikde nebylo ani památky, ale rána byla stále ještě chladná. Všichni obyvatelé vesnice spali, zachumláni v dekách a duchnách. Nikdo neviděl důvod, proč by měl vstávat brzy, vždyť spánek je tak příjemná věc. Pouze Drsoulův starý kohout Krkáč se dal nepříjemným kokrháním slyšet, že jsou čtyři hodiny ráno. Téměř nikdo mu nevěnoval pozornost.

V malém domku se rozsvítila lucerna. Svalnaté tělo se posadilo a pomalu vyklouzlo zpod pokrývky. Byl to Lambard, povoláním lovec. Pomalým, rozvázným pohybem si promnul oči, krátce zív, a pak se postavil. Byl nahý a každé dívčí oko by na jeho mohutné postavě spočinulo s láskou a netušeným obdivem. Mohutná hrud' se tyčila nad útlým pasem a propletence ramenních a stehenních svalů jen hrály. Láskyplným pohledem se podíval na svoji ženu Wulpin, která ještě spala, a přikryl ji lépe medvědí kožešinou, aby jí nebyla zima. Toho medvěda skolil vlastnoručně nožem loňskou zimu. Wulpin se zavrtěla a z polospánku pronesla: "Nakrm dítě". "Jistě, lásko, spi, je ještě brzy", odušil Lambard a šel ke krbu, který vyrobil namísto původního, primitivního. Radost pohledět. Rozfoukal ještě žhavé uhlíky, neboť nezapomněl v noci přikládat březovým polenem, přiložil chrastí, pak silnější klacíky, a netrvalo dlouho a oheň vesele hučel. Lambard, který se mezitím již přioděl do ručně šitého kožešinového obleku, postavil kotlík s mlékem a šel se podívat na plod jeho velké lásky s Wulpin Zivrilovou. Novorozeně ještě spalo. Zručnými rukama, které by mohly skály lámat, je Lambard něžně přebalil a nakrmil je přihřátým mlékem. Děťátko si spokojeně začalo dumlat paleček na ruce a za chvíli usnulo. Lambard přiložil ještě na oheň, a pak vyšel ven. Ještě stále byla tma, ale nad obzorem na východě se již táhl světlý pruh. "Bude krásný den", pomyslel si Lambard, shodil ze sebe kožešiny a celý se potřel tukem, aby se jeho tělo krásně lesklo. Pak si oblékl krátké kožené kalhoty, za pás si zastrčil ostrou kudlu s ručně vyřezávanou střenkou. Ještě udělal několik dřepů, a pak se vydal svižným krokem k obecnímu rybníku.

Na rybníku byla ještě tenká ledová tříšť, však ranní mrazíky byly v tuto dobu ještě obvyklé, ale Lambard se jen usmál. Nabral trochu vody do dlaní a osmělil se. "Studená, to je zdravé", pomyslel si a plavným skokem skočil nebojácně do vody. Potopil se až na samé bahnité dno, polekal všechny ryby, vynořil se, vyplivl trochu kalu a několika rozmáchlými tempy přeplaval celý rybník. A tak ještě asi padesátkrát. Aniž by se při této činnosti zadýchal, vylezl na břeh a oklepal ze sebe vodu. Vyždímal si dlouhé vlasy, a pak jen tak, bosky, se vydal na svůj obvyklý několikamilový běh lesem. Tou dobou již nad Liscannorem svítalo.

Po slabé hodině přiběhl lehce zpocený Lambard do vesnice. Optimistickým úsměvem se pozdravil s Drsoulovými slepicemi, přátelsky pokynul Klabzejovým prasatům a laškovně podrbal starou kočku, náležející Herbertovi z Álfheimu. Před domem, který obýval s Wulpin, se na chvíli zastavil. Ano, mnohé se změnilo. Již to nebylo to neupravené stavení, kde hlavní slovo patřilo oslu

Rutgerovi. Lambard celý domek vyspravil, trámy přitesal a vkusnými řezbami přizdobil, střechu opatřil novými došky, celý dům vymetl a pavučin zbavil, mnoho pěkně vydělaných koží roztodivné zvěře po všech místnostech rozvěsil, Rutgerovi novou stáj postavil a psu boudu dřevěnou zbil. Na problémy narazil pouze u Rutgera, kterému se mnoho z domu do nové stáje nechtělo, neboť si příliš zvykl na pohodlí bývalého Eodelova lože. Lambard jej musel dlouho přemlouvat a nakonec musel i trochu za provaz tahat. Nebýt nakonec Wulpin, která do ubohého osla začala mlátit koštětem, kdo ví, jak by to celé stěhování tenkrát dopadlo. Ale to již byla minulost.

Uvnitř stavení zrovna vstávala Wulpin, kterou vzbudil jekot novorozeněte. Wulpin, bývalá obyvatelka divoké džungle, potichu zaklela, přitáhla si k sobě umně řezanou kolébku, kterou Lambard vyrobil z dubového polena, odplivla si do krbu a začala novorozeně kojit. “Už jsi vzhůru, miláčku?”, otázal se celkem zbytečně Lambard, když vešel dovnitř. “Hm, no jo”, zachrčela Wulpin v odpovědi. “Udělám ti vajíčka”, s úsměvem řekl Lambard. “Ale nééé”. “Ale jó, udělám ti aspoň vajíčka”, nedal se Lambard odradit a jal se onu pochutinu skutečně připravovat. Wulpin mezitím dokojila, líně vstala z postele a šla vzbudit nevlastního potomka Eonna, piditraslika, kterého poté, co mu zavraždil oba rodiče, ukradl její bývalý manžel Eodel Zivril, a ke kterému nikdy nenašla přílišnou mateřskou lásku. Lambard mezitím uklohnul míchaná vajíčka, vlastnoručně upečený chléb nakrájel a něco studené pečinky naservíroval na umně vydlabané dřevěné talíře, které vyráběl tu a tam po nocích. Rozcuchaná Wulpin v noční košili mezitím vzbudila Eonna a posadila se s ním ke stolu. “Kde je pivo?”, otázala se. “To včerejší jsi vypila v noci a Jeremiáš má ještě zavřeno. Přeci nebudu toho dobrotivého muže budit”, odpověděl Lambard a posadil se také. “Hm, tak to budu muset pít vodu, sakra”. “Nemusíš pít vodu, je tady bylinkový čaj. A co budeš dnes dělat?”. “Nevim, asi si vyrobim trochu kuzgusu, už sem ho všechen vychlastala”, poškrábala se Wulpin na nose, a pak zmlkla. Kuzgus byl primitivní alkoholický nápoj, jehož pití bylo hojně rozšířeno mezi zaostalými pralesními kmeny na jihu. Wulpin odtamtud také pocházela a nedovedla si život bez něj představit. Vyráběl se z nastrouhané kůry některých stromů a rozdrceného hmyzu. Celá směs se pak dlouho míchala, přičemž se do ní hojně plivalo. Pak se to nechalo několik týdnů kvasit a nápoj byl připraven. Mezi lidožravými kmeny byla známa ještě další varianta tohoto nápoje, které se říkalo gurgus. Zde se jednalo o již naprosto nechutnou směsku, neboť k její přípravě sloužila i těla zabitých nepřátel v již značně pokročilém stádiu rozkladu. Gurgus však Wulpin ochutnala jen párkrát v životě a nutno podotknout, že jí mnoho nechutnal. Kuzgus však pila ráda. Dobrý Lambard měl sice o kvalitě tohoto nápoje jisté pochybnosti, ale miloval svoji ženu natolik, že jí jeho pití nijak nerozmlouval.

“Ták, to jsem se dobře najedl, teď půjdu do lesa na lov”, nadhodil Lambard a sklídil ze stolu. “Jo, a až se vrátíš, tak budeš vozit Eonna na tom pitomým voslovi a taky mi budeš plivat do kuzgusu. Já du eště chrápat”, odebrala se Wulpin do stále vyhřáté postele. “Jistě, miláčku”, řekl Lambard a jal se pohvizdovat si nějakou rozpustilou loveckou písničku.

Poté, co domyl nádobí, se začal chystat na lov. Sundal ze stěny kostěný luk, toulec se šípy s kalenými hlavicemi, natáhl si koženou vestu s třásněmi a vysoké boty, připevnil si brašnu z jelenice a na hlavu si nasadil kloubouk zdobený liščím ohonem. Už se těšil do lesa.

Svižným krokem opustil dům a zamířil k lesu. Cestou potkal Klabzeje Myšílova. “Kam se suneš, ty pytláku!”, vyjel na Lambarda Myšílov. Lambard neodpověděl. ‘Ty jseš mi úplně volný. Z tebe já si nic nedělám’, pomyslí si však v duchu a nic nedbal na další nadávky. Tak ušlechtilý byl tento lovec. Zanedlouho již byl v lese. Nejprve zkontroloval dvě pasti, které nakladl minulý den. Byl úspěšný. Jeden pěkný králík a jedna liška mu byli odměnou za pěkně položená oka. Úlovek hodil do pytle a obě oka připravil znovu. Jedno upevnil do hustého křoví, kde bystře podle bobků poznal, že je zde zvířecí stezka, a druhé umístil nedaleko, k vykotlanému pařezu. Nezapomněl obě oka zahrnout travou a pomazat směsí z bobroviny, aby oběť nepoznala lidský pach. Pak sklonil hlavu k zemi a jal se hledat stopy vysoké.

Netrvalo ani dvě hodiny a narazil na stádo srn. Mazaně se obloukem přiblížil a kaleným šípem jedinou ranou srazil k zemi statného srnce. Dával dobrý pozor, aby netrefil březí samici, takový to byl dobrý člověk. S příjemným pocitem vykročil zpět k domovu. Náhle však zavěťřil. Nasál vzduch a zarazil se. Cítil nebezpečí. Jakási šelma kolem brousila. ‘Jistě bude po zimě hladová, musím si dát dobrý pozor’, pomyslí si Lambard a tasil ostrou kudlu. Měl pravdu. Rozzuřený rys zaútočil vzápětí. Lambard se mu srdnatě postavil, dávaje přitom na odiv své nádherně vypracované tělo. Rys neměl šanci. Skolila jej přesná rána do srdce. Stačil však rozetnout kůži na lovcově paži. Lambard si ránu zkušeně ošetřil, ani hlásek ze sebe přitom nevydal, ačkoli rána pěkně páčila. On však měl stále dobrou náladu. Rysa stáhne a z jeho kožešiny vyrobí Wulpin pěkné mokasíny. Kůže sice nebyla tak pěkná, jako kdyby rysa skolil na podzim, ale Lambard byl natolik šikovný, že si s tím poradí a nikdo nic nepozná. Hodil si mrtvou šelmu na rameno k srnci a vydal se domů. Po cestě ještě potřel několik větviček lepem na drobné ptáky, neboť jejich pírká se dobře hodila na šípy. Pouze doufal, že přilepené ptáčky nenajde Myšílov, neboť by zase řval. Ale co, vždyť ten je mu úplně volný. Mohl být navýsost spokojen. Lov se mu zdařil, ostatně jako vždy, a navíc bylo pěkné počasí. Nebylo sice žádné teplo a mohlo by se zdát, že Lambardovi může být v jeho krátkých kožených kalhotách a vestě bez rukávů zima, ale Lambard byl natolik otužilý, že po nějaké husí kůži nebylo na jeho tukem pomazaném těle ani památky.

Lambard už byl skoro doma, když jej potkal Harez, barbar bez střechy nad hlavou. Ten se okamžitě přitočil k Lambardovi a drze se jej tázal: “Nepučil bys mi tři stovky? Tři stovky, povídám!”. Lambard neodpověděl, vždyť proč by také měl. Nějaký Harez a jeho trapné vtípky mu mohou být volné. On je přeci tukem namazaný svalovec, lovec a navíc šikovný řemeslník.

Hned jak přišel domů, shodil kořist, přebalil novorozeně a přihřál si k obědu vystydlou kaši, kterou mu uvařila Wulpin podle nějakého starého pralesního receptu. Mnoho mu sice nechutnala, zvláště poté, co se mu mezi zuby

zapletlo několik vlasů a zaskřípalo několik kamínků, ale co. Večer, až bude mít trochu času, uvaří dobrou kaši slazenou medem a nasype do ní usušené ovoce, které nasbíral loni na sklonku léta, a hrst ořechů. Ó já, to bude krása. Po obědě se opět trochu namazal tukem a šel jezdit s malým Eonem na oslu Rutgerovi. Rutger po něm nejprve zlostně loupal okem a vztekale zahýkal, však si dobře pamatoval, kdo jej připravil o postel, ale nakonec si dal říci a Eon na povozil. Napadlo jej sice, že by mohl toho prečka shodit, ale bál se, že by pak od Wulpin dostal potěhem. Lambard tedy obešel s oslem celou vesnici, nikoho si nevšímal a s nikým se nebavil, vždyť mu mohou být přece všichni volní, a za slabou hodinu byl zpět. Zbytek odpoledne trávil výrobou šípů, přípravou zahrádky na setbu, stavbou rozkošného záchodku se srdíčkem, štípáním hromady dřeva, stahováním ulovené zvěře, pliváním do Wulpinina kuzgusu a broušením nožů. Přitom ještě stačil vyprávět Eonovi napínavé historky z lovu a otáčet rožněm, na kterém se pekl ulovený králík.

U večere si s Wulpin naplánoval cestu do jeho bývalého domova, vesnice Nová Tehala. “Budou to krásné prázdniny, uvidíš. Budeme lovit ryby, koupat se v řece, lovit kance oštěpem, budeme chodit na dlouhé procházky, a pak budeme spát pod širákem, naučím Eon vyrábět píšťalky z vrby a také jak chytat sviště. Na malého ti ušiji takový šikovný fusak na záda a přizdobím jej krásným vzorem s loveckým motivem”, plánoval Lambard. “No, tak jo. To bude dobrý. Hele, a skoč ještě k Hrochovi pro pivo”, usmála se na něj jeho drahá žena Wulpin. Lambard, který mezitím v květované zástěře opět umyl nádobí, radostně kývl hlavou a sundal z police hliněný džbán, který za dlouhých zimních večerů vykroužil na takovém šikovném hrnčířském kruhu.

V hospodě U hrocha bylo večer plno. Lambard vešel dovnitř. “Prosím bych pivo, tady do džbánu”. “Dáš si jedno, aspoň na stojáka?”, zeptal se ho Jeremiáš. “Ne, to je pro moji ženu, já alkohol nepiji, neboť bych pak neměl jistou ránu, cha, cha, cha”, vtipně zažertoval Lambard, a pak vážně dodal, že pije vynikající bylinné odvary. Pak se chopil natočeného piva a vydal se na cestu domů. Nic nedbal na hloupé urážky, které na jeho adresu pronášeli téměř všichni přítomní. Ale ti mu mohli být volní, ti ubozí dobrodruzi, kteří holdují pití a karbanu a válí se v posteli celé dopoledne. On je přece lovec!

Večer si ještě došel zaplavat do rybníčku při svitu luny. Nakonec uložil děti do hajan, několikrát uspokojil manželku, a pak usnul poctivým a zdravým spánkem.

XI. Tklivý příběh osamělého chlapce

Yall Rebled z Hedu

Stíny se pomalu rozestupovaly a obrysy postav začaly nabývat konkrétnější podobu. Stále však bylo všechno zahaleno oblakem mlhy. Bylo slyšet řev, sténání a nesrozumitelné výkřiky. Pak vše náhle ustalo a byla tma...

Malý Eonn se neklidně převalil. Ten sen jej pronásledoval již strašně dlouho. Nevěděl přesně, čeho se týká. To, co se mu vracelo noc co noc, se kdysi dávno skutečně odehrálo. To bylo tehdy, když Eonn ještě pil mateřské mléko. Všechny vzpomínky na ten den byly nejasné a nekonkrétní. Marně si někdy lámal hlavu, jestli to tehdy byla skutečnost nebo jen představa. Báł se na to zeptat. Jednou to zkusil, ale dostal naloženo potěhem. Bití se báł. Ale musel na to myslet stále. Také si pamatoval na časté hádky mezi jakýmsi brunátným mužem malého vzrůstu, které vedl večer co večer s jeho macechou Wulpin. Uf, šla z něj hrůza. Ten muž jednoho dne zmizel a již se nevrátil. A pak po nějakém čase se k nim nastěhoval Lambard. Macecha mu nakázala, aby mu říkal tatínku. Lambard byl jiný, než ten malý vztekly muž. Někdo by možná řekl, že Lambard byl dar od bohů. Potíž byla v tom, že ne vždy takový dar prostí lidé ocení. K Eonnovi se choval pěkně. Vyprávěl mu pohádky, pral mu šaty a stlal postel. Přesto však z něj měl Eonn hrůzu. Často jej totiž viděl, kterak celý od krve stahuje z kůže nějaké ulovené zvíře. Srnu, koloucha, zajíce. Eonn měl zvířata moc rád a pohled na jejich mrtvá těla páraná nožem v něm vyvolával panický strach a nutkání zvracet...

Nechtěl znovu usnout. Báł se, že se ten sen vrátí. Nevěděl, kolik je hodin, ale do svítání bylo ještě brzy. Byl sám v podkrovní místnosti. Všude kolem na stěnách byly kůže zvířat, které ulovil jeho nový otec Lambard. Eonn se nemohl zbavit pocitu, že ty kůže jsou živé a že spolu mluví. Brrr, mluvící kůže. Pokrývka přetažená přes hlavu mu mnoho klidu nedodala. Nakonec zpocený vstal a s očima otevřenými hrůzou se vydal ke dveřím. Příkrývku pevně držel v náručí. Otevřel dveře a poslouchal. Všude bylo ticho. Pomalu sestupoval po dřevěném schodišti do přízemí. Pečlivě se vyhnul sedmému schodu, neboť věděl, že vrže. Pak se opět zastavil a dlouze naslouchal. Z dolní místnosti bylo i přes zavřené dveře slyšet chrápání jeho macechy Wulpin, která tvrdě vyspávala hojné požívání kuzgusu, primitivního alkoholického nápoje. Vedle ní spal poctivým a zdravým spánkem Lambard. Spolu s nimi tam spal i několikaměsíční kojeneček. Eonnova nevlastní sestra, které se občas v Liscannoru s trochou ironie přezdívalo 'Dcera lovce medvědů'. Naštěstí i ona spala. Eonn si dodal odvahy a pomalu otevřel venkovní dveře, zatajil dech a znovu je zavřel. Nezaskřípaly. Oddychl si a vydal se za dům, kde byla stáj. Uvnitř byl Eonnův němý kamarád, osel Rutger. Eonn vlezl dovnitř. Sporé měsíční světlo dopadlo na udusanou zem. Na slámě ležel starý osel. Okamžitě Eonna poznal. Radostně hýkl a v pohledu jeho smutného oka se zalesklo. "Tsss, tiše, Rutgere, tiše". Osel vstal a olízl Eonnovi tvář. Ten jej na oplátku podrbl a řekl mu několik lichotivých slov. Pak si ustlal na slámě a konečně usnul posilňujícím spánkem...

Ráno. “Vstávej, Eonne, maminka tě hledá. Musíš jít do školy”, zahýbal Lambard spícím chlapcem. Eonn se posadil, vymetl si slámu z vlasů, zív, a pak se od Lambarda odtáhl. Lovcův příchod s nelibostí zaregistroval i starý Rutger. Lambard byl příliš dokonalý, než aby si toho povšiml. Eonn si protřel oči, sbalil si deku a poslušně šel za Lambardem. “Jak to, že si zase chrápal u toho blbýho vosla?!” , uvítala jej ‘maminka’ Wulpin. Eonn mlčel. “Mám se tě ptát stokrát, nebo co?!” , Wulpin zvýšila hlas. Eonn začal natahovat moldánky. “Dělám ti něco, spratku? Mám tě fakt seřezat, abys měl proč řvát...”. “Počkej, miláčku, někde jsem slyšel, že někdy se na děti musí pokojnou cestou. Dát jim příklad a tak”, vložil se do řeči dobrý Lambard. “Tebe sem se na nic neptala! Běž si lovit!”, okřikla jej Wulpin a pokračovala směrem k Eonnovi: “Tak co? Proč si spal v tý stáji u toho pitomýho zblešenýho vosla?!” . “...já, já... nevím”, zajíkal se malý Eonn. “Tak já ti něco povím. Eště jednou tam budeš chrápat, tak ti zpřerážím hnáty a toho vosla podřežu!”, Wulpin stále nemohla Rutgerovi zapomenout to, že v manželském loži spal její bývalý manžel Zivril raději s oslem, než s ní. Její vztah k Eonnovi byl složitější. V pralese u divokého lidožravého kmene platily jiné zákonitosti. Slabé děti se zabíjely, neboť ne vždy byl dostatek jídla, aby se všechny uživily. Zákony přírody byly neúprosné. Na nějaké litości nebyl čas, kmen musel přežít. Pak přišli Nurnští a divoška Wulpin se k nim přidala. Přestože to nebyli žádní beránci, ani vykladači dobrých mravů, je třeba říci, že civilizace se na nich určitým způsobem podepsala. Wulpin se tak naučila, že nemusí všechno jíst syrové, že existují takové věci, jako je občasná koupel, a tělo se halí do něčeho, jako jsou šaty. Wulpin vše nové dychtivě hltala. Dokonce se naučila alespoň trochu psát a číst. S nadšením zjistila, že za tu nejpřirozenější věc, kterou po ní v pralese mohl kdykoliv požadovat jenom trochu silnější samec, se dají požadovat peníze. Odtud pocházelo oněch dnes již legendárních tři sta zlatých. A tak poznala trpaslíka Zivрила. V té době se již přirozeně pohybovala v šatech, tvořila souvětí, věděla, kolik co stojí, a byla schopná spát pod pevnou střešou v domě z kamene. Byla to bouřlivá léta. I zatoužila po založení rodiny. Zivril nakonec souhlasil. Oba spolu uzavřeli téměř tajný sňatek a nastěhovali se do společného domu. Z nějakého důvodu však Zivril odmítal plnit základní manželské povinnosti, což pro horkokrevnou divošku bylo zjištění dosti šokující. Wulpin toužila po dítěti. Po tom malém tvorečkovi, který se dá tahat za vlasy, aby následně nádherně pištěl. Zákon přírody se v ní probudil naplno. Všechny ostatní ženy v Liscannoru vesměs děti měly. Wulpin sice nechápala, proč se o ně tolik starají, chovají je na klíně, kupují jim roztodivné hračky a vůbec kolem nich poskakují, jako by snad takový tvor byl všechno na světě. Z pralesního života však dobře věděla, že dítě znamená zachování rodu a pokračování života. Téměř každý den se hádala se Zivrilem a stále více nenáviděla osla Rutgera, který mu byl očividně milejší nežli ona. Zivril nakonec kapituloval. Ne snad, že by vyhodil Rutgera z postele a začal se věnovat manželským povinnostem. Ne, tak hluboko ten hrdý trpaslík opravdu neklesl. Na jedné výpravě se však zmocnil dítěte cizího. Pravda, předtím kvůli tomu musel odpravit jeho rodiče a dokonce údajně dlouho váhal, zdali nemá tomu mrňousovi raději rozšlápnout hlavu, ale na nátlak Wulpin ho nakonec raději unesl, aby měl doma

klid. Tak se dostal malý Eonnek do Liscannoru. Věčně nabručený Zivril k němu však paradoxně postupně získal mnohem větší vztah, nežli Wulpin. Ke konci by se tento vztah dal nazvat i láskou. Wulpin se zpočátku o Eonna i starala, ale dlouho jí to nevydrželo. Chtěla své vlastní dítě. Dítě, které bude nosit ve svém lůně a které skutečně porodí. Nakonec Zivril svolil i ke sdílení společného lože a k plnění manželských povinností. Pak však zasáhl osud a Wulpin zůstala sama. Zivril již potomka zplodit nestačil a padl v boji. Wulpin osaměla. Zbýl jí pouze nemilovaný a nevlastní Eonn a osel Rutger, ke kterému měla vztah ještě horší. Když jí díky neopatrnému pití podezřelých magických sajrajtů ještě narostl místo ruky pařát, zbýl jí na celém širém světě jen ten kuzgus. Na ubohého Eonna neměla čas, když nebyla opilá, tak byla na výpravě s dalším nurnskými kumpány z Liscannoru. Po tu dobu dávala Eonna k vdově Chinské. Postupem času se malý Eonn nesmírně těšil na tyto týdny, kdy byla jeho macecha pryč z vesnice a on bydlel u Chinských. Děsil se dní, kdy bude muset být neustále ve střehu a dávat pozor na to, aby neprovedl něco, co se nebude jeho náladové maceše líbit. To byl ještě malý a spoustu věcí nechápal. Těch spoustu věcí nechápal ani dnes, kdy již chodil do liscannorské obecní školy. Když si Wulpin přivedla do domu poloboha Lambarda, mohl by si kdekdo myslet, že se Eonnův život zlepší. Nezlepšil. Lambard Wulpin naprosto nekriticky zbožňoval (konec konců vzít si za manželku divošku s pařátem asi opravdu vyžaduje pořádnou porci lásky, když neuvažujeme o úchylce) a ve své dokonalosti naprosto Eonna přehlížel. S dětmi to Lambard neuměl. Wulpin se s ním narodilo vlastní dítě a Eonn na tom byl ještě hůře, než předtím. Vzhledem k tomu, že Lambard na výpravy nechodil, neboť mu všichni ostatní ‘byli volní’, nedávala ho již Wulpin k Chinským. Zbýl mu doma jen jediný přítel, staříček osel Rutger. Ten Eonnovi opácel stejnou mincí. Přitom byl Eonn přemýšlivý a hodný chlapec, který se zajímal o všechno možné. Byl však velice drobný, neboť jeho praví biologičtí rodiče patřili k národu tzv. trpasličích trpaslíků...

“...sbal se a táhni teďka do té pitomý školy a běda ti, jestli se budeš cestou zpátky někde trajdat!”, křičela Wulpin dále na ubrečeného Eonna. Tomu se částečně ulevilo, neboť věděl, že kázání a nadávání je u konce. S kručícím žaludkem se rychle otočil a pádil k obecní škole...

“Eonne, Eonne. Chlapče nezdárný. Už jsi tady měl být před hodnou chvílí. Co s tebe bude? K výuce se musíš dostavovat včas”, pokáral zrudlého Eonna řídící Rhandir. “Pro... promiňte, už... už se to víckrát nestane”, vykotal ze sebe rozpačitě Eonn a posadil se do lavice. Rhandir si jen povzdechl. Měl toho malého zrzavého chlapce docela rád. Jenom kdyby nebyl tak nesoustředěný a roztržitý. Rhandir sice dobře tušil, že to nemá doma Eonn jednoduché, Liscannor byla příliš malá vesnice na to, aby se v ní hned všechno nerozneslo, ale jak mohl vědět o Eonnových bezesných nocích, o jeho strachu z věčně zakrváceného Lambarda a o častých změnách nálady opilé macechy. To Rhandir zdaleka tušit nemohl...

Liscannorskou jednotřídku společně s Eonnem navštěvovaly tento rok už jen dvě dívky. Obě byly starší nežli on. Jmenovaly se Nilien a Naria. Obě se chovaly přesně tak, jak se malé slečny většinou chovají. Věčně se něčemu smály, stále si něco špitaly, občas se pohádaly a den dva spolu nemluvily, aby se následně

opět udobřily. Eonn měl často pocit, že se smějí právě jemu, což nebyla sice většinou pravda, ale Eonn před nimi měl jistý ostych. Obě dvě si s ním chtěly občas hrát, ale většinou v těch jejich hrách musel představovat mrně, o které se ty dvě pak jako staraly. To ho příliš nebavilo. Ještě před rokem s ním do školy chodil Gory Chinský, kterého měl rád. Gory nikdy nedopustil, aby si z něj někdo utahoval. Často mu také přinesl koláč nebo buchtu, když mu macecha nedala najíst. Ať už z trestu nebo prostě proto, že na to zapomněla. S ostatními dětmi ve vesnici si příliš nerozuměl. Kluci byli jednak o dost starší a až příliš často se chtěli vyrovnat svým otcům, o které tak záhy přicházeli. Eonn byl raději samotář. Rád chodil sám do lesa a celé hodiny v něm pozoroval život ve všech formách. Domů si často nosil všelijakou havěť, brouky počínaje a žábami a vypadlými ptáčky konče. Jednou si domů přinesl i malého zajíčka. Jaký však pro něj byl šok, když mu Lambard se svým věčně optimistickým úsměvem sdělil, že mu na něm ukáže, jak se stahuje zvěř. Lambard absolutně nechápal, proč tenkrát Eonn utekl i se zajícem zpět do lesa, kde se plačky zhroutil. Spousta jeho domácích mazlíčků také skončila ve stále hladovém žaludku jeho macechy...

Řídící Rhandir začal s výukou psaní. Věděl, že psaní a počty je nejlepší vyučovat hned z rána, když jsou děti ještě čerstvé. Výuka pak většinou pokračovala výkladovými předměty a končila přírodopyskem nebo těloprůzkoum, tedy předměty, které se vesměs daly provozovat na čerstvém vzduchu. Eonn se s psaním z počátku dosti mořil. Ruce měl celé upatlané od inkoustu, brk měl celý rozkousaný a hojně kaněk pokrývalo list pergamenu. Písmenka mu skákala po celém papíře. Rhandir mu nakonec papír a brk raději odebral a dal mu břídlíkovou tabulku a olůvko. Eonn seděl v první lavici, holky za ním a potichu si štěbetaly. “Včera večer sem viděla Lambarda v rybníku, heč. Ten má ale svaly!”, sdělila Nilien Narie. “Hm, Lambard je úžasně krásnej, vůbec nechápu, jak může žít s takovou divnou ženskou, co furt nasává a chodí s chlapama za kořistí. Co se mu na ní líbí?”, odtušila Naria. “Já bych si Lambarda vzala hned, kdybych byla starší”, pokračovala Nilien. “Ne, já bych si ho vzala! Taky sem slyšela, že ta, no... Wulpin si taky vydělávala jako ta... no... však víš”, tiše se začala smát Naria. “Chí, chí, chí. Já to taky slyšela. A pamatuješ si, jak furt nosila tu rukavici, víš proč?”. “Nééé, proč?”. “Protože místo ruky...”. “Holky, budete zticha?! Už to máte?”, ozval se Rhandir a přišel až k nim. “Ano, prosím”, zazněla dvouhlásná odpověď. Rhandir pokýval hlavou. Věděl, že obě mluví pravdu. Psaní nedělalo potíže ani jedné z nich. Zvláště Naria vynikala v krasopisu, jedno písmenko jako druhé a ještě s kudrlinkami. Teď jí však písmenka nezajímala. “Co? Místo ruky, co?”, otočila se k Nilien. “...měla pařát!”. “Kecáš, to není pravda. To nejde!”, vyjeveně vyjekla Naria. “To teda nekecám! Měla a měla. Říkala mi to Eleanor a ta ví všechno”. “Eleanor je blbá. Teďka se s ní nekamarádim”. “Blbá možná je, ale ví všechno. A Wulpin ten pařát měla!”. Eleanor byla napůl krollka a napůl kudůčka, známá svým otřesným školním prospěchem, a bývala neoficiální vůdkyní party liscannorských dětí. Školu již loni opustila. “Jo, aha, a proč už ho nemá teďka?”. “No, protože ji Lambard vysvobodil ze zakletí. Dal jí pusku, abys věděla!”. “Lambard je krásnej. Hele, myslíš, že by mi taky dal pusku?”, zčervenala Naria. “Nééé, dyť nejsi jeho žena. To je jasný. Ty seš

teda naivní”, odsekla jí Nilien. “Nech si to, nebo to řeknu bráchům a ty tě zbijou!”, opáčila jí na to lehce rozmazlená Naria. “Tsss, epi, epi, epičky. A já to řeknu tátovi, heč!”, vytáhla poslední trumf Nilien. Naria, stejně jako většina liscannorských dětí, otce již neměla, a tak jen s námahou hledala protiargument. “Jo, a já to povím starostovi a ten tě nechá zavřít!”, vypadlo z ní nakonec. “To se teda bojím. Šla sem tuhle tátovi pro pivo k Hrochovi a zrovna se tam tomu tvému starostovi všichni smáli. A dokonce říkali, že si sám neutře ani pr... zadek”, vyprskla smíchy Nilien. Narie to také zacukalo na tváři, ale nemohla se přeci tak snadno vzdát. “Hm, a já budu teďka zase mluvit s Eleanor a s tebou ne, tak!”, Naria se odvrátila od Nilien a nakrabilila svoji hezkou tvářičku. “Tak at! Eleanor ale už je stará a stejně se kamarádi jenom s klukama. A taky jí řeknu, že si vo ní říkala, že je blbá”, ušklíbla se Nilien, premiantka třídy. “Ty si to říkala taky!”. “Ale ty první”. “Ne, ne!”. “Jo, jo!”. “Ne, ne!”. Hádka trvala ještě nějakou chvíli, než ji ukončil Rhandir. Každou žačku posadil na druhý konec místnosti a byl pokoj...

Celý rozhovor dvou malých slečen však vyslechl i chudák malý Eonn, který se stále trápil s psaním. Na ten macešin pařát si pamatoval. Zatímco venku jej pečlivě zakrývala, doma jej klidně nosila odhalený. Fuj! Eonn se toho pařátu bál ještě více než řemene. Z dalších narážek toho moc nepochopil. V hlavě měl z toho pouze zmatek. Již dávno se mu doneslo, že je nevlastní, a často tedy přemýšlel, kdo je jeho pravá maminka a tatínek. Něco samozřejmě zaslechl, ale nemohl uvěřit tomu, že jsou mrtví. Že je již nikdy nespatří. Vrátit se jednou tak domů, k někomu, kdo jej bude mít rád a bude ho mít za vlastního. V Liscannoru byl vždy raději u cizích než doma. Záviděl ostatním dětem, které měly své rodiče. Jak rád chodil na návštěvy k ostatním dětem a hrál si s jejich hračkami. A jak se pak děsil návratu k maceše a Lambardovi...

Výuka ten den končila malováním. Tento předmět neučil řídící Rhandir, ale učitel Getd z Ruindoru. Činil tak dobrovolně a bez nároku na honorář. Byl to vysloužilý kouzelník a kreslíř samouk. Žil poklidným staromládeneckým životem a většinou se věnoval spisování všeho možného a malování všeho možného. Dříve byl znám jako hýřil a pravidelný návštěvník nurnského nevěstince Červená sedma. Nechal tam většinu svého jmění. “Ták děti, ehm. Dneska budeme malovat třeba... ale dyť je to jedno... třeba náký zvíře. Ano, ehm, každý namaluje náký zvíře. Tady máte papíry”, pan učitel Getd vstal a jal se podávat třem žákům pergameny na malování. Stala se mu však drobná nehoda. Ačkoliv bylo již téměř právě poledne, vstával samozřejmě na poslední chvíli. Celý rozespalý popadl doma jiné pergameny, než ty čisté, určené na malování, totiž pergameny se svými kresbami, které tvořil po nocích. Byly to samé hanbaté obrázky nezahalených slečen. “Ták, tady to máš, tady to máš ty... co?! Votočte se, fuj... kdo mi to sem podstrčil?!”, zděsil se Getd, když si uvědomil, co dětem rozdává. Nilien s Nariou vyprskly smíchy. Eonn si ta povedená dílka zvědavě prohlížel. “Čemu se smějete?!”, Getd horečně všechno sbíral zpátky a hledal čisté pergameny. Naria s Nilien po sobě začaly mrkat a gestikulovat. Předchozí hádka byla zapomenuta. Ten den si jistě budou mít o čem vyprávět, a nejenom mezi sebou. Nakonec se trojice dětí přece jen pustila do malování. Holky kreslily pochopitelně koně, co jiného taky takové

slečny kreslí jiného, nežli koně a princezny, a Eonn maloval svého jediného kamaráda, osla Rutgera. “Nóóó, vidíš, pěkný koníček, akorát má moc dlouhý uši”, okometnoval Eonnovo snažení Getd, který se celkem rychle vzpamatoval z předchozího trapasu. “To, prosím, není kůň, to je můj Rutger, on je prosím osel”, odpověděl potěšeně Eonn. “No jó, fakt to je vosel, tak mu tam ještě namaluj mrkev a nákej ten bodlák, to voslové jedí. Maj to rádi”, podotkl ještě učitel a zanedlouho ukončil výuku...

Děti opustily školu a Naria s Nilien se každá radostně rozeběhly ke svým domovům. Eonn se za nimi smutně díval. Domů se mu nechtělo. Měl sice nakázáno, aby okamžitě po skončení školy dorazil domů a věnoval se nějaké práci, ale dobře věděl, že je ještě brzy na to, aby se jeho macecha probrala z obvyklého odpoledního vyspávání. Zadumaně přešlapoval na návsi, když jej vytrhlo zavolání. “Ahoj, Eonne. Už ti skončila škola?”, oslovil jej jeho starší kamarád Gory Chinský. “No, ahoj”, odpověděl rozpačitě Eonn. “Tak pod’ k nám”. “Hm... no, to bych mohl”, Eonn byl rád. U Chinských se měl vždycky dobře...

“Tak pojd’te, kluci. Jak se máš Eonne?”, přivítala je vdova Chinská. “Dobře”, řekl tiše Eonn a vzápětí si povzdychl. Grímel Chinská moc dobře věděla, co to ‘dobře’ znamená. “Už si jedl?”. “...ne... ale já nemám hlad”, odvětil Eonn a snažil se popotáhnutím z nosu přehlušit kručící žaludek. “Tak se posad’. Já vám, kluci, hnedka něco přinesu”, s těmito slovy postavila před oba chlapce vrchovaté talíře masité polévky. Zatímco Gory se v jídle spíše št’oural, Eonn se do své porce pustil více než zdatně. Následně zbaštil ještě plný talíř houbového guláše, aby vše zakončil třemi medovými koláči. Ten med pocházel z bývalých Melchizedechových úlů a byl výtečný. Ještě vše zapil krajáčem mléka a měl dost. Vdova Chinská se usmívala. Byla ráda, že tomu malému hubenému chlapci tak chutná. Gory ještě předvedl Eonnovi svou novou hračku, kompletní sadu dřevěných figurek, které dosti primitivním způsobem představovaly domácí zvířectvo. Eonn byl u vytržení, zvláště z osla, který dokonce kýval hlavou. “Na, tumáš, vem si ho, já jich mám dost”, podaroval dobrák Gory svého mladšího kamaráda. Eonn se chvíli zdráhal a byl na rozpacích, nakonec však neodolal. “Tak děkuju, já už budu muset”, rozloučil se a přijal od paní Chinské ještě teplý koláč do ruky. Opět věděl, že bude muset domů a opět se začal bát...

Rozhodl se, že to domů vezme oklikou okolo rybníka. Bylo krásné počasí a na hráziče s prutem v ruce podřimoval hobit Arkuss Dettor. Vedle něj se válelo několik lahví, z větší části dopitých. V dřevěném vědru se mrskalo několik ryb. Eonn jej slušně pozdravil. Dettor se lekl a málem pustil prut. “Ááá, Eonn, buď zdráv, prcku! Ze školy, ze školy? Chceš si zachytat?”, otázala se ta kreatura. “No... chtěl bych. Ale to mi musíte pučit prut. Já žádný nemám”. “He, škyt. To je jasný, nééé. A můžeš mi tykat. Starýmu Dettorovi můžou všichni kámoši tykat”, rozpovídal se Dettor a náhle mu svitlo v očích. “Pučím ti prut, ale musíš říct hovno!”. “Hm, to nééé. To je sprostý slovo. To se nemá”, zarděl se Eonn. Sprostá slova mu až moc připomínala jeho macechu, která jich používala v hojně míře. Lambard naproti tomu mluvil slušně, takže některé dialogy u Zivrilových rozhodně byly zajímavé. “Ále, jakýpak copak, každej chlap musí umět říct hovno!

Poslouchej, nic to není. H.O.V.N.O.!” “Hov...no”, zašeptal Eonn a samými rozpaky se zajíkl. “No, vidíš! Seš chlap! Tady máš prut!”, zajásal Dettor a podal rudému Eonnovi klacek s provázkem na konci. A na samém konci byl ještě ohnutý hřebík. “Ták, ták, tak je to správný. Hele, tady máš chleba. Takhle z něj udělej kuličku. Hele, a tady ji namoč do piva. To kapři milují. Dettorovy pivní kuličky, he!” Eonn všechno dělal, jak mu hobit řekl. Nakonec nahodil do vody. “Dobře, dobře, tak a ještě si dej loka”, Dettor podal Eonnovi ohmatanou láhev. Eonn, který zaujatě sledoval splávek, nejprve odmítal, ale nakonec podlehl vytrvalému nátlaku. Následně měl pocit, že mu shoří pusa. Všechno vyprskl a oči se mu zalily slzami. “Jááá, cha, cha, cha! To se k tomu musíš pořádně prochlastat! To chce každý den pilně trénovat”, křepčil smíchy Dettor a Eonn se rozpačitě usmíval. Nakonec jej však ten pijan nechal v pokoji si ulovit rybu. Eonn měl netušenou radost. Když mu ji však Dettor chtěl zabít a zabalit do plátěného pytlíku, aby si ji mohl odnést, tak ji Eonn popadl a hodil zpátky do rybníka. “Co blbneš, cvrčku? Taková ryba je tuze dobrá a když ji pak spláchněš holbou piva, tak je ještě lepší”, podivil se Dettor. “Takhle je to lepší, hele, strejdo, jak plave!”, nadšeně ukázal Eonn na rybu mizející v bahnitě vodě. “Hm, to teda jo. Baže, kluku, taková škoda. S takovou dobrotou to daleko nedotáhneš”, kroutil hlavou hobit. “Tak jo, strejdo. Já už musím”, rozloučil se Eonn a žaludek se mu sevřel strachem. “No jo, no jo, prcku”, zamumlal si Dettor a lokl si z láhve...

“Tak teď už musím ale opravdu domu, nebo budu zase bitej”, plačky si vnitřně přiznal Eonn a pomalu se vracel. Šel zpátky po návsi jen co noha nohu mine. Uprostřed návsi, nedaleko hospody U hrocha, bylo malé travnaté prostranství. Rostl na něm Jantern, posvátný strom, chloubá Liscannoru. Na bobku u něj seděl druidský adept Klabzej Myšilov a něco u něj kutil. Eonn ho spatřil a hned měl alespoň malou záminku, aby se ještě zdržel. “Ahoj, strejdo”, přiblížil se k Myšilovovi, který jej neviděl. Nic. “Copak to děláš s těmi dřevy?”, zeptal se trochu hlasitěji Eonn. “Stavím plot, aby tady vožralové nemočili na posvátném strom. Jo, to seš ty? Pytlákův synek!”, obrátil se konečně na Eonna Klabzej. “Nééé, já sem Eonn. Můj tatínek je Lambard, aspoň mu tak musím říkat”, povzdechl si Eonn. “No dyť povídám. Pytlákův synek! Co ste měli včera k večeři, co?”, otočil se Klabzej konečně celý. “Měl sem ovesnou kaši a tak...”, pokrčil rameny Eonn. “Jo? Aha. A co měli rodiče, he?”, vyzvídal dále Myšilov. “Náký maso, Lambard ho přinesl”. “No, to se podívejme! Maso! A Lambard ho přinesl! A víš, kde ho vzal?”. “Já nevím, asi v lese”, Eonn stále netušil, kam Myšilov směřuje. “Přesně tak, v lese! Sprostě tam zavraždil náký zvíře. A ne jedno, ale spoustu. Všechny je podřezal. Něco sežral a zbytek prodal! Tak! Přesně tak!”, Myšilov zvýšil hlas. “Jo, já vim. Chodí potom celej vod krve”, vypadlo z Eonna, aniž věděl jak. “Protože je to sprostěj pytlák a vrah. Ale voni si na něho jednou posvítěj všichni druidský bohové, včetně mě! A Smrken ho ztrestá!”, zakřičel Myšilov a Eonn se raději odtáhl. Chvilí bylo ticho, které nakonec přerušil Eonn. “Já mám zvířata rád, všechny. Před chvílí sem pustil rybu zpátky do rybníka. Taky se mi líběj veverka a zajíci. Hele, strejdo, dou všechna zvířata ochočit?”, upřímně se ptal Eonn. Myšilov změkl. “No, záleží na tom, který. Některý ne, protože maj radši svobodu”.

“A proč?”. “Protože to tak chce Smrken”, odpověděl mu Myšilov. Eonn se k němu posadil. “Můžu pomáhat?”, nabídl se. “Jo, tady to podrž, aspoň trochu vodčiniš hřichy svýho otčíma”. Eonn tak opět oddálil návrat domů. Nízký plůtek byl brzy hotov. Eonn se sice víceméně pletl, ale Klabzejovi to nevadilo. “Tak a je to. Jestli chceš, tak se večer přid’ podívat, jak krmím prasata, a můžeš s sebou vzít i toho tvýho vosla”. “Já vim. Bukvoje a Bukvici”, pochlubil se Eonn. “Jo, jo”, zamumlal Klabzej a nasadil si na hlavu odrbaný slamák se širokou střechem proti slunci. Eonn byl zase sám...

Sevřel v rukou dřevěného osla, dárek od Goryho, a šel domů. Srdce mu, chudákovi, tlouklo stále víc a víc. Doma byly zavřené dveře. Eonn si dodal odvahy. Měl štěstí. Doma byl pouze Lambard, který nohou houpal kolébku s kojencem a přitom sekal třísky na podpal. “Á, Eonn, tak copak si se nového naučil ve škole? Jistě spoustu zajímavých věcí. Jestlipak už umíš dělit a násobit, cha, cha?”, přivítal Eonna Lambard debilní a všemi dětmi nenáviděnou otázkou. “Kdepak je maminka?”, vyhnul se Eonn odpovědi otázkou. “Maminku bolela hlava, a tak se šla projít. Jestli chceš, tak si vem pečínku, je z toho králíka, co sem ho včera ulovil. A k tomu si vezmi ostružiny, které jsem natrhal dnes ráno”, odvětil Lambard. Za jiných okolností by Eonn jídlo s radostí přivítal, konec konců, Lambard byl vynikající kuchař a jeho jídlo bylo mnohem lepší než jídlo předkládané macechou. Na toho králíka se Eonn pamatoval. Kolem krku měl ještě utažené oko a měl takový smutný pohled. Králíka Lambard hned upekł a kůži prodal v Nurnu za měďák. Opravdu pěkný výdělek. Lambard byl dobrý hospodář. Eonn měl hned lepší náladu, když zjistil, že macecha Wulpin není doma. Šel nahoru do podkrovní a pečlivě schoval darovanou hračku do dřevěné bedýnky, ve které schovával své poklady, aby je Wulpin nenašla. Pak se vrátil dolů a v duchu se připravoval na Lambardovo povídání o lovu. Ale co, lepší poslouchat krvavého Lambarda, než dostávat bití od macechy. Lambard měl ve zvyku vyprávět zvláštním neosobním způsobem. Používal obraty a termíny, které dítě mohlo těžko pochopit. Eonn poslouchal a přitom vykonával tolik nenáviděnou práci, které se musel věnovat denně. Totiž plivání do kuzgusu. V ruce držel dřevěnou vařečku, kterou míchal nechutnou směsí v kameninovém hrnci, a do toho musel neustále plivat. Vždy, když měl vyschlo v ústech, musel se napít silně okořeněné vody, kterou připravovala Wulpin. A tak poslouchal nezáživné vyprávění, řvání kojence, a plival a plival. Byl však ušetřen nadávek a pohlavkování, a to nebylo málo. Pozdě odpoledne ještě musel s Lambardem okopávat brambory. Okopával již poslední řádku, když se vrátila macecha z procházky. Či spíše z hospody. Pobrukovala si nějakou oplzlou písničku a hnala se k bramborovému poli. Lambard se rozzářil. “Podívej, Eonne, maminka je tady”. Eonn se samou radostí rozklepal. “...škyt, dal si najíst dítěti, našemu dítěti?”, obrátila se Wulpin na Lambarda, přičemž kladla důraz na slovo naše. “Ale jistě, miláčku, dostalo kašičku a už pěkně spinká. Jakkpak bylo na procházce?”, odvětil Lambard a protáhl se. “...co? Na procházce bylo... škyt... dobře”, odvětila Eonnova macecha a nahlas si odfrkla. Vypít tučet piv v takovém horku by zamávalo možná i s Dettorem. Pak se obrátila na Eonna. “Doufám, že si dělal kuzgus a neflákal ses někde venku, spratku!”, těmito slovy přivítala své

nevlastní dítě. "...ano, maminko", hlesl malý Eonn a snažil se dívat do země. "Tak tady nečum a skoč nanosit dříví!", zaječela dále Wulpin. "A maminko, mohu se večer projít s Rutgerem po vesnici? Ve škole jsem ho maloval a pan učitel mě za to pochválil", třesoucím se hlasem se ptal Eonn. "To se teda ještě uvidí... škyt. Až nanosíš to dříví, tak mi ještě skočíš pro pivo, a pak si běž s tím smradlavým voslem, kam chceš! Hlavně mi už zmiz z vočí!", s těmito slovy se Wulpin odebrala dovnitř baráku, kde si strčila hlavu do škopku se studenou vodou. Eonn byl rád, že nedostal bití, a rovněž příslib toho, že snad bude moci jít k večeru s Rutgerem z domova, se mu zamlouval. Věděl sice, že macecha na daný slib okamžitě zapomene a že se ven bude muset plížit, ale přesto se mu nálada zlepšila...

Udělal všechno, co po něm bylo žádáno. Maceše měl přivléci od hostinského Jeremiáše soudek s pivem na vlastních bedrech. Jeho drobné tělíčko by se pod tou tíhou pořádně prohnulo, ale ten den se na něj již poněkolkáté usmálo štěstí. Jak tak stál se soudkem na prahu hostince a přemýšlel, jestli mu Jeremiáš půjčí vozík, všiml si ho stálý návštěvník lokálu, elf Vrána, který trpěl silnou hluchotou. "Kam s tím nákladem, pind'o? Dyť to nemůžeš unést. To asi na někoho čekáš?". "No... čekám. Teda ne. Já to ale odnesu", odpověděl mu Eonn. "...ééé, co povídáš?", otázal se Vrána. "Že to odnesu sám". "...ééé, já neslyším, musíš víc nahlas", Vrána zalovil v kapse, vytáhl si naslouchátko z višňového dřeva a přiložil jej k uchu. Eonn vše zopakoval hlasitěji. "...ahá, nééé, to neuneseš, já ti pomůžu", dobrák Vrána soudek popadl a pomohl s ním Eonnovi až k baráku. Eonn soudek dokutálel do sklepa a šel natrhat do blízkého remízku Rutgerovi něco bodláků. Při té práci dojedl koláč od paní Chinské. Doma si jej nikdo nevšímal, Lambard vydělával jakousi kůži a hlasitě si přitom prozpěvoval vtipnou loveckou písničku, Wulpin seděla na zemi se zkříženými nohama, kolébala se dopředu a dozadu a mumlala si dokolečka primitivní melodii s nepřítomným výrazem, a do toho všeho střídavě plakal a střídavě usínal novorozenec. Eonn nečekal na večeri, přestože se dalo očekávat, že ji bude připravovat Lambard, a tudíž bude požitelná. "Tak já du s Rutgerem ven", tiše oznámil neurčitým směrem Eonn. Nic. Žádná odpověď. Eonn raději nečekal na to, že se jeho macecha probere z transu a s řevem ho pošle na nějakou domácí práci, a tiše zavřel dveře. Odvázal Rutgera a s úlevou opustil domov...

Slunce již pomalu zapadalo někde za Nurnem a od moře vál teplý vítr. Malý Eonn vedl Rutgera směrem k domovu Klabzeje Myšilova. Starý dům byl postaven převážně ze dřeva, došková střecha by jistě potřebovala pořádnou opravu, na několika místech do stavení jistě teklo. Nejkritičtější místa opravil Myšilov svazkem slámy, a pak do těch míst prostě nahnul hlínu a zasadil do ní různé byliny. V letním období se pak zdálo, že celý dům kvete. Primitivní plot z dřevěných tyček vyhrazoval místo zeleninové zahrádce, kde Klabzej pěstoval mrkev, zelí, kedlubny a nějaké ty byliny, jejichž svazky pak sušil přímo na plůtku. Na druhé straně domu visely další svazky, tentokrát cibule, a také několik snopů ovsa. Na jedné straně byla střecha prodloužená a bylo pod ní uloženo několik proutěných košů plných borových šišek a hranice březových polen. Všechny spáry byly v domě utěsnány kaší z jílů, otrub a lišejníku. Trávě se na těch místech dobře

dařilo a její délka dosahovala několika desítek coulů. Před domem byla udusaná hlína, na několika místech rozrytá a pokrytá výkaly, v rýhách byly kaluže moči a nad vším kroužila hejna masařek. Právě tam se líně povalovala dvě prasata. Kanec a bachyně. Byla by však lež tvrdit, že Klabzejův dům vypadal odpudivě a nevábně. Naopak. Všechna ta neurovnanost a svinčík působily harmonickým a poklidným dojmem. Byla to oáza klidu a pohody. Život jako by se tu zastavil a plynul přirozeným tempem, do kterého nikdo nepřirozeně nezasahoval. Klabzej seděl na kulatém kameni a mlčky pozoroval dvě prasata. Z rozbitého komína stoupal kouř, neklamná známka toho, že Myšilov si připravuje pokrm...

Eonn s Rutgerem přišel až k Myšilovovi a slušně pozdravil. "...brý večer, strejdo. Já sem se přišel podívat na Bukvoje a Bukvici, jak si mi slíbil. Podívej se, přinesl sem jim žaludy a bukvice", podal Myšilovovi Eonn plátěný pytlík napěchovaný k prasknutí. Myšilov pokýval hlavou. "Hodíme jim to pak do koryta". A pak, aniž by se na Eonna podíval, konstatoval: "Zase ji vobtěžuje, čuňák jeden. No, už je na čase, aby byly malý prasátka". Eonn mezitím pustil Rutgera, který okamžitě začal okusovat trsy trávy, které rostly všude okolo domu. Vyplašil přitom několik slepic, které se popelily v prachu. Myšilov se o ně nestaral, vlastně ani nevěděl, komu pořádně patří, ale občas mu přišlo vhod několik vajec, která tu a tam našel na místech, kam slepice zanašely. Chvilí bylo ticho, ale nebylo to to nepříjemné a trapné ticho. Bylo to pohodové ticho. Uběhlo několik dlouhých chvil, nakonec Myšilov vstal a odhrnul těžký závěs, který nahrazoval dveře. Eonn šel za ním. Uvnitř byla jedna hlavní místnost a kumbál. Uprostřed místnosti bylo otevřené ohniště a na trojnožce pověšený měděný kotlík. Vařily se v něm brambory. Eonn se zvědavě rozhlížel. Na stěnách visely samé roztodivné věci. Všelijak pokroucené kořeny, spousta sušených bylin, dřevěné hole, toulec se šípy a dlouhý luk, kožená torna, staré paroží a několik amuletů. Kouř z ohniště volně stoupal až k otvoru ve střeše, kde byl zbytek kamenného komína. Všude na trámech bylo rozvěšené šatsvo a pokrývky. V jednom rohu měl Myšilov udělané jednoduché lože, kterému vévodila velká deka sešitá z různobarevných látek. Nábytek byl zastoupen pouze velkou truhlou, několika policemi a dvěma štokrлаты. Na jednom místě byl dřevěný poklop. Myšilov k němu přistoupil, otevřel jej a po vratkém žebříku slezl někam dolů. Po chvíli se vrátil s velkou konvicí mléka. Sundal kotel z ohně a k bramborám přilil asi půlku obsahu konvice. Pak to všechno rozšťouchal dřevěnou měchačkou. Eonn přihlížel. Všechno bylo nasáklé kouřem a celá místnost působila překvapivě útulně. Něco se oťelo o Eonnovu nohu. "Zajíc, zajíček!", překvapivě vypískl Eonn a sedl si na zem, kde si přičapl zaječí mládě do náručí. "Našel sem ho v lese, měl zlomenou nohu", suše konstatoval Myšilov a dál šťouchal brambory. Eonn zapomněl na okolní svět. Ó, jak mu ten zajíček připomínal toho, kterého si tenkrát přinesl domů a Lambard ho na něm chtěl učit stahování zvěře. Mládě se mu schoulilo v náručí a Eonn měl blaženou náladu. "Pod", řekl mu Klabzej, když skončil s mícháním. Eonn i se zajícem šel ven za Klabzejem. Společně pak brambory vyklopili do dřevěného korýtky a Eonn ještě přisypal bukvice a žaludy. Prasata byla okamžitě u nich a hlasitě mlaskala. Eonn, aniž věděl proč, se začal smát. Tak, prostě, jen tak se začal smát. To se mu už dlouho nestalo. Bukvoje

s Bukvicí se oběma otírali o nohy a chrochtali. Když si je Myšilov kdysi kupoval, myslel si, že je časem zabije a sní. K tomu ale nedošlo, a když v zimě přišly mrazy, vzal si je Klabzej dovnitř domu, a tak nějak si na ně zvykl. “Jestli máš hlad, tak pod’ dovnitř, třeba tam bude něco k jídlu”, řekl Myšilov Eonnovi neosobním tónem. Eonn kývl a oba se opět vrátili k ohni. “To se mi líbilo, že si strejdo nejdřív dal najíst čuníkům, a pak teprve sobě”, vypadlo z Eonna. “Já si jídlo dovedu vopatřit sám, ale domácí zvířata ne. Proto jim až poslední”, odpověděl mu Myšilov a opět zalezl dolů po žebříku do sklípku. Vynořil se z něj s kameninovým hrncem a do kotlíku po bramborách nalil hustou zelnou polévku. Ještě do ní rozklepl dvě vejce, a pak jen čekal, až se ohřeje. Ze zdi sundal dva dřevěné talíře a dvě lžice ze smrkového kořene. Pak každému nalil vrchovatě do talíře a vyzval Eonna, aby si vzal svůj talíř. Polévka měla zvláštní kořenitou příchut’. Jedli venku. Klabzej Eonnovi ještě podal kus chleba a uzené. “Jé, já myslel, že nelovíš a maso nejíš?”, zvědavě se Klabzeje zeptal Eonn. “Když potřebuju, tak lovím. Ale jenom tolik, co občas sním. Za to pak zvířatům nosím v zimě jídlo a v rámci mejch sil pomáhám lesu. V přírodě musí bejt rovnováha...”, Klabzej ještě chtěl něco dodat, ale tak, jak začal povídat, tak náhle skončil. Nikdy toho moc nenamluvil. Eonn se už na nic neptal. Všechno snědl, a pak už jenom s Klabzejem seděl na travnatém pažitu a čekal na první hvězdy. Rutger, prasata, slepice i malý zajíc také čekali na první hvězdy...

Ten den se Eonn vrátil domů pozdě večer. Věděl, co ho čeká. Opilá macecha již na něj čekala s řemenem ze surové kůže. Ten večer byl mnoho bit. Když usínal sám v podkrovní místnosti, ležel na břiše. Na zádech nemohl, neboť je měl samý krvavý šrám. Tiše vzlykal a slzel do polštáře. Proč ho doma nemá nikdo rád, proč doma nikdy neuslyší laskavé slovo? Co provedl, že se k němu osud tak zachoval? Proč se k němu cizí chovají lépe a jsou k němu laskaví, a doma ho jen bijí a odstrkují? Proč?

XII. Darlenův životní příběh

Darlen Moorhed

Reaguji na článek v Lyškánoře č.32, kde mě Getd nařkl, že pocházím z ostrova Kodgick, což by mi až tak nevadilo, nikdo nemůže za své rodiče ani za místo, kde se narodil, ale přidal k tomu, že jsem ve spojení s tamním podzemím. Opravdu nevím, proč tento výmysl psal, protože když přišel při svých studiích Historie Nurnské družiny na to, že jsem se k družině přidal právě na onom ostrově, zmínil se o tom přede mnou v žertu, že jsem ve spojení s podsvětím, a já jsem to popřel s tím, že jsem na ostrově byl jen několik týdnů a rozhodně jsem se na Kodgicku nenarodil. Tím to také skončilo. Přesto se článek objevil. Pokud si Getd náš rozhovor nepamatuje, může za to patrně alkohol. Pokud si Getd vzpomíná, je to velice smutné, že vypouští takovéto jedovaté zprávy, o nichž ví, že jsou lživé.

Tak tedy k mé minulosti.

Narodil jsem se na počátku předradostin v merionském hlavním městě nazývaném Borgin v rodině řezbáře a tepače šperků, samozřejmě bronzových a měděných. Moje rodina sem přišla odněkud z jihu, o čemž svědčí mé černé vlasy, tak netypické u severních elfů.

Ze svého raného dětství si mnoho nepamatuji. Snad jen malý dům pár ulic od obrovské kamenné hradby obepínající celé město, v jejímž stínu jsem vyrůstal v chudší městské části, vůni lipového dřeva, ťukot otcových nástrojů, vůni naelwe, svátečního chleba s kousky ořechů, a matku, vyhlížejíci zákazníky. Hádky rodičů o věcech, kterým jsem nerozuměl, a nepříjemné ticho naplnivší dům potom, co matka zemřela. Asi od pěti nebo šesti let jsem žil u strýce, když se otec zratil. Nebo zemřel. Nebo byl zabit.

Nikdy jsem se vlastně nedozvěděl, co se stalo. Můj strýc se o tom nikdy nezmínil a já se raději neptal. Mí pěstouni se mnou mluvili, jen když mi nakazovali, co mám obstarat a udělat.

Z útržků rozhovorů zaslechnutých, když jsem nemohl usnout pod dřevěnými schody vedoucími do patra, z nárážek a z nelibosti projevované nad mou přítomností v tomto bohatém a vzdušném domě, jsem mnohé pochopil.

Snad jsem byl pankchart nebo nalezenec. Barvu otcových vlasů si nepamatuji, ale jistě vím, že matka měla vlasy velmi světlé. Ve strýcově domě mě živili, myslím, proto, že je trápilo svědomí. A nejvíc strýce. Třeba měl něco společného s otcovým zmizením.

Když mluvím o svém strýci a tetě, nemyslím pokrevní příbuznost. Oni byli místní. Borginští. Žili v domě po svém dědu, oba byli tlustí a malí, stejně jako jejich dva syni. Jediná Nelle, jejich dcera, nejmladší z rodiny Husburků, nepatřila k růžovolicím prasatům žijícím v domě, kde jsem byl za stravu a střechu nad hlavou něco míň než služka. Nelle se mne snažila bránit před jejími bratry, ale její slovo mělo pramalou váhu.

Byla jedinou bytostí v domě, která se mnou mluvila přívětivě a s níž jsem trávil svůj tolik vzácný čas. Učila mne číst a psát, protože rodiče mne jako malé

dítě mnoho nenaučili a mí pěstouni se v tomto směru nenamáhali, a tak jsem si do svých deseti let knížky pouze prohlížel.

Nakonec se Nelle stala důvodem mého odchodu z Husburkova domu. Její rodiče se báli dvou věcí. První byla pravda o zmizení mého otce. A druhou věcí starost o Nelle. Krátce po jedenáctých narozeninách mne strýc odvezl do Nirku, přímořského města vzdáleného osmdesát mil od Borginu, kde mě zanechal v péči jakéhosi sirotčince spojeného se školou. Zaplatil na měsíc dopředu, otočil vůz a odjel. Po čtyřech měsících strávených prací a učením nepřišly od strýce peníze. Když za další měsíc přišel jenom dopis, ze školy mě vyhodili. Právě začínala zima.

Příští dva roky nesly znamení bídy. S partou otrhanců a zlodějíčků jsem žil pod molem v převrácené báře naplněné hnilobou. Nikde nebylo možné sehnat alespoň rozumně placenou práci. Proto jsme čistili lodě námořníků pro pár měďáků, kradli na trzích jídlo a v přístavu ryby, když došly peníze a nikdo nic nevyžebal. Prchali sme temnými uličkami s dlouhými stíny zbrojnošů v patách. Žrali sme všechno, jen když to bylo trochu k jídlu. Vysloužilým šlapkám jsme sháněli zákazníky v přístavních špeluňkách, dostávali jsme levnou kořalku, trochu jídla, starý hadry. Prohrabávali jsme odpadky v bohatších čtvrtích, kde vždy byla kořist největší a nejjistější. Ale boháči na nás štváli psy, svou čeládku, podkoního s bičem. Strašně jsem zhubnul. S dalšími žebráky jsme se rvali o hozený zlaták. Takhle jeden z nás zůstal ležet ve stoce, hlavu v bahně.

Pak jsem musel z Nirku zmizet. Vopítej jsem se vrhnul na chlapa, co voněl tak, že to přerazilo pach mejch hadrů. Vztek byl jak uragán. Zůstal ležet v zápraží dveří, který se celou noc nevotvíraj, ať se na ulici děje cokoliv. Ty nový šatečky, co to všechno zavinily, měl vod krve. Ve strachu jsem ho nestih ani prošacovat.

Se strašnou kocovinou jsem se vod partáků dozvěděl, že mě včera někdo viděl a poznal mě, a strážcům řekl, kde mě najdou. S bolavou hlavou jsem vypad z města. Vobešel jsem celý město a večer došel na cestu do Borginu.

Věděl jsem, že touto cestou jsem přijel. V životě jsem předtím neviděl mapu, znal jsem jen Borgin a Nirk. Nirk zvláště dobře. Nenapadlo mě nic jiného, než se vydat zpátky do hlavního města.

Cesta vedla z půlky starým hvozdem, o kterým jsi moh slyšet hodně příhod poznamenaných smrtí a strachem. Odjakživa nesl název Temný hvozď a kdokoliv jím projížděl, držel se výhradně stezky vedoucí kol písčitých skal a podél říčky. V příštím čase jsem měl dost času na prozkoumání podivuhodných zákoutí lesa. Les nebyl hrůzostrašný, jak se po hospodách v Nirku vyprávělo. Byl jen temný, vzbuzující respekt, nedovolující křičet nebo rozdělat oheň pod příkrovem stromů. Tenkrát jsem nevěděl, že všechno jsou jen smyšlenky. Vše zlé, co se událo skryto slunci i lidem, činili opět jen lidé. Po lese nebloudí žádné duše mrtvých či zabitých. Ani na místě, kde jsem strávil poklidnou noc zčásti zahrabaný v listí na okraji paseky, které se stalo před mnoha desítkami let dějištěm masakru. Ráno jsem našel na pasece trouchnivé kusy vozů, kosti koní, lidí a, myslím, trpaslíků. Zrezivělé kusy polámaných zbraní tvořily zeď kol tichého pohřebiště. Tenkrát jsem

odsud zmateně utíkal, stejně jako jsem se vnořil do Temného hvozdů ze strachu před šatlavou.

V lese jsem se pohyboval podél cesty, skryt zrakům případných pronásledovatelů. Jedl jsem to, co poskytl les. I syrové houby přišly vhod. K cestě jsem se neodvážil na blíž než sto sáhů. Proto po čtyřech dnech, kdy cesta prochází úzkou roklinou vyhlodanou rychle tekoucí říčkou v rozáhlých rozeklaných skalách, jsem se rozhodl opustit směr cesty a vydal jsem se do hor. Dva dny jsem hledal cestu ven z lesa. Slunce probleskující větvemi stromů mě mátlo na dně mokřých roklí. Mířil jsem stále na východ, alespoň ráno. Během dne jsem se motal vyhládlý a znavený směrem, který byl pro mě východem, ač byl ve skutečnosti půlnoční stranou.

V tomto stavu mě našel vousatý trpaslík malého vzrůstu a širokých ramen. Po hodně dlouhé době jsem opět okusil maso. Nargud Gudger, neboť tak se trpaslík jmenoval, mi zanechal něco málo jídla, teplou přikrývku a láhev kořalky s tím, že zítra ráno se tu opět stává. Jak slíbil, tak učinil.

Druhý den večer jsem srkal horkou polévku ve společnosti dvacítky různorodých lidí. A po dvou letech jsem spal konečně pod pořádnou střechou. Po osmi letech jsem měl postel sám pro sebe.

Když jsem se ráno, již odpočatý a mnohem méně hladový, rozhlédl po okolí, zjistil jsem, že dům, ve kterém jsem přespál, není ve skalnatém údolí jediný. Ve stínu skal a staletých smrků se krčilo šest podobných hrubě zrobených obydlí s několika malými okny. Z jedné budovy se ozývalo frkání několika koní. Kromě budov nebyla na pasci znát práce lidské ruky. Všichni muži nosili zbroj a zbraň. Někdo měl jen sekeru, obušek, někteří měli meč, zbraň, kterou jsem tak často vídal, ale nikdy jsem ji neměl v ruce.

Nargud mě představil muži, jenž celé společenstvo vedl. Jmenoval se Nargel Moorhed. Jeho oblečení a vystupování se jaksi nehodilo do jehličí a tesaných domů. Kdyby se oholil a převlékl do čistých šatů, mohl by jezdit v drahém povozu po Borginu.

Nabídl mi práci. A to slušně placenou. Příštích několik měsíců jsem strávil prací a učením se mnoho nového. Sekal jsem dříví, zajišťoval jídlo, nejraději rybolovem, když jsem se naučil jezdit na koni, projížděl jsem kraj a vyřizoval Moorhedovy vzkazy, týkající se obchodu, nebo zcela osobní dopisy.

Za ten celý rok jsem se mnoho naučil.

Pak jsem Temný hvozď a Moorhedovo bratrstvo opustil. Obrátil jsem se směrem k západu, k městu, odkud jsem utekl, k Nirku. Za pár dnů jsem přišel k městu, pěšky, ale již s trochou peněz, se zbrojí a ocelovou zbraní - dárkem od Narguda. Báł jsem se, že mě někdo ve městě pozná, a tak jsem se vyhýbal starým místům, zvláště přístavu. Nedostatek peněz a chuť opět změnit místo mě přestěhoval k pachu soli a rybiny opět přivedl. Ten den jsem měl štěstí. Nepotkal jsem nikoho, kdo by mě běžel udat, a navíc sem sehnal práci na bytelně vyhlížející obchodní lodi s hrdým názvem Sokol moře.

Následující měsíce jsem pomáhal se vším, co bylo potřeba na palubách několika lodí. Nesehnal jsem práci stálou. Vždy v přístavu, kam jsme dojeli, jsem

dostal zaplacen a znovu jsem hledal práci. Po návštěvě několika přístavů jsem přijal dobře placenou práci na lodi plavící se na jakýsi ostrov. Kapitán tvrdil, že bere posádku na stálo. Lhal. Když jsme připluli na Kodgick, celá posádka po deseti dnech strávených na moři opustila loď a šla si užít pevnou zem se všemi vymoženostmi města. Když se námořníci vraceli opilí nad ránem do přístavu, přivítal je jen křik racků a prázdné molo. Většina věcí zůstala na lodi a s nimi i slíbená odměna, práce. A byl jsem na tom stejně jako v Nirku. Sehnat práci v Kodgicku byl velký problém a odplout se nedalo, protože těch pár lodí, co sem připlulo, nebralo nové námořníky, a zaplatit si cestu vzhledem k výši zlatek nebylo možné.

Z ostrova jsem se dostal s Nurnskou družinou, o které jsem tenkrát nevěděl zhora nic. Nurnští tenkrát ukradli větší loď, v jejímž podpalubí jsem vyspával opici po levné kořalce.

Po návratu na pevninu jsem se snažil navštívit staré přátele. Při svém cestování jsem narazil po čase na Getda, který spolu s Grihnalem a Yalledem Erinským vyráželi do starého trpasličího města. Má cesta se s Nurnskou družinou setkala ještě podvkrát. Poprvé na pirátských ostrovech a podruhé na podzim, když jsem se vracel ze severu a projížděl jsem Gorganem. Od té doby mám v Liscannoru dům a vyrážím na výpravy již pravidelně.

Takže tohle je můj životní příběh ve zkratce. S Kodgickem mám společný jen nedobrovolně prodloužený pobyt a s podsvětím, sídlícím na ostrově, nemám společného zhora nic.

XIII. Nestačím se divit

Dyni Longodon

Nestačím se divit, jak se to otloukánky a ublíženými dětmi, které se časem postavily na vlastní nohy a na truc všem kolem, jen hemží. Ze stránek Lyškánory mi na koberec v noře kapou slzy, prolévané pod karabáčem macechy, a za okny slychám ve vichru nářek sirotek, vystrčených v mrazivé noci bosých do husté vánice. Bylo by mi to k smíchu, kdyby se to netýkalo lidí, kteří jsou mými přáteli a blízkými spoludružiníky. Jeden by až řekl, že je to dnes nějaká móda, být sirotek vychovávaný u zlých pěstounů, či alespoň být věčně bité dítě z rozvrácené rodiny. Jestli se s tím někdo kasá, nechápu, zda tím chce dosíci politování u ostatních nebo omluvit svou sníženou schopnost rozumné komunikace s ostatními, jak se v poslední době též projevuje. Ano, nikdo nemůže za své rodiče ani za místo, kde se narodil, ale slušným člověkem se může stát každý. Jen chtít.

Z důvodů, které záhy seznáte, vám tedy povím něco o sobě. Narodil jsem se třináctého ponovoroku roku 1016 v rodině zámožného statkáře na jihovýchodě Gwendarronu. Otec byl (a je) velkopěstitelem jablek a řepy a vlastní rozsáhlá pole kolem našeho statku. Celé mé dětství bylo neobyčejně šťastné a spokojené, jako batole jsem měl kojnou, později chůvu, nakonec vychovatelku. Ne, že by na mne a mou mladší sestru Mity matka sama nestačila, jenom se s námi, rozmazlenými dětmi, prostě nechtěla sama zlobit. Měl jsem vše, co jsem chtěl. V rozumných mezích, samozřejmě, když jsem chtěl jako pětiletý čarodějný prsten, otec se mi vysmál a šel zkontrolovat kvalitu právě stáčeného vína. Vinařství se u nás provozovalo spíše jako koníček, než pro peníze, přesto naše červené bylo vždy nejlepší v tom žirném kraji. Čert ví, proč mně se to pořád nedaří. Víno a výroba alkoholu obecně mě a moji sestru přivedly k alchymii. Nikdy jsme, jako dědicové statku, nemuseli pracovat víc, než se nám zrovna chtělo, a tak jsme stále více času trávili v laboratoři. No, a u toho tak moje dětství skončilo. Pak, už drobet starší, jsem trochu cestoval po Gwendarronu a sem tam i za nějakou bližší hranici. Absolvoval jsem i jeden pitomý výlet do souostroví Erkracht, kde jsem se zapletl do občanské války tím, že jsem potkal Nurnskou družinu. A zbytek znáte. Nikdy mi nikdo nic nenařizoval, vždy jsem měl dostatek. Svoje staré rodiče mám rád a jezdím k nim na návštěvu. Vědí, čím se zabývám, a já se jim snažím neudělat hanbu. Normální věc. Kdybych náhodou přišel na buben, věřím, že by mne můj otec štědře založil a, až jednou přijde jeho hodina, odkáže mi kromě svého statku a polností ještě slušnou hromádku rodinného jmění. A já pak, omrzen harcováním po světě s kuší na rameni, půjdu spokojeně v jeho šlépějích pěstovat jablka a řepu.

Rozhlédnu-li se však okolo sebe, pak, jestli taky jsou nějakí dobrodruzi, kteří mají život zařízen obdobně jako já, zřejmě se za svůj spořádaný a poklidný život stydí. Proto pravím: Není hanby být slušným člověkem, který zná svoje předky, má svoje kořeny a z hloubi duše ctí právo a zákony. Nemusíš být zrovna král, stačí, když jsi ze slušné společnosti. Protože jenom tak bude Nurnská družina společenstvem slušných lidí a ne vrahů nebo divochů z lesa. Protože dobré jméno Nurnské družiny netvoří hromady mrtvol a vyloupené chrámy. Dobré jméno

Nurnských tvoří dobré mínění, které o nás lidé mají. Dobré jméno je totiž to nejcennější, co Nurnští mají a co mohou nabídnout. Podle dobrého jména se bude řídit výše odměny, kterou nám za naši práci nabídnou. Hleďme si to dobré jméno alespoň nezkazit.

Na závěr svého, zatím zcela obecného prohlášení, si neodpustím menší, leč velmi osobní rýpnutí do hroší kůže Darlena Moorheda. Velmi mne potěšilo, že tento nade vši pochybnost statečný dobrodruh a starosta liscannorský rozptýlil pochybnosti o svojí osobě. Spadl mi kámen ze srdce, když jsem se dozvěděl, že Darlen s jménem, vypůjčeným od člověka, kterému dělal poslíčka, nebyl členem žádného podsvětí, anobrž že pouze v městě Nirku dělal pasáka, žebral, kradl a vraždil bez příslušnosti k organizovanému zločinu. Velmi mne tím uklidnil, zvláště když uvážím, že měl tehdy jedenáct let a vše dělal z pohnutek tak samozřejmých a ušlechtilých, jako byly hlad a bída. Solidní výbava do života, řekl bych, ideální předpoklad pro to, stát se v Liscannoru starostou. Můžu říct, že jsem si při čtení starostovy srdceryvné zpovědi opět v duchu oddechl, že bydlím ve Vranigostu. A tobě, starosto, říkám, že bylo tvoje jediné štěstí, že tě v kodgickém přístavu Nurnská družina našla a vzala mezi sebe, jinak by to s tebou dopadlo jako tehdy v Nirku. Skončil bys u toho kodgického podsvětí. Buď zdrav!

XIV. Co by radši neviděl Rien Gwardit

Rien Gwardit

Jelikož jsem byl v poslední době zavalen spoustou práce a od inkriminované doby uběhlo už drahno let (a také se stalo mnoho zajímavějších věcí), příliš si nepamatuji, co se tenkrát na jihu opravdu stalo. Je to také tím, že jsem byl na začátku výpravy stížen jakousi podivnou nemocí, a tak si cestu a naše počáteční konání v království Wilf pamatuji pouze jakoby přes horečnatý mlhavý opar. Co si ale pamatuji jistě, je strašné neštěstí wilfského lidu, neboť jejich král a královna byli bez vší pochybnosti blázní. Oni a jejich nejbližší vysoko postavení poddaní. No, vždyť znáte, jak se říká: havran k havranu... Pokusím se ale začít od začátku.

Království Wilf není příliš velké království, se zeměpisnou délkou na úrovni Merionu a Nordwaithu. S druhým jmenovaným má společnou svou východní hranici a také krajina s faunou a flórou je si vesměs podobná. Země je to velice bohatá na listnatý lesní porost a lovnou zvěř. Půda je zde dobrá, a tak hospodářství, jak zemědělné, tak pastevecké, by zde mohlo velice dobře prosperovat. Dokonce zde vede část obchodní cesty přicházející z východu. Jediný problém zde tvoří divocí tvorové zvaní gworové, živořící na některých místech zdejších lesů. Vypadá to, že by se zde dalo velice dobře žít... Ale není tomu tak.

Místní pohlaváři se totiž rozhodli nastěhovat všechny obyvatele (zřejmě si mysleli, že budou mít lepší přehled) do hlavního města, které svou rozlohou strčí do kapsy Nurn klidně dvakrát. Celé je ovšem postavené jaksi bez logiky a rozumu, což mu na obyvatelnosti vůbec nepřidává. Jediná zajímavost je pouze zdejší královský palác, postavený z bílého mramoru ve staroelfském slohu. Ten zde ale jistě stál už před příchodem nynější dynastie.

Naše družina sem byla pozvána na základě jakéhosi podivného proroctví, které, jak si matně pamatuji, spočívalo v tom, že pouze někdo od jinud může Wilfské království zachránit před spojivšími se kmeny tvorů gworů, jež začaly vylézat z lesů a napadat zdejší zem. Vedl je prý totiž jakýsi paňáca v péřovém obleku, a jeho jsme měli právě podle tohoto výplodu něčí fantasmie zbavit života a poté jeho uší. Jelikož prý jsme k tomu předurčeni. Toto Nurnští měli udělat během nadcházející bitvy, a pak ustoupit do nějaké soutěsky, kterou jsme za sebou měli zasypat za pomoci d'ábelského nástroje, v pozdějších letech proslaveného pod jménem Adodeátova bomba. Celé nám to přišlo jaksi zmatené, ale protože nám bylo slíbeno velice slušné množství zlata, chystali jsme se druhý den do bitvy. Ta nastala za několik dní, kdy se wilfské vojsko postavilo na pláni početné hordě gworů, směřující napadnout hlavní město. Tito rysy a postavou elfům vzdáleně podobní tvorové ovšem nepředstavovali pro Nurnské žádné problémy a velice snadno jsme se dostali do středu vojska k náčelníkovi v podivném péřovém plášti, jehož jsme po krátkém boji udolali a uřízli jsme mu podle přání našich zaměstnavatelů uši. Boj dále pokračoval, ale my jsme začali plnit druhou část našeho úkolu a ustoupili jsme směrem k soutěsce. Tam jsme se ale rozhodli, protože bitva za námi se vyvíjela ve prospěch "našich", rozsedlinu nezavalit a

bomby si ponechat. Vyrazili jsme zpět k Wilfordu. Někdy tou dobou se také začal výrazně lepší můj zdravotní stav a já se mohl výrazněji zapojit do dění v družině. Z toho, co následovalo, už si toho pamatuji mnohem více.

Po návratu do města byla na počest vítězství uspořádána hostina s oslavou, na kterou jsme také byli samozřejmě pozváni. Pilo se a jedlo a my jsme byli rádi, že se nikdo nepozastavil nad druhou nesplněnou částí našeho úkolu. Opití a s vidinou odměny jsme si šli lehnout do našich pokojů. Jaké však bylo naše probuzení...

Úderem třetí hodiny ranní se rozletěly dveře našich nocležen a vpadli k nám jacísi obrovští chlapi v halenách, opásaní podivným bílým páskem a s provazy v rukou. Jak jsme se později dozvěděli, byli to místní kováři. Vrhli se na nás takovou rychlostí, že jsem nestačil ani dvakrát mrknout, a už jsem ležel na zemi neschopen pohybu, natož seslat nějaké kouzlo. Ostatní ovšem dopadli úplně stejně. Nejvíce se jim, jak si pamatuji, vzpíral slavný Harez, ale i on byl bez šance. Během chvíle jsme byli zavřeni v místním vězení.

Byla to velká kruhová místnost, do které vedlo schodiště, a po jejím obvodu byly zamřížované vchody do asi tak osmi kobek. Tam jsme byli rozděleni. Chvilí jsme byli notně udiveni, ale za chvíli už jsme se křikem a lomozením dožadovali vysvětlení. Nic se nedělo. Pouze nám bylo přineseno jídlo. Klabzej s Allenem se pokusili službukonající stráž, kterou většina z nás celou dobu častovala urážkami, nalákat k sobě a napadnout ji miskami s jídlem. Jaké však bylo jejich překvapení, když zjistili, že nádoby jsou z pergamenu.

Asi tak po dni začala šílenost celé věci nabírat obrátky. Po schodech se k nám do vězení připotácel jakýsi přiotupilý slepý trhan se skřípkami a začal nám na nich předvádět své neumění. Nejprve jsem si myslel, že je to hudebník ze slavnosti, jenž se ztratil v rozlehlých prostorách paláce, ale nakonec se z něho vyklubal králův poeta, který nám veršem měl přiblížit další část šíleného proroctví. Ovšem jeho produkce byla strašlivá a nikdo mu stejně nic nerozuměl. To už přesahovalo všechny meze. Řval jsem na něho, ať si tu svou debilnost strčí za klobouk a kouká nás pustit ven a dát nám naše peníze. Ostatní po něm házeli miskami a bylo jim jedno, že jsou z pergamenu. Já jsem rezignoval. Sedl jsem si na zem, přitáhl kolena k sobě a snažil se uklidnit mysl.

Jaké bylo mé překvapení, když po nějaké době zarachotily klíče v zámku zrovna u mé cely a ve dveřích se objevil právě opilý houslista v doprovodu dvou bratrů kovářů. Budou mě mučit, napadlo mě, a pohlédl jsem na příchozího. Rychle jsem mu začal říkat, že je to jistě omyl, že se mi jeho produkce líbila, co líbila, jsem jí úplně nadšen... ale spletl jsem se. Nepřišli mě mučit. Byl jsem pouze vyzván, abych následoval muzikuse do králových komnat, kde mi bude vše vysvětleno. Co jsem mohl ztratit, vyrazili jsme.

Cesta ztichlými rozlehlými chodbami mi na klidu rozhodně nepřidala. Až nyní jsem si uvědomil ponurost a rozlehlost zdejšího paláce. Procházeli jsme prázdnými neosvětlenými chodbami bez výzdoby a ve světle kovářovy louče jsem občas zahlédl stejně nevybavené místnosti a sály. Trvalo to notnou chvíli, než jsme dorazili k cíli. Zde to s výzdobou už bylo lepší, ale rozhodně mi nepřijde normální

nechávat si vypreparovat, vycpat a následně pověsit na stěnu své oblíbené lovecké psy. Byl jsem vyzván, abych počkal, že budu ohlášen. S tímto sdělením nás skřípal opustil a prošel velkými dveřmi. Bylo vidět, že mu slepota v pohybu a orientaci vůbec nepřekáží. Divný člověk. Netrvalo to moc dlouho a byl jsem pozván dovnitř. Velká místnost byla zařízena jako ložnice a dominovalo jí velké manželské lože s nebesy. Kousek od něj seděl místní král (tuším, že se jmenoval Kokrhel) a za zády mu stál houslista. Vyzvali mě, abych se posadil, a bez delšího otálení mě začali zasvěcovat do tajů situace. Věci se měly (tuším) takto, i když jejich výklad byl velice zmatený:

Kokrhel za svého mládí byl pěkný vykuk a svou ženu Istí odloudil někomu, koho ona velmi milovala. Domníval se, že královský palác, drahé šperky a šaty dobudou její srdce a ona se v lásce přikloní na jeho stranu. Dokonce to tak i vypadalo a on si myslel, že má vyhráno. Blázen. Ona totiž byla padlá na hlavu možná ještě více než on a tajně začala připravovat svou pomstu. Ale jakou... V přestrojení se vydala mezi divoké gwory a tam se jí za blíže neznámých okolností podařilo sjednotit jejich kmeny a přesvědčit je, aby napadly Wilfské království. Sama pak stanula v čele vojska. Ano, jak je již jasné, péřový paňáca, kterého jsme zabili a uřízli mu uši, byla paní zdejšího království. Byla mi dokonce ukázána její mrtvola ležící na posteli s nebesy. Jediný, kdo prý může z této zapeklité situace pomoci, je jakási místní čarodějnice jménem Podarga, žijící v začarovaném lese. Ta by snad mohla dát věci (i když absolutně nechápu jak) do pořádku. Proto jsem také byl pozván sem do komnat, aby mě požádali, zdali by Nurnští nebyli ti, kdo za Podargou zajedou. Nebyli. Nevím, jestli jsem ten den chytil démona výřečnosti, nebo jsem trefil královu špatnou chvíli (což asi ano), podařilo se mi krále přesvědčit o tom, že Nurnská družina už svůj díl zde udělala a že on disponuje mnohem kvalitnějšími lidmi, než jsme my. Dokonce se mi z něho podařilo vymámit i odměnu, která nám byla slíbena.

Co dodat závěrem. Nevím, jak to ve Wilfském království nakonec dopadlo, my jsme nemeškali ani chvíli a okamžitě po propuštění jsme odjeli, a abych se přiznal, tak mě to ani příliš nezajímá. Důležité je, že jsme se z této podivné země nakonec všichni vrátili živí, zdraví a přičetní.

XV. Strach

Kutouš Králík

Mám po hlídce. Měl bych spát, ale nemohu. Polosedím a pololežím v zavalené chodbičce. Do zad mě tlačí kámen, na hlavu mi kape voda a někde zepředu probleskuje světlo naší lucerny. Poslední lucerny, kterou ještě máme! Slzí mi oči, neboť je mám plné mouru, a z nosu mi kapou černé kapičky. Začínají mě opouštět duševní síly. Asi také začínám šedivět. A přitom je to jenom pár hodin, co jsem vesele mžoural do sluníčka, poskakoval okolo praskajícího ohně, vařil snídani a vtipkoval na účet ostatních...

“Díra, je tam díra!”, zaslechl jsem volání trpaslíka Lúina. Ten měl zrovna společně s Rienem Gwarditem směnu. Ano, směnu, pracovní směnu. Rozhodli jsme se, že musíme přijít na kloub všem těm povídkám o tom starém dole. Důl Štangr! Opuštěný již před léty, a podle vyprávění místních jej odcházející horníci zavalili i s jejich předákem Kucmolachem, který se pomátl na rozum a odmítl jej opustit. A dost možná, že někde v tomhle podivném dole leží i rozluštění některých otázek, které nás jako Nurnskou družinu zajímají. Mrtvé tělo, které našel Myšilov u Liscannoru, dávné dopisy, samotář Čmelich, starý Joli, zvěsti o Unglorském spisku a jeho autorovi Sutemorovi, sny mých kamarádů, skřeky, které se nesou tmou, a noční nářky někoho neznámého a podivná zvířena místního lesa, to všechno nás dovedlo až sem. Na Štangr! Abychom se vůbec mohli do toho prokletého dolu dostat, museli jsme začít vynášet kamení ze závalu. Vždycky dva byli určeni, aby odklízeli. Víc lidí se do té díry najednou nevešlo. Zpočátku to šlo docela dobře, ale jak jsme se dostávali hlouběji, musela se odkrytá hlušina a ty prokleté šutráky vytahovat okovem a všechno se zpomalilo. A v noci jsme spali všichni pohromadě, protože kolem nás někdo chodil a sípal. A pak mě něco napadlo na hlídce. Z ničeho nic mě někdo nebo něco chtělo chytit za krk a rdousit mě. Vyškubl jsem se těm slizkým prackám a začal jsem křičet. Spíš ječet. Leklo se to a dalo na útěk. Vztekly a vystrašený jsem po tom tvorovi mrštil kudlou. Mojí nejlepší kudlou! Jenom to vykviklo a zmizelo. Ostatní se vzbudili a vyskočili na nohy, ale všude bylo již jen ticho. Zaslechl jsem sice pár narážek typu: “Nó, Králíkovi se zase něco zdálo, to má z toho vaření”, “Králík vypil Myšilovovu Kozlorku a teď vyvádí”, a podobně, ale moc od srdce jim to nešlo. Měli strach, jako já. Další noc nás napadli! Kucmolčata! Malé zrůdičky velikosti dítěte s obrovským prackama, na kterých měly špinavé drápy. Kucmolčata, plod nečistého spojení mezi šíleným Kucmolachem a tvory, o kterých lidé mluví jako o diblicích. Fuj! Tak je to přeci jen pravda. Podařilo se nám je odrazit a většinu pobít. Při pohledu na jejich těla mě napadla otázka, jak asi vypadá matka takového tvora. Kucmolach byl trpaslík a musel se tedy, s odpuštěním, pářit s něčím opravdu hnusným. Kucmolach, diblice, a dohromady to dá kucmolče. Fuj!

A další den jsme se prokopali. Abych pravdu řekl, já nekopal. Nejsem na takové věci zvyklý a asi bych se ostatním jenom pletl. Já vařil, protože jsem kuchař. Družinový kuchař, a vařím dobře. Překvapilo mě však, že kopal i Rien Gwardit. Gwardit je tuze učený pán. Chodí v rudém rouše a umí čarovat. A vůbec

se nevzpouzel a popadl hned od začátku krumpáč a snažil se pomáhat. Bylo vidět, že mu to nejde. Za chvíli měl ruce samý puchýř a strašně se potil. Nechal toho a já jsem mu na ty zmučené ruce přiložil naolejovaný fáč. Když už jsme u toho oleje. Měli jsme ho pouze pár lahví, a to se nám mělo brzy vymstít!

Lúin hlásil, že chodba je v hloubce asi šesti sáhů a pokračuje rovně, přičemž se mírně svažuje do hloubky. Všichni jsme se tam šli podívat a začali se radit, jak dál. Nakonec se nás odhodlalo jít dovnitř šest. K mému překvapení s námi nešel Darlen Moorhed, ale bylo mu již několik dní špatně. Stále zvracel někde u stromu. Postupně jsme se spustili - náš vůdce druid Klabzej Myšilov, čaroděj Gwardit, bijec Lúin a Nebuč Kanimúra, hobit jako já, a další hobit, věčně zmatený a popletený Kardaš Pipril, a nakonec i já, kuchař Králík. Z té díry šel strach a tajemno.

Nejdříve jsme šli hlavní chodbou. Cesta se mírně svažovala a zatuchlinu bylo cítit všude a intenzivně. Gwardit svítil na cestu. Myšilov chtěl jít co nejrychleji dolů, neboť tam tušil cíl naší cesty. Nebuč se snažil dělat na pergamen poznámky a něco jako mapu, ale v křivolakých chodbách to šlo dost těžko. Za chvíli byl ten pergamen plný špíny a strašně špatně se v něm orientovalo. Šli jsme dál a někteří z nás začali zcela ztrácet přehled o tom, kde jsou. Já také. Každou chvíli jsme museli přelézat nějaký zával. Začínalo se nám všem špatně dýchat. Rien co chvíli dostával záchvat dávivého kašle. “Ticho, ticho!”, rozčiloval se Klabzej, který se obával, že desítky let stará výdřeva dolu by nemusela vydržet. Už takhle jsme postupovali strašně pomalu a snažili se našlapovat co nejopatrněji. Plísni potažené dřevo se pod jakýmkoliv dotekem drolilo a co chvíli se na někoho sesypal prach a drobné kamínky. Srdce mi bilo stále rychleji a můj kostkovaný kapesník byl za chvíli celý černý, jak jsem si neustále utíral zpocené čelo špinavým prachem. Snad jen Lúin, který šel v čele, vypadal klidně, přestože se mu v tom jeho plechu muselo jít příšerně nepohodlně. Dostali jsme se hlouběji a Rien vyměnil olej v lucerně. Jestli jsem to dobře spočítal, měli jsme už jen šest lahví této vzácné tekutiny. Rien jednu a já pět. Ostatní se na to prostě vykašlali...

“Dělej, spusť tam lano, sviť, Gwardite!”, povykoval Nebuč Kanimúra. Dostali jsme se křivolakými chodbičkami až do vykutané sluje. Uprostřed byla jáma dolů. Další cesta hlouběji vede tedy tudy! Odmotali jsme lano, udělali na něm v pravidelných rozestupech uzly a spustili je dolů. Nic. Ticho. První se spustil Lúin. Šel tam potmě. Další se postupně připravovali na sestup. Všechno se však změnilo. “Jááá, sou tady, sou tady!”, ozval se Lúin někde zespodu a jeho hlas vypadal zoufale. Myšilov zřejmě použil nějaké kouzlo a náhle zmizel, aby se vzápětí ocitl Lúinovi po boku. Po laně se začal spouštět i Nebuč. A stále tam všichni šli potmě. Slyšel jsem pouze řev a chropot. Dole se musela odehrávat strašná řežba. “Dělej, dělej... visí mi na krku... kurva, kurva... kurva zkurvená, de mi po vočích... rub... Myšilov je mrtvej... světlo... světlo!”. Gwardit začaroval a začal se spouštět po laně i s lucernou. Díval jsem se dolů za ním, v ruce jsem držel kuši nabitou jedovatými šípy a nemohl nic dělat. Někde v rohu se krčil vyděšeně Pipril a tvářil se pitomě. V lesku lucerny jsem uviděl míhající se těla, matný lesk Lúinova brnění, několik mrtvol a v kaluži krve ležet i Myšilova.

Gwardit se komíhal na laně a snažil se odrážet nápor rozružených kucmolčat nějakým ohnivým zaklínadlem. Nemohl jsem střílet, aniž bych riskoval, že zasáhnu některého z našich. Nevím, jak by to dopadlo, nebýt Lúina. Po plátech mu stékala temná krev, ale jeho ušlechtilá čepel si nakonec poradila s nepřítelem. Bylo po boji. Spustil jsem se také dolů. Ukázalo se, že Myšilov není mrtvý, pouze se zhroutil napůl udušený a ošklivě podrásaný. Nalil jsem do něj léčivý lektvar, a on se probral. Uf, to bylo! Rien se na mě podíval a já pochopil, co chce, a mlčky jsem mu podal další olej. Tak, a máme ho už jen pět lahví...

Narazili jsme na doupě těch potvor. Byly to smrduté pelechy plné plesnivých kůží, hadrů, tlejícího dřeva a zkaženého masa na kostech nějakých zvířat. Byla tam i napůl shnilá houně. To čuně Kardaš ji popadl a začal z ní rvát cáry, které si začal motat kolem krku. “Co to děláš, ty prase?”, vykřikli jsme my ostatní jednohlasně. “Aspoň mě jen tak kucmolčata neuškrť”, zněla odpověď. Necháпали jsme, že si na to nevzal vlastní houni, ale byl to zřejmě lakomec. Všichni jsme si sice již zvykli na strašný zápach kolem nás a brodili se v tom svinstvu, byli jsme upatlaní, ale to ještě nebyl důvod k tomu, abych si kolem krku uvazoval podělaný hadr! V tomhle doupěti jsem dokonce našel i svoji kudlu. Tu, kterou jsem hodil po prchajícím kucmolčeti, tenkrát na hlidce.

Po ošetření vůdce Myšilova jsme se začali dohadovat, jestli někdo ví, jak trefit nazpět. Potřebovali jsme všichni odpočinek. Pouze Rien se tvářil, že ví, ale moc jsem mu to neveril. Musíme dále. A tak jsme šli. Narazili jsme na štolu, kde dřevěná výztuž vypadala nověji. Stopa!? Strop se prudce snížil a takový Rien a Myšilov museli jít s neustále sehnutou hlavou. I tak se co chvíli pořádně břinkli do hlavy. Všichni jsme byli strašně špinaví a upocení, špatně se nám dýchalo, ale ještě pořád to šlo. A opět jsem Rienovi musel dát další láhev...

Hlouběji... Našli jsme chodbu plnou stop. Směřovaly někam stranou do nějaké staré štoly. Trámy se tam přímo bortily. Jestli tam půjdeme, tak tam také možná všichni skončíme. “Piprile, Piprile, půjdeš první a budeš to opatrně prozkoumávat. Ty to umíš, hledej cokoliv podezřelého, prohlídni každou sáh před náma, a kdyby se to mělo bortit, tak nás varuj!”, přikázal hobitovi vůdce. A Kardaš Pipril, hobit, který se ocitl na této výpravě náhodou a předtím se živil jako zloděj na trhu, šel. Klepala se mu kolena, třásl se po celém těle, ale šel. My ostatní jsme udělali rozestupy a pomalu šli za ním. Vyděšený Kardaš co chvíli zastavoval a hlásil, že nic nenašel. Už ani nevím, jak se to seběhlo, ale najednou Kardaš nebyl první. Prásk! Zatmělo se mi před očima a něco spadlo přímo přede mě. Ze stropu padala zemina a kameny. Nic jsem neviděl a začal jsem zoufale lovit lucernu a křesadlo. Povedlo se mi rozsvítit, ale viděl jsem jen oblaka prachu, který se jen pomalu usazoval. Za mnou stál Myšilov a Nebuč a zoufale si mnuli oči. Byli jsme otřesení a zaskočení. A pak se tam najednou objevil i Rien. Zkrvavený a potlučený. “Dělejte, hrabte, ty dva sou pod závalem. Já jsem unikl kouzlem”. Zoufale jsme začali hrabat. Na malém prostoru to šlo strašně špatně, ale nakonec jsme narazili na něčí nohy. Lúin! Vytáhli jsme trpaslíkovo tělo. Měl strašně zprohýbané brnění, mezi pláty mu pomalu vytékala krev, ale srdce mu bilo. Sundal jsem mu helmu a omyl obličej. Ostatní zatím hledali Kardaše. Měl štěstí. Nedostal to přímo, uchytíl

se v nějaké kapse a měl pouze poškrábaný obličej a zlomenou ruku. Uf. Lúin se pomalu postavil na nohy. Bylo mu špatně a zvracel. Ani jsme ten kyselý zápach nevnímali. Chtěli jsme se vrátit, ale jak strašné překvapení nás čekalo! Chodba se zřítila i za námi a mnohem více. Museli jsem tedy kupředu, přes ten zával, který jsme odhrabali, když jsme vytahovali Kardaše a Lúina. Šlo to. Musel jsem vytáhnout vlastní lucernu a zapálit další dávku oleje. O Gwarditovu lucernu i o jeden olej jsme přišli při závalu. To už bylo hodně zoufalé. A navíc se před námi objevila kruhová štola plná zpřerážených trámů a... a kucmolčat! S vyřízeným Lúinem jsme nemohli kupředu! Museli jsme se zabarikádovat v té chodbě... a čekat. Uložili jsme Lúina co možná nejpohodlněji. Odpočinek potřeboval i Nebuč a Kardaš. Koneckonců, my všichni. V mizerném světle od lucerny se mi podařilo vyrobit nějaké léčivé lektvary. Zmizely okamžitě do našich zraněných. U závalu jsme zřídili provizorní ležení a rozdělili si hlídky. Já hlídal první s Myšilovem. Přesunuli jsme se k ústí i s naší poslední lucernou. Nesmí zhasnout! Potmě nás kucmolčata určitě dostanou. Jestli máme nějakou šanci dostat se dál, tak jediné s Lúinem, a ten musí zatím odpočívat! Dolil jsem další olej...

“Buch, buch... buch”, z temnoty před námi na nás začalo padat kamení. Myšilov to dostal do čela, ale co bylo horší, ti mizerové nám chtěli zničit světlo! Házeli na lucernu! Kryli jsme ji vlastními těly. Někáká boule nevádí, ale světlo je to poslední, co nás dělí od smrti. Je strašně depresivní sedět na bobku v maličké chodbičce, v horku, zraněný, a kolem vás bubnuje kamení a vy ani nevíte, odkud lítá. Nakonec jsem to nevydržel a vyrobil z deky a trochu vzácného oleje náhražky pochodní. Zatímco Myšilov kryl lucernu, já vždycky vzal pochoděň a snažil se ji vhodit před nás a v jejím svitu zasáhnout kuší některého z útočníků. Moc to nešlo. Bylo strašně špatně vidět, ale jednou nebo dvakrát se mi podařilo zasáhnout. Pak jsem toho nechal, nechtěl jsem plýtvat šípy a navíc mi došly pochodně. A pak se to stalo. Zasáhli lucernu! Podařilo se nám ji sice opravit, ale část oleje se vylila a jedno sklo bylo prasklé. Myšilov byl samá boule, jak se snažil lucernu stále krýt. V zoufalství jsem začal kameny házet nazpět. Netrefil jsem samozřejmě nic. Musíme vydržet. Možná, že pak Myšilov obnoví svoji sílu a bude moci Lúina trochu vyléčit. Nakonec jsme vydrželi a vzbudili další. Hlídat bude Nebuč a Rien. A já jdu dozadu a snažím se usnout. Jsem svinutý do klubíčka a třesu se strachy. Zepředu slyším stále dopadat kameny a nadávky mých kamarádů. Ležím na kamenech, páchne to kolem mě výkaly a smrtí. A zepředu hlásí Rien, že pokud vydržíme do pomyslného rána (ráno je mnoho tuctů sáhů pod zemí dosti pitomý pojem), tak nám na pochod a boj zbyde jen jeden olej, jedna pomlácená lucerna a tři pochodně. A my nevíme, kam půjdeme, jsme zavalení, ranění a šediví hrůzou. A všichni máme strach...

XVI. Vysvětlení Riena Gwardita

Rien Gwardit

Po přečtení zápisu rozhovoru s mojí osobou v minulé Lyškánoře mi bylo jasné, že bych měl některé věci vysvětlit. Mohlo by totiž vzniknout podezření, že jsem si většinu vymyslel a že nevím, o čem mluvím, což samozřejmě není pravda.

Narodil jsem se a vyrůstal ve městě jménem Trindindol, což by se dalo do obecné řeči přeložit jako Slavičí háj. Město samotné leží blízko Friuvannen (Stínových hor) na břehu jezera Máwe di Trindin (Jezero slavičího zpěvu), a je to opravdu nádherné místo. Škoda, že ho nikdy neuvidí nikdo z Nurnských, nenáležící k elfí rase, jistě by se přestali posmívat jeho, pro lidi huře vyslovitelnému názvu.

Trindindol je centrum okolního kraje. Sídli zde také poslední z věčných, kteří za pomoci Rady spravují město a okolí.

Můj otec je členem Rady, zastávající místo jednoho ze tří hlavních soudců, a rod Gwardit již existuje přes deset generací, což dává mojí rodině určité společenské výsady. Také proto jsem o sobě řekl, že jsem šlechtic. Myslím, že ve společnosti svých lidí zastávám právě takové místo, které se v obecné řeči nazývá právě takto.

Se svým otcem nemám právě nejlepší vztah. Viní mě zřejmě ze smrti mé matky, která zemřela, když jsem se narodil. Asi mi to dodnes neodpustil.

U mě a mojí sestry Frivaé (krom ní mám ještě dva bratry, Mortilia a třetího z dětí Glairena), Chlié (hledáči) zjistili nadání pro magii, a bylo nám umožněno svůj dar rozvíjet. Trochu odbočím. V Trindindolu existuje vyučování magii už přes 700 let, a za tu dobu se zde výuka i provozování rozdělila na několik druhů a specializací. Vyučuje se zde ilusorní, psychická i praktická (kam spadá také ohnivá) magie. Lze se zde také lecčemu naučit v léčitelství a theurgii. Je toho opravdu hodně, co se učí na trindindolských školách.

Já jsem si vybral magii ohnivou. Měl jsem pocit, že při vyvolání musí kouzelník kouzlo cítit, cítit jeho sílu, žár a vidět jeho účinek. To u plamenného čarování opravdu je. Oh, magie, magie, daly by se o ní napsat stohy pergamenu a nikdy by to nestačilo. Je to má síla, je to můj život.

V předešlých slovech je také napsáno několik důvodů, proč jsem odešel ze svého rodného města. Chtěl jsem magii provozovat v praxi a ne stále sedět v malé místnůstce a donekonečna se učit a opakovat magická slova. Vidět nové kraje, poznat nové lidi. Zatím se mi, myslím, daří. Není zakázané Trindindol opustit, je pouze nutné dodržovat určitá pravidla. Jedno z nich je, že ten, kdo odejde, nemluví o tom, kde jeho domov leží. Proto nikomu, kdo není z elfí rasy, neprozradím, kde se má země nacházet, ani jaké státy leží za Iriu Váhes (Velkým hvozdem).

Pro ty, kteří by chtěli pátrat v Nurnské knihovně (mimochodem už jsem viděl ve svém životě spoustu knihoven, ale ta v Nurnu je vybavena jako málokterá z nich), ušetřím práci a napíšu zde jediné, co jsem o něm našel.

Euferial, Trindindol, Váles Dimoriel – elfí města, o nichž se ví, že byla spojena. Při velkých rasových bouřích, kdy byl Euferial zničen a vypálen do základů, byli z Trindindolu vyhnáni všichni lidé a město s okolím bylo za pomoci vysoké magie odděleno od ostatního světa neprostupným hvozdem. Dnes již není známo, kde tato města ležela, neboť od této události uběhlo již více než sto padesát let.

Maxilia Gortru - Velká města Starého světa, sepsáno r. 883

Co říci závěrem? Nyní žiji spokojeným životem. Sám rozhoduji o tom, co budu dělat, kdy se budu věnovat studiu, kdy ne. Jediné, co mi chybí, je můj vlastní dům, ale na něj přijde řada v nejbližší době. Všechny vás zvu na víno, až bude postaven.

XVII. Rien Gwardit: Elfí velikán a vizionář

Studii o životě a díle velkého učenice a dobrodruha zpracoval Jorchen Kierke

Rien Gwardit (1022-1066). Už v základních datech, vymezujících život R.Gwardita, je cosi magického. Rok narození 22, rok skonu 66, 44 let. Z dostupných pramenů se lze dočíst, že mezi Nurnské byl Rien Gwardit přijat roku 1052, krátce po svém vystěhování z Trindindolu. To znamená, že Nurnskou družinu ovlivňoval celých dlouhých čtrnáct let, a za tu dobu v ní zanechal nesmazatelnou stopu. Smyslem předloženého textu je tuto stopu důsledně zdokladovat.

První letmou zmínku o elfu Gwarditovi jsem objevil v Lyškánoře č.36 ze zimosmeti roku 1053. Je zde uveden výrok, respektive fragment rozhovoru, kdy R.Gwardit sděluje Y.Rebledovi (1016-1053), že oznámí Rebledově ženě spáchané cizoložství, načež mu tento vyhrožuje smrtí. Je bezesporu zajímavé, že do měsíce po vydání obecního listu Rebled zemřel, neobjevil jsem však žádnou souvislost mezi uvedeným výrokem a jeho smrtí. O jaké cizoložství šlo, není nikde zmínky; fragment je však dokladem, že Rien Gwardit, jako vysoce morální osobnost, se od počátku snažil o zakotvení základních morálních hodnot do života zhýralých dobrodruhů.

V Lyškánoře č.37, která je datována opět do zimosmeti 1053, jsem objevil kronikový záznam družinové výpravy, která byla vedena elfem Darlenem Moorhedem (1019-1071) a uskutečněna mezi deštěm a poradostinami roku 1052. Článek s názvem Botanická expedice, sepsaný Getdem Ruindorským (1008-1070), popisuje Gwarditův příchod mezi Nurnské.

“...Na kraji Trkan na druhy čekal onen plešatý elf, vydávající se za doktora... ‘A nemohl bych se k vám připojit?’, požádal elf, ‘Jmenuji se Rien Gwardit a už dlouho putuji sám, hledaje nějaké dobrodružství’. ‘A co je tohle?’, s podezřívavým výrazem ukázal Yall na malého tvora v pláštiku, který se motal elfovi kolem nohou. ‘To je můj sluha, démon’, pyšně prohlásil Rien...”

Gwendarronská obec Trkany leží východně od Naglinu poblíž obce Rubanice. Výše uvedený záznam je dokladem několika základních fakt. R.Gwardit se po definitivním opuštění rodného Trindindolu potuloval světem, a to osaměle. Je patrné, že neměl stálé zaměstnání ani příjem. Dá se předpokládat, že jinak jako velmi aktivní osobnost v bezbřehosti nicnedělání a bezcílnosti osamělé pouti nenašel ten pravý smysl života, a proto byl vděčný za jakoukoli možnost seberealizace. Snad právě proto se chopil příležitosti a vstoupil do řad společenstva.

Z uvedeného záznamu zjišťujeme, že elf nebyl zas až tak sám, byl na cestách doprovázen sluhou. Zda šlo skutečně o jakéhosi démona nebo o hobitího posluhu, není úplně zřejmé. Snad se mi totožnost Gwarditova společníka podaří blíže objasnit později.

V textu není elfův vzhled popsán. Dozvídáme se pouze, že byl plešatý. Je zde také zřetelná zmínka o Gwarditově léčitelských dovednostech, ačkoli autor

podotýká, že elf se za felčara pouze vydává. Léčitelské schopnosti tedy zřejmě nebyly valné.

Zajímavá je i další Ruindorského noticka:

“...kromě Riena ovšem, který jak známo kouzlí přerušovaně...”.

Výklad nebo podrobnou definici přerušovaného kouzlení jsem v dostupných pramenech nenalezl. Lze se však domnívat, že R.Gwardit od počátku předváděl magické umění způsobem gwendarroňanům nezvyklým a cizím. Elf však cizincům nezakrýval taje svého umění, kterého docílil poctivým studiem na Trindindolské universitě, a snažil se předat načerpané vědomosti z oboru ohnivé magie, ať již praktickými ukázkami, či slovním výkladem. O tomto svědčí autentický výklad elfův:

“...Oheň porazí všechno, nic proti němu neodolá. To já vím, protože oheň je můj život...”.

Ano, oheň v očích elfa zosobňoval ideální skloubení praktičnosti a nadpozemskosti. Oheň byl symbolem síly a čistoty, což pramení z trindindolské výchovy a vlivu tradičních hodnot - viz. Očistné ohně trindindolské.

Nepřehlédnutelný je také fakt, že Ruindorského kronikový zápis ve vztahu k elfovi označuje jej zprvu 1x jako Gwardit a následně 21x jako Rien. Z toho se dá soudit, že R.Gwardit, jako nováček a v jistém smyslu tedy cizí element, okamžitě mezi Nurnské nedílně zapadl, a to pro svou familiérní a přívětivou povahu.

Pokud předchozí zmínky o R.Gwarditovi byly pouze letmé a sporé, v jarnu 1054 spatřila světlo světa Lyškánora č.38, jež se z tohoto pohledu stala doslova studnicí moudrosti. Hovořím zde o autentickém rozhovoru s elfem, který pro obecní list připravil Allen Moskyt (1038-1055). Je třeba uvést, že rozhovory byly zpravidla dělány s význačnými a zajímavými osobnostmi, z čehož vyplývá nezpochybnitelný fakt, že R.Gwardit byl za takovou osobnost v této době již všeobecně považován. Již samotný titulek článku: “Myslím, že mi zbylo na to, abych oživil ještě sám sebe”, dává tušit, že elf byl schopen neuvěřitelných magických kousků.

Dozvídáme se skutečně mnohé. Léčitelské umění pochytil jako samouk od strýce, znalosti magie pak řádným studiem na Trindindolské universitě. V nepřeberném množství oborů zvolil ten nejobtížnější - studium magie ohnivé, která, jak sám říká, je nejvznešenější ze všech forem.

“...Oheň - nespoutaný živel. Ovládnutí něčeho opravdu mocného...”.

Na důkaz úcty k ohni a jeho magické podstatě vždy elf tvrdošíjně halil své tělo do Pláště Moci - honosného úboru s vyšitými plameny. Plášť Moci byl universitní uniformou frekventantů ohňomagického směru. O svém vztahu k zmiňované formě magie elf nesmlouvavě řekl:

“...Je to nejdokonalejší a nejlepší věc, kterou se může elf naučit. Nadřazuji to úplně všemu ostatnímu, co znám...”.

V podtextu lze vycítit, že Gwardit považoval elfí rasu za nadřazenou a že průnik do tajů vysoké magie přináleží právě a pouze jí. Vysokou magii považoval za nejvyšší formu pozemského vědění.

O poměrech, ze kterých R.Gwardit pocházel, se dozvídáme nemnohé, což je dáno, jak sám otevřeně říká, odpovědností k národu, z jehož lůna vzešel a vyrůstal. Trindindolané chrání svoji svébytnost před nežádoucími vnějšími vlivy i tím, že nešíří citlivé informace, a informace obecného charakteru spíše zamlžují. Toto chápal a cítil také Rien Gwardit. I z toho mála se však dozvídáme mnohé zajímavosti. Gwardit vzešel, jak sám říká, “z hodně dobrých poměrů”. Jeho otec byl šlechtic, který svou ušlechtilou krev rozprostřel mezi čtyři potomky, čímž však, jak elf trpce podotýká, rozměnil majetek, a dá se vytušit, že jako druhému nejmladšímu z něj měl plynout zanedbatelný díl. Toto lze chápat jako jeden z hlavních důvodů Gwarditova odtržení od rodiny a vlasti. Nebudeme daleko od pravdy konstatováním, že se chtěl mimo dosah vlivu rodiny postavit na vlastní nohy.

Své výhradní rasově založené stranění elfům Rien Gwardit nezastírá, naopak, otevřeně jej přiznává. Elfí družnost a pospolitost aktivně podporuje a jde v tomto směru příkladem. V roce 1054 uzavřel věrné a ryzí přátelství s elfem Darlenem Moorhedem. Nezastírá však, že Moorhedovo elfství bylo hlavním důvodem náklonnosti.

Uspěšné oživení tupého barbara Hareze vyneslo R.Gwardita na výsluní družinové slávy. Nešlo jen o precizní řemeslné provedení úkonu nad mrtvým druhem, ale i o důvody, které jej k jeho provedení vedly. Gwarditovy snahy a zásluhy o bezpečí, neohroženost, údernou sílu a úspěchy společenstva jako celku jsou nezpochybnitelné. Přesto je vždy hodnotil velmi skromně.

Rien Gwardit se choval vždy neohroženě, pokud o něco šlo. Z těchto aktivit zřejmě plynula některá závistivá tvrzení, že elf prahne po penězích a majetku. K tomuto lze nalézt vysvětlení, které opět směřuje k fascinovanosti magií:

“...Nurnské družině věci, kouzelné věci a magické věci prospívají a samozřejmě ji to posiluje...”.

Nelze být na pochybách, že elfu Gwarditovi s takřka vizionářskou jistotou šlo vždy o blaho společenstva jako celku. Jako prostředek pro dosažení tohoto cíle spatřoval lidský potenciál, peníze a magii. A jako realista chápal, že každá cesta je lemována oběťmi. Osobní vztah k majetku nejlépe dokladují jeho vlastní slova:

“...Neprahnu po majetku, neprahnu po velkém majetku, neprahnu, neprahnu po zlatě, ale chci vést spokojený život. K tomu samozřejmě jsou peníze potřeba...”.

Elfovo životní krédo není možné vystihnout lépe. Spokojený život Gwardit spatřuje i v dalších věcech - v dobrém jídle, dobrém pití, ženách, odpočinku a přátelích. Mezi tyto hodnoty počítá i založení rodiny, k němuž se však prozatím neodhodlal. Dozvídáme se, že sice magii je třeba obětovat hodně, ale nikoli vše. To znamená, že kvalitu života elf stavěl v žebříčku hodnot nad magii. Co se týče stravy, v oblíbeně měl zejména dobře připravené libové maso, pikantní omáčky a kvalitní vína. Tedy žádné suché obilné placky s uzeným a pivem, jak se o elfech mnohdy traduje.

“...Rodina je krásná věc, kterou bych samozřejmě chtěl někdy prožít. Starat se o děti, starat se o rodinu...”.

Rodina a obětování pro ni - sen, pro který stojí za to žít a bojovat.

Z rozhovoru A.Moskyta je patrné, že mezi elfovými soupeřnicemi byla velmi živou myšlenka Gwarditova případného převzetí odpovědnosti za družinu, tedy jeho možného vůdcovství. Dotazy na elfa jsou tedy vedeny tímto směrem. Gwardit velmi střízlivě říká, že se necítí být připravený na tuto roli. Jeho inteligenční vyzrálost dokládají úvahy nad důvody jeho pocitu. Zcela chápe náročnost role vůdce, avšak necítí se být pro ni dostatečně zkušeným. S odpovědností, s jakou přistupoval R.Gwardit k vážným tématům, lze jen souhlasit. Vyzrálost tehdejší Gwarditovy osobnosti, obzvláště z pohledu několika desítek let zpátky, je očividná a nesporná. Také je zřejmé jedno: Rien Gwardit byl družinictvem považován za prvního kouzelníka družiny, což je velmi důležitý a ctěný neformální post.

O světě roku 1054 vyšlo další vydání obecního listu, tentokrát s pořadovým číslem 39, a spíše by jej dle obsahové stránky bylo výstižnější nazvat obecním plátkem. Hned v úvodu je patrné, že rozhovor s Rienem Gwarditem byl čtenáři nepochopen a dezinterpretován. Velký podíl na tom měl Allen Moskyt, který přepis provedl přesně tak, jak slyšel, a ne dle ducha sdělení, a následně potom i značně poloramotná obec čtenářská, která nevnímala barvitě podtextové nuance elfovy upřímné výpovědi.

Rozhořčený elf se cítil uražen a zrazen, což dokládá následující uveřejněný výkřik plný zděšení:

“... To je těžký, když si člověk přečte to, co řekne, a zjistí, že je debil...”.

Těžké je hlavně to, vyrovnat se s pocitem nepochopení, křivdy a zrady. Z odstupe času je třeba si uvědomit, že Allen Moskyt otázky svého rozhovoru cílil s předem daným škodolibým záměrem a zapsal i to, když se R.Gwardit, s prominutím, vysmrkal. A Rien Gwardit v návalu hněvu náhle používá obhroublého a pro něj nezvyklého výraziva, a mluví o sobě jako o člověku. Toto lze přičítat jenom a pouze náhlému otřesu, nelze z toho však vyvozovat pražádné obecné závěry. Je nutné si uvědomit, že na zbídačelé ovzduší gwendarronského venkova nebyl student magických věd vůbec připraven a teprve se s ním seznamoval. Podívejme se však blíže na Allena Moskyta, autora rozhovoru. Rozmazlený a protěžovaný kdysi starostenský synek v té době již zesnulého Krochty Moskyta (1002-1048), jemuž se za života přezdívalo čaroděj-sedlák, byl prapodivným náhledem na magii jakožto šikovnou a praktickou pomůcku hrdlořeza od kolébky odkojen. Prominentní dítě, řídící se otcovým krédem, totiž že účel světi prostředky, posvětil své prostředky účelem, a to opřít se do nic netušícího a přátelského elfa Rien Gwardita, a jeho prostřednictvím do svébytnosti trindindolského lidu a jeho hrdých tradic a výsostných území. Ano, je zřejmé, že rozhovor skutečně s panem Gwarditem byl veden snahou získat co nejvíce podkladů a inspirace pro sepsání díla, které bylo následně autorem s velkou slávou uveřejněno v obecním listu pod hanlivým názvem Ohnivá síla.

O Ohnivé síle lze říci pouze tolik - vysloužilý frekventant liscannorské pětileté obecné jednotřídky v kostce nepřiliš vytříbeným a kostrbatým jazykem předložil smyšlený příběh o nuceném záboru trpasličího města krutými elfy

nájezdníky, kteří boří a ničí krásné stavby a obyvatele upalují v očištných plamenech. Jedná se o tendenční text, pohrávající si s fakty jako elfi osídlení či očištné ohně trindindolské takovým neodpustitelným způsobem, že je různě překrucuje, komolí a úplně obrací jejich smysl, ve snaze navodit obraz tyranie, útlaku a příšernou vizí vyvolat tak ve čtenáři pocity děsu a odporu ke všemu elfskému a potažmo trindindolskému.

Dalším z vesničanů, kdo okamžitě neváhal využít příležitosti otřít se o ušlechtilého elfa, byl místní trhan a chovatel prasat Klabzej Myšilov. Ten volí odlišné zbraně, směřující ke stejné hanebnému cíli - k diskreditaci elfství, zosobněného v osobách Riena Gwardita a introvertního starosty Darlena Moorheda, nerozlučných přátel. Svěvolně namísto běžných starostenských novinek sepsal novinky vlastní, a pod názvem "O věcech obecních" popsal R. Gwardita jako černého nájemníka hostince U hrocha, neplatiče, darmožroutského kouzelníka a nepěkný úkaz nezákonného pobytu. Druhým dechem vyzval vcelku do té doby oblíbeného elfího starostu Darlena Moorheda k odstoupení z funkce, a to z mnoha prapodivných důvodů, mezi nimi též za údajnou zpronevěru peněz obecních.

Ve světle těchto a mnohých jiných útoků se Rien Gwardit odstěhoval z Liscannoru a přesídlil do Vranigostu, kde nebylo tolik zášti a kde se snažil nabrat sílu ztracených zradou těch, kterým tolik dobrého přinesl a ze sebe vydal. Darlen Moorhed se stáhl do sebe a elfství, jakožto symbol ryzosti, bylo alespoň na nějaký čas zadupáno lidmi, rozuměno gwendarronskou rasovou většinou, a jejich nohsledy. Skutečné příčiny lze jenom odhadovat, ale lidové povědomí nebylo v té době dostatečně připraveno a otevřeno příchodu hodnot, presentovaných myšlenkami elfa Gwardita a elfů dalších. Enormní tlak na elfství mohl být dost dobře dán všeobecným strachem ze všeho nového a cizího, a dá se vykládat jako důkaz, že elf Gwardit byl skutečně výjimečnou a učenou osobností s velmi silnou a dalekosáhlou vizí.

Rien Gwardit vydal v místním plátku pro prosté obyvatelstvo alespoň vysvětlení, což učinil ani ne tak kvůli své osobě, ale v zájmu Trindindolu - aby nezůstalo pouze u dezinterpretace svatých věcí s vlastní spojených. V krátkém a smířlivém, leč výstižném "Vysvětlení Riena Gwardita" se lze mimo jiné dočíst, že jeho rodnou vlastí je Trindindol, což v překladu do řeči obecné značí Slavičí háj. Centrem vlasti je nádherné město stejného jména, položené na břehu jezera Máwe di Trindin, Jezera slavičího zpěvu, a malebně dokreslené vzdálenými panoramaty Friuvannen, Stínových hor. V textu se s lehkou hořkostí pozastavuje nad ryzí krásou vlasti, kterou čtenáři pro svůj nečistý původ pravděpodobně nikdy nespátří. Je zde i základní nástin státního uspořádání. Město a území ovládají poslední z Věčných, kteří za pomoci Rady oblast spravují. Gwardit dále píše:

"...Můj otec je členem Rady zastávající místo jednoho ze tří hlavních soudců a rod Gwardit již existuje přes deset generací, což dává mojí rodině určité společenské výsady. Také proto jsem o sobě řekl, že jsem šlechtic. Myslím, že ve společnosti svých lidí zastávám právě takové místo, které se v obecné řeči nazývá právě takto..."

Se svým otcem elf však neměl právě nejlepší vztah. Otec jej vinil ze smrti své ženy, která zemřela při porodu. "Asi mi to dodnes neodpustil", říká elf posmutněle. Dále vyjmenovává své sourozence - sestru Frivaé a bratry Mortilia a Glairena, a píše, že spolu se sestrou byl vyhledán hledači, Chlié, a tito u nich objevili a prokázali nadání pro magii. "Bylo nám umožněno svůj dar rozvíjet", říká skromně. Co vím z jiných pramenů, umožnění rozvíjet dar značí, že byli odloučeni od rodiny, aby žili a zasvětili život studiu v prostorách Trindindolské magické university.

Z Gwarditova jímavého vyprávění se lze dočíst, že v Trindindolu byla v té době výuka magie silně zakořeněna a stala se tradičním oborem vzdělání. Tradice byla silná přes sedm set let, a za tu dobu se výuka i praxe specialisovala na několik druhů a směrů. Je zde popisován druh magie ilusorní, psychické a praktické. Tyto druhy se dále dělí na směry, kde magie ohnivá je jedním ze směrů magie praktické. Některé magické směry se týkají léčitelství a theurgie.

"...Je toho opravdu hodně, co se učí na Trindindolských školách..."

Rien Gwardit si vybral studium magie ohnivě. Jeho vztah nejlépe vystihují vlastní slova:

"...Měl jsem pocit, že při vyvolání musí kouzelník kouzlo cítit, cítit jeho sílu, žár a vidět jeho účinek. To u plamenného čarování opravdu je. Oh, magie, magie, daly by se o ní napsat stohy pergamenu a nikdy by to nestačilo. Je to má síla, je to můj život..."

R. Gwardit také blíže vysvětlil, proč opustil Trindindol. Chtěl totiž magii skutečně provozovat v praxi, ne pouze studovat. Dále, jakožto velmi společenský a přátelský elf, chtěl poznat nové kraje, jejich zvyky a lid. Vždy toužil výsledky svého studia předávat jiným, dělit se o ně, a to nejen s rodnými elfy.

O Trindindolu však, jak shrnuje, nemůže sdělit více, než bylo řečeno, protože trindindolané nesmí prozradit nic o krajích ležících za Iriu Váhes, Velkým hvozdem. Jsou natolik věrní domovině, že tak neučiní, ani kdyby zákaz nebyl vymezen zákonem. Přesto však odkazuje na archiv Nurnské knihovny a spis Maxilii Gortru z roku 883 s názvem Velká města Starého světa:

"...Euferial, Trindindol, Váles Dimoriel – elfí města, o nichž se ví, že byla spojena. Při velkých rasových bouřích, kdy byl Euferial zničen a vypálen do základů, byli z Trindindolu vyhnáni všichni lidé a město s okolím bylo za pomoci vysoké magie odděleno od ostatního světa neprostupným hvozdem. Dnes již není známo, kde tato města ležela, neboť od této události uběhlo již více než sto padesát let..."

Přese všechny nepěkné události kolem dění v Liscannoru zůstal Rien Gwardit místním obyvatelům nakloněn. Necítil zášť a nesžírala jej touha po pomstě. Závěrem své zповědi říká:

"...Nyní žiji spokojeným životem. Sám rozhoduji o tom, co budu dělat, kdy se budu věnovat studiu, kdy ne. Jediné, co mi chybí, je můj vlastní dům, ale na něj přijde řada v nejbližší době. Všechny vás zvu na víno, až bude postaven..."

Spokojený a plný život, toto krédo Gwardit naplňoval s každým dnem, v jeho duchu kráčet životem.

Dozvuky liscannorského a, jak se zdá, uměle vyprovokovaného honu na elfy utichly. V Lyškánoře č.40 jsem objevil dvě hanlivá motta. Není žádným překvapením, že v obou figurují opět jména Moskyt-Myšilov. V prvním se A.Moskyt holedbá, že se klidně s panem Gwarditem poměří v magii, a K.Myšilov rádoby vtipně kontruje poukazem na dávnou hospodskou soutěž v poměřování oudů. Moskyt tak zřejmě naráží na skutečnost, že se o Gwarditovi stále mezi družinictvem hovoří jako o nejlepším kouzelníkovi v družině. Druhé motto navozuje situaci, kdy mladý Moskyt pravděpodobně předvádí svůj nový karnevalový kostým a Myšilov se jízlivě ptá, jestli náhodou nejde za Gwardita. Jedná se nepochybně o nejapnou narážku na Plášť Moci, hrdé roucho, odznak frekventanta Trindindolské magické univerzity. Mimochodem, lze se dopátrat, že A.Moskyt se běžně odíval jako sedlák a oděv K.Myšilova si dle mnoha noticetek lze představit jako úbor žebráka před Slunečním chrámem Eleanor Žhnoucí.

Není nikterak překvapivé, že z těchto posledních semen zášti již nic kloudného nevyklíčilo.

Z Lyškánory č.41 z poradostin roku 1055 je cítit zkažený dech K.Myšilova, který se zatím stal starostou. Opět se lze dočíst několik zmínek na vrub R.Gwardita, v nichž se hovoří o darmošlapovi, údajném trindindolském šlechtici, ctnostné mluvě sprostých ledařů, cejchu příživníka na mocném plášti a podivném individuu, lezoucím za soumraku oknem do vymlácené ubytovny. Stran jeho universitního pláště je zde psáno jako o hadru na čištění okna pronajatého pokoje vranigostské Nálevny a je zmiňován fakt, že se elf obléká do hadrů po mrtvých. Toto není překvapivé, představíme-li si autora a jeho čisté pohnutky. Zajímavé však je, že je zde překvapivě zmiňována výprava do Trindindolu, konkrétně cituji:

“...Po návratu z poněkud zvláštní výpravy do míst, jež si mnozí zvykli nazývat Trindindol (k nelibosti Riena Gwardita ovšem)...”.

Jednalo se skutečně o výpravu na území Trindindolu? Nebo šlo o mylný místopisný výklad? Družina byla téměř kompletně tvořena nečistými. A co znamená ona zmiňovaná nelibost R.Gwardita? Nelibost proto, že Nurnští oproti zákazu objevili a navštívili Trindindol, nebo že tam nebyli a přesto to lživě tvrdí? Odpověď nebylo těžké najít. V roce 1054 Nurnští podnikli výpravu do Wilfského království, ze které se vrátili značně roztrpčení. Wilfské království, zlidověle označované jako Kokrhelov, bylo ovládáno početnou elfí komunitou, a snad právě vysoká koncentrace elfské populace vyvolala obecně mylný dojem, že by mohlo jít o bájný Trindindol. Wilf je Trindindolu natolik nepodobný a s ním nepoměřitelný, že Gwarditovo zlobné odmítání záměny či jakékoli paralely s milovanou vlastí je jednoduše pochopitelné.

Ve zmíněné Lyškánoře se také objevil text hobita Kutouše Králíka (1032-1059) s názvem Strach. Než jsem záznam hlouběji prostudoval, myslel jsem si, že mám v rukou další ze snůšky útoků na R.Gwardita, jak by snad název samotný mohl napovídat. Jsem rád, že jsem se mýlil. Text velmi hluboce a jímavě popisuje strastiplný zážitek Nurnských z dolu jménem Štangr, kde si Nurnští zřejmě sáhli na samé dno. Na mnoha místech je zde vyzdvihována osoba Riena

Gwardita jako pracovitého, učeného a obětavého muže. Ano, z textu dýchá opět ta stará soudržnost a úcta jednoho k druhému. Starý spor byl zřejmě zažehnán, smazán, a Rien Gwardit se opět vrátil na výsluní, tam, kde vždy bylo jeho pravé místo.

Toho je dokladem i Lyškánora č.42, datovaná do stejného období, kde v rozhovoru hobit K.Králík otevřeně říká:

“...mám velice rád pana Riena Gwardita, který několikrát ukázal, i přesto, že je to velmi vznešený a jaksi zkušený dobrodruh, tak neváhal mi pomoci při pro něj určitě naprostých drobnostech...”.

Ano, i drobnostmi o sobě dával Gwardit vědět. Ke Králíkovu vyjádření se přidávají i další. Také se objevují dvě básně. G.Ruindorský v básni, nebo spíše písni Trindindolská lidová popisuje hlasité volání elfů po trindindolské svébytnosti a spravedlivé vyhánění trpaslíků svatým ohněm. Text oslavuje elfi pospolitost, radost ze společného díla, ale nastiňuje i způsob tradičního pálení trpaslíka. Báseň z pera K.Myšílova Rienova zdravice je ze strany autora ovšemže poněkud tendenční, avšak i tak mezi řádky nepopírá elfův šlechtický původ, věrnost Trindindolu a jeho symbolice - například je zde popsán Plášť Moci, elfova záliba v dobrém víně, úcta k elfství, otevřeně projevované přátelství komukoliv bez rozdílu rasy a původu, a také zřejmě již prokázaná proplešatělost, která je zde vzletně opsána jako “spore vlásky zlaté”.

Pokud se v roce 1054 ve skutečnosti o žádnou trindindolskou výpravu nejednalo, pak Lyškánora č.44 z předradostin roku 1057 přináší neklamné známky o výpravě nové, tentokráte skutečně vrcholící na území trindindolském. I další pramen toto zmiňuje - presenční listina družiny v hostinci U hrocha: chlazen až poradostiny roku 1056, Trindindol. Družina: Beryl, Darlen, Glut, Klabzej, Kutouš, Lúin, Nebuč, Šírkéz, Tufer, Zlochor. Vůdce: Lúin. Svědky této památné události není možné oslovit, protože vesměs všichni jsou dnes prokazatelně mrtvi a Glut Gavrat od Nurnských odešel hned onoho roku, a to beze stopy. V obecním listu je uveden rozhovor s K.Králíkem, který je autorem (K.Myšílovem) místopisně uvozen následovně:

“...Tento rozhovor jsem učinil s hobitem Kutoušem Králíkem při hlídce v lese za Stínovými horami v závěru výpravy do Trindindolu...”.

V textu použité pojmenování Stínové hory - Friuvannen, je neklamným důkazem, že o autentický Trindindol skutečně šlo. Z Králíkova vyprávění se o tamním putování družiny nedozvídáme téměř nic. V kostce hovoří o tom, že se do Trindindolu dostali nechtěně a jaksi omylem, že skončili ve vězení, odkud jim pomohl R.Gwardit, a díky němu uprchli. O Trindindolu samém se dozvídáme ještě méně. Na jednu stranu říká, že:

“...Trindindol je beze všech pochybností velmi zajímavá země...”.

A na stranu druhou dodává:

“...Místo toho, abychom chodili po krásných nábřežích z mramoru okolo sousoší elfích velikanů, tak jsme šli smradlavejma kanálama, kde se pohybovaly zmutované potvory...”.

Svoji výpověď uzavírá slovy:

“...přiznám se, že můj pohled na Trindindol je velice rozpačitý...”.

Co z toho lze vyvozovat za jednoznačný závěr? Zdá se, že Trindindolu se Nurnští dotkli jenom letmo, a to málo, co na vlastní oči spatřili, nekorespondovalo s vyprávěním elfa Gwardita natolik, že v myšlenkách Nurnských převládla jistá rozpačitost. Z Králíkova líčení je cítit také potřeba všemožně se tématu vyhnout.

Jak se tenkrát Gwardit v Trindindolu objevil, zůstává záhadou. Zřejmě to zůstalo nevysvětlenou záhadou i tehdejším souputníkům, protože příchod elfa je na několika místech označován, jako že tam spadl - tedy značně expresivně. V tomto směru tedy možnost jakéhokoli bádání jeví se býti lichou.

Co se však dozvídáme je skutečnost, že R.Gwardit přináležel k jakémusi Moorhedovu bratrstvu, respektive jeho nové odnoži. Tato věc není v textu objasněna, nicméně lze se domnívat, že se jednalo o nějaké propojení na dávné osudy elfa Moorheda, Gwarditova věrného přítele. Ona nová odnož pak zřejmě byl jen obrat používaný pro tento vztah, tedy jakási lingvistická parafráze. Mimo své bádání jsem zjistil, že Moorhedovo bratrstvo, od něž D.Moorhed odvodil své jméno, byla městská zlodějská tlupa z dob jeho mládí. Ze stejného zdroje pramení i Moorhedovo označení Chudý kluk z Nirku. Zdá se, že udržování věrného a ryziho přátelství nebylo na gwendarronském venkově právě častým jevem, a proto budilo pozornost vezdejšího lidu.

Lyškánoře č.45 z předradostin 1059 z pohledu trindindologického vévodí Myšilovova báseň Fousalík, popisující prosby a lamenty malého elfčete, žadonícího u otce o dovolení zúčastnit se tradičního obřadu pálení fousalíka. Fousalík, jak známo, je trindindolský výraz pro trpaslíka jakožto ústřední figury a jediné obětiny plamenného svátku. Obrovskou inspirací v bádání je však autentický rozhovor s R.Gwarditem, sepsaný K.Králíkem a nazvaný “Mohl jsem se stát kýmkoliv”.

Již název textu dokládá, že elf Gwardit byl v té době opět na výsluní slávy a z profesního pohledu i velmi mocný.

Z upřímných řádků výpovědi se dovídáme, že elf natrvalo přesídlil do Vranigostu, kde našel svůj kýžený klid v nájemním pokoji tamní nálevny. R.Gwardit přiznává i některé slabší stránky své povahy, například, že je velmi nepořádný. Také padá první zmínka o Gwarditově kamenné věži, kterou nechal vystavět na útesu nad mořem a přestěhoval se do ní.

“...Je zde klid, krásný výhled na moře a velice to prospívá mně samotnému...”.

Tímto si elf splnil velký sen - postavit si vlastní dům a žít ve věži tak, jak tomu byl zvyklý v mládí.

Ovšem velice zajímavá je elfova veřejná proklamace odklonu od ohňomagického směru směrem k magii psychické.

“...Stále si myslím, že ohnivá magie je nejlepší... Na druhou stranu psychická magie mě vždycky velice lákala...”.

To je jistě hezké vyjádření, ale dozvídáme se, že Gwardit má na mysli přimknutí k jednomu konkrétnímu směru - k magii temné. Je zde cítit zřetelné poselství - temná magie je velmi silná, silnější než jiné směry, ale o to

nebezpečnější je její praktikování. Gwardit vnímá jistou kontroverzi - touží po vědění, touží tento typ magie ovládat, a přesto v skrytu duše se brání ji praktikovat. Jedná se o pochopitelnou rozháranost prvotního rozhodnutí, je však zřejmé, že jsme svědky hmatatelného okamžiku, kdy se elf definitivně stal tzv. temným. Zřejmě si s onou myšlenkou nějaký čas pohrával, ale toto je vrcholný okamžik konečného rozhodnutí.

R.Gwardit přiznává, že kdysi věrné přátelství k D.Moorhedovi z jeho strany ochladlo, a to pro jeho negativní postoj k Trindindolu, který jej hluboce zklamal a překvapil. Nezastírá, že neelfům jejich chování odpustil, ale elfovi zradu na národu odpustit nelze. Zrada na národu, zrada na vlasti - to jsou smrtelné zločiny nesmazatelné ani očistnými ohni trindindolskými.

R.Gwardit se upřímně doznává ke své touze po vědění a vzdělání, a to prostřednictvím náruživého studia starých svazků a pergamenů. "Je pravda, že se to dá trošičku nazvat posedlostí", říká otevřeně a dodává: "Budu se snažit svojí touhu a svůj chtíč krapánek krotit". Je pravda, že ve snaze ukořistit jakoukoli písemnost byl elf vždy ochoten riskovat i vlastní život, na což mnozí varovně poukazovali.

Autor rozhovoru podotýká, že ačkoli je elf přirozeně řazen k nejdůležitějším družiníkům, nikdy nebyl zvolen vůdcem.

"...Je to možné, že se občas projevují v družině jako nerozhodný muž..."

Rien Gwardit dále doplňuje, že jistou nerozhodnost má v povaze. Je-li před něj položena otázka volby, nedokáže se rychle rozhodnout, tedy rychle zaujmout stanovisko. Přiznává, že fakt, že ještě nikdy nevedl Nurnské, trochu zraňuje jeho ego a činí jej nešťastným. Není snad právě v uvědomění si vlastních slabin důkaz o vyzrálosti pravého muže? R.Gwardit ale na rozdíl od dávných dob už ví, že vůdcem být chce. Této role se chce zhostit s veškerým umem a zkušenostmi, a tyto tak zúročit.

Dále je možné v obecním listu číst velmi obsáhlý kronikový záznam z výpravy mukurské, kde Rien Gwardit měl to štěstí vstoupit do Černé knihovny. Rozechvělé řádky autora, K.Králika, v kapitole třináct hovoří za vše:

"...Rien byl mrtvolně bílý, čelo se mu lesklo potem, nervózně si kousal rty a celý se klepal. Celý život toužil po vědění, po shromažďování magických písemností a teď byl u samého srdce Černé knihovny! Cítil magii v kostech a mozek mu doslova vibroval!..."

Ano, návštěva Černé knihovny mukurské se stala jedním z hlavních mezníků života R.Gwardita. Ze studia listinného materiálu, pocházejícího právě odtud, pochází nejmocnější z kousků temné magie, kterým se kdy v životě naučil a které kdy praktikoval. Ačkoli byl již dlouho na cestě temnomagického směru, na magii ohnivou nezanevřel a stále ji provozoval. O tomto svědčí následující neklamný záznam:

"...učedník trindindolský je všechny upálil čarovnými plameny..."

Vraťme se však k dění domácímu. Přestože se R.Gwardit z Liscannoru vystěhoval a vystavěl vzhledně vzhlednou věž na vranigostských útesech, na Liscannor nezanevřel. V Lyškánoře č.48 z roku 1059 se lze dočíst o jeho občasném

dlouhodobějším pobytu v Liscannoru v domě přítele K.Králika. Je patrné, že Gwardit stále k liscannorskému dění tíhl a chtěl jej ovlivňovat. V článku nazvaném Večerní debata se můžeme o trindindolském elfu dočíst několik zajímavostí a obecných charakteristik. Kupříkladu že se jedná o přátelského veselého pána, který má rád společnost a který si neumí uvařit ani čaj, natož zatopit v kamnech. Z toho plyne také vysvětlení, proč se ve zmíněné době, kdy staré sváry zahojil čas, začal objevovat v Liscannoru, jemuž dával přednost před samotou ve vylidněném Vranigostu. Je zde také patrná zmínka o Gwarditově snahách nejen učení prostřednictvím studia knih přijímat, ale i aktivně vydávat ve svazcích vlastních. Hmatatelné výsledky R.Gwarditovy spisovatelské dráhy se mi však nepodařilo nalézt.

Rien Gwardit byl také považován za velmi zkušeného vyjednavče. Elfových vyjednávacích schopností využívala družina velmi zhusta. O těchto úspěších se lze dočíst v mnoha pramenech. Mezi nimi vyberu kronikový záznam Eifferské zrcadlení z Lyškánory č.49 z roku 1060, kde je výslovně a opakovaně uvedeno, že byl vyjednavčem zkušeným.

Ve starostenských novinkách jsou uvedeny další zajímavosti. Roku 1059 byl Liscannor napaden nečistými silami, vedenými tzv. Klogou, a R.Gwardit se aktivně postavil na obranu obce. Při těchto událostech byl těžce raněn, což je popisováno starostou K.Myšilovem slovy:

“...upadl do krátkého komatu a následné dlouhodobé tělesné slabosti...”.

V této době se o nemocného elfa starala rodina Čiperových. Na přelomu let 1059/1060 se R.Gwardit uzdravil a začal žít život naplno. Hojně navštěvoval nurnské bály a navázal kontakty v aristokratických kruzích. Dá se vyvozovat, že nečekaný dotek smrti oživil elfův dávný sen - najít si ženu a založit rodinu.

V Lyškánoře č.52 ze zimosmeti roku 1062 je zajímavý dokument z pera Gerlloda Moskyta (nar.1040) nazvaný Několik “otázeček” na vážený mallikornský soud. Jedná se o přípravu obhajoby k soudnímu zasedání ve věci vykonstruované obžaloby vedené proti p. Gwarditovi v Isselu roku 1061. Dozvídáme se, že obžaloba byla vznesena za krádež cenností, avšak poznámky k obhajobě beze všech pochyb dokladují, že celý případ byl skutečně pouze vykonstruovaný. Také skutečnost, že nikde není ani zmínka o Gwarditově odsouzení či nástupu výkonu trestu, značí, že byl osvobozen, případně se žádné zasedání nekonalo a bylo soudcem rozpuštěno.

O zimosmeti roku 1062 vyšla Lyškánora č.53 a z ní je patrné, že staré spory utichly definitivně. Jak jinak si lze vykládat fakt, že i takový K.Myšilov hovoří o elfu vlídně a je zde zmíněna i událost Gwarditova oživení. Ano, R.Gwardit, jako kočka s devíti životy, byl několikrát Nurnskými doslova vyrván z náruče smrti. A za to elf směrem k Nurnským, dá se říci, až plýtl vděkem.

Ve vydání listu je také další rozhovor s R.Gwarditem, v té době již velmi mocným a uznávaným čarodějem. Mnoho již bylo řečeno dříve, proto nemá valného smyslu se opakovat. Zmíněný rozhovor je však doslova prochnut přátelstvím, soudržností a optimismem:

“...Myslím si, že všechny země, který jsem procestoval, byly nádherný. Všechny věci, který jsem zažil, byly skvělý...”.

Zdá se, že elf byl v této fázi života skutečně šťastný. Svůj život zasvětil Trindindolu, magii, a také Nurnské družině:

“...To je jedno z mých přání. Lepší a silnější Nurnská družina. To je to, čeho já bych chtěl dosáhnout...”.

Rien Gwardit byl bezesporu Nurnským společenstvem fascinován a plně mu oddán. A lidé kolem něj to věděli a cítili k němu obdiv a respekt.

Obdiv k Rienu Gwarditovi vzrostl natolik, že Lyškánora č.54 ze zimosmeti 1063 přinesla báseň “Oh, magie, magie”, oslavující elfovy magické schopnosti, a potom rozsáhlou divadelní hru z vranigostského života Riena Gwardita. Hra “Okulus - trubky kus” se dotýká i niterních témat, studia starých svazků, oddanosti vědě, a v neposlední řadě i několika retrospektivním pohledům na Trindindol a jeho tradice - zmiňován poměrně dopodrobna je například plamenný obřad. Hra je oslavou osobnosti Riena Gwardita, dovoluje si však v podtextu i odvážně ironizovat pro pobavení prostého publika. Hra pochází z pera K.Myšílova a R.Gwardit v ní vystupuje jako H.Hábit. Ústřední artefakt, okulus, skutečně existoval. Byl přikotven na vrcholu vranigostské věže a elf pomocí něj zkoumal hvězdy. Dozvídáme se také, že R.Gwardit si potrpěl na horkou lázeň s vonnými oleji a solemi. Pravidelnou očistu ducha a těla považoval nesporně za důležitou a nedílnou součást života.

V této Lyškánoře lze nalézt dochované dílo, které po R.Gwarditovi zůstalo příštím generacím. Text s názvem “Co by radši neviděl Rien Gwardit” je prokazatelným svědectvím, že elf byl literátem, že ve vranigostské věži skutečně tvořil, jak si předsevzal. Dílo je věnované Wilfskému království, tedy elfské otázce. Jeho poselství je upřímné a již nikoho nepřekvapí, že k elfům také i vyváženě kritické.

Lyškánora č.55 z deštna roku 1066 dokladuje, že Rien Gwardit se přeci jen stal vůdcem družiny. Ve skutečnosti velel dvěma nurnským výpravám. Výpravě ryze na území Gwendarronu z přelomu let 1060/1061, o níž se nedochovala žádná zmínka, a výpravě do jedné z elfských pravlastí, ostrovního Álfheimu, z roku 1065. Obzvláště během té druhé zúročil veškeré své schopnosti a zkušenosti, avšak zřejmě, jak již vizionářsky předpovídal dříve, projeví se i slabší stránky jeho osobnosti. V obecním listu jsem objevil záznam K.Myšílova, nesoucí titul “Pojednání krátké o vůdcovských schopnostech Riena Gwardita”. Podotýkám, že je třeba text číst s vědomím, že autorem je opět K.Myšílov, a tedy se vynasnažit hledati skutečnou pravdu hlavně mezi řádky a ve vlastním střízlivém úsudku.

Text samotný neříká nic zásadně nového. O výpravě samotné se vlastně vůbec nezmiňuje; kritický výklad je zúžen a zaměřen na zřejmě ne pouze fiktivní, ale reálnou situaci, kdy Nurnská družina byla konfrontována s nutností rychlé a jednoznačné volby mezi třemi alternativami. Autor píše:

“... Rien Gwardit, a to je známo, je hnán sžíravou touhou po vědění a ta jej již nesčetněkrát zaslepila natolik, že se choval s prominutím jako smyslů zbavený...”.

Situace je připodobňována k událostem v Černé knihovně mukurské nebo v kraji isleverském. Dozvídáme se, že R. Gwardit chce na jednu stranu působit jako velmi lidový vůdce, který si váží názoru každého jednotlivce, zároveň však kormidluje rozkymácenou lodici Nurnských na zpěněné hladině odlišných názorů směrem, který předem považuje za jediný správný. Výsledkem však je hlasovací fiasko a snížená akceschopnost družiny v nepříliš přehledné situaci nepřátelského prostředí. Článek hovoří o vnímání odpovědnosti vůdce, o jeho morální a pocitové rovině, a rozebírá zmíněnou událost jako nebezpečný příklad pochybení vůdce.

“... Díky vůdci Rienu Gwarditovi nebyla družina poměrně dlouhou dobu schopna jakékoli akce. Zmítána vášnivou hádkou nebyla vůbec s to vnímat okolí, a tím hůře, že okolí bylo álfheimské...”.

Je však třeba si připomenout, kdo byl R. Gwardit. Učený a vážený muž, který vědě zasvětil celý svůj život. Byl to muž, který byl pro poznání ochoten obětovat vše. Je však trestuhodně mylné tuto vášeň přičítat touze po majetku. Elf Gwardit věděl, že pouze vzdělání lidí tvoří vzdělané národy a že pouze vzdělané národy jsou schopny v drsném Starém světě přežít. Dále si uvědomoval, že elfí rasa sama o sobě nemá valné budoucnosti bez koexistence s jinými národy a podnárody. Proto měl takřka nutkavou potřebu jakékoli bytí i fragmentální prameny vědění - ať již písemné či ústní formy - schraňovat a dále třídit a zpracovávat tak, aby mohly být široce dostupné mnohým dalším. V tom po celý život spatřoval své poslání a nebyl v tomto směru vždy správně chápán. Je dost dobře možné, že pro velké věci neviděl některé malé, ty, které naopak jako velké spatřovali malí lidé formátu pana Myšilova. Tak to už na světě chodí. Je však pravdou, že určité projevy nerozhodnosti ve vyhrocených okamžicích musíme Rienu Gwarditovi přiznat. On sám o této své slabině věděl a otevřeně o ní mnohokrát hovořil.

Tímto však stopa po Rienu Gwarditovi definitivně končí. Je zajímavé, že nikde se nepíše o elfově smrti ani není žádná zmínka o tom, kde leží pochován. Literární tvorba v těch letech stagnuje, respektive úplně uvadá. Dá se předpokládat, že úpadek tvorby je odchodu elfího velikána přímým důsledkem. Nelze si totiž nepovšimnout, že Lyškánora č. 56 vychází až po dvou letech, začátkem roku 1068, tedy dlouho po Gwarditově smrti. Ve zmíněném vydání obecního listu lze nalézt pouze několik málo výroků, které po elfu zůstaly jako dozvuky ozvěn, avšak bez jakékoli hlubší návaznosti. A tak lze vyjít pouze z presenční listiny, která uvádí, že mezi jarnem až poradostinami roku 1066 Nurnská družina pod vedením barbara Gorana (1030-1068) podnikla výpravu na území do té doby nepříliš prozkoumaného severního pobřeží nad Velvennozem. O smrti elfa Gwardita hovoří pouze strohý záznam: zabit 18. travna ohnivou koulí neznámým severanem, zřejmě tedy domorodcem. Dá se pouze předpokládat, že byl v nehostinných krajích pochován na místě skonu při improvizovaném a kvapném polním obřadu. Na vranigostském pobřeží po něm zůstala osiřelá útesní věž a v liscannorském údolí nedostavěné první patro další věže. Z toho je patrné, že ke sklonku života

R.Gwardit plánoval přestěhovat se zpátky do Liscannoru. Tato ruina, kterou využívali k občasnému přespávání tuláci, byla však v nedávné době zbořena.

Za čtrnáct let v Nurnské družině se Rien Gwardit zúčastnil sedmnácti výprav a dvěma z nich přímo velel. Za tu dobu ovlivnil mnoho spoludružníků; měl velký vliv i na dění liscannorské a vranigostské. Ačkoli literární dílo Gwarditovo se z valné části nedochovalo, jeho duch dodnes dýchá z děl jiných. Dá se říci, že i po těch letech jsou myšlenky velkého elfího učence a dobrodruha stále živé. Gwardit celý život zasvětil elfství a trindindolské otázce, studiu a vědě. Jeho význam je nadčasový, a to právě v odkazu, který je jeho živoucím důkazem. Totiž že elfství, jako vrcholná forma pozemského živočišstva, nesmí se izolovat před formami nižšími, ale naopak v příkladu s nimi koexistovat a vést je k vyšším metám. Elfství má sice zůstat nerozmnělně a ryzí, přesto však vlídně otevřeno k okolí a pozitivně toto okolí ovlivňovat v samém výsledku ku prospěchu vlastnímu. Rien Gwardit byl tedy velmi význačnou elfskou osobností, podporující a v účtě vnímající multikulturalitu a kosmopolitnost v plné jejich šíři. Jako elfí velikán tedy Rien Gwardit žil, žije a bude žít dokud bude Starý svět Starým světem.

Na samý závěr přišlo mi nejpříhodnějším citovat skutečného pamětníka, někoho, kdo měl to štěstí R.Gwardita osobně poznat a sdílet s ním dobré i zlé. A nenalezl jsem nikoho povolanějšího, než G.Moskyta, starostu obce liscannorské, důstojníka Gwendarronské královské armády a polního smírčího soudce.

“...Na Rien Gwardita vzpomínám rád. Byl to takový milý bordelář, a kromě toho samozřejmě velký ohnivý kouzelník, kterému se často stávaly takové věci. Teda nestávaly se mu takové věci, ale prostě stalo se... už je to venku. Bydlel v křivé věži ve Vranigostu. Dost často jsem u něj přespával, neboť jsme společně často vyráželi na různé bály a pitky do Nurnu. To jsem byl velmi mladý a on byl již světaznalý elf. Pokud vím, tak praktikoval mocnou ohnivou magii a nechával po sobě dluhy. Také vím, že pocházel z tajemného Trindindolu a cestu ohnivě magie časem opustil, neboť se začal věnovat zákoutím mysli. Někteří o něm říkali, že je posedlý sbíráním starých písemností, ve kterých si následně udělá příšerný nepořádek, takže jsou mu k ničemu. Časem se odstěhoval z Vranigostu do Liscannoru, kde bydlel postupně u pana Myšilova, pana Blathela a pana Králíka, a nakonec si začal stavět věž, kterou nedokončil. Rien Gwardit byl však především skvělý přítel a druh na mnoha výpravách...”.

XVIII. První dobrodružství Dwanyho Růžičky

Dwany Růžička

Dwany Růžička byl malý hobit, ale ve své rodné vesnici Senomlatech byl jasně nejsilnější. Když získal více zkušeností v pěstních soubojích, které s ním už nikdo nechtěl provozovat, začal se cvičit v práci s mečem, v níž dosáhl postupem času mezi hobity nevídané dokonalosti. V době, kdy mu táhlo na dvacet let, začala ho lákat vůně dalek, což se u usedlých hobitů nestává příliš často. Dobrodružnou krev zdědil zřejmě po dědovi Bragovi, jenž se stal mezi hobity poměrně uznávaným mužem řemesla svobodného. Když Dwany konečně dovršil druhou desítku svých let, oblékl si dědečkovu kožené brnění, vzal válečné kladivo, jež dědeček získal kdysi jako kořist, jídlo na čtrnáct dní a vyrazil do světa.

Rozhodl se jít přes Durffský les, Temný hvozd mu říkali místní hobiti, ačkoliv kdyby tu byl nějaký druid, patrně by ho označil jako velice mírný háj. Přesto po čase začal houstnout, a to už byl Dwany v místech, kam se nikdy žádný hobit z jejich kraje neodvážil. Terén tu začal mírně stoupat a sem tam se objevovaly menší skály, a právě tady narazil Dwany na tlupu skřetů. Odhodlaně se na ně vrhl a oba dva se mu podařilo zabít. Radost mu zkazil pouze smrtelný výkřik umírajícího skřeta, reakcí na nějž byl blížící se dusot. Jelikož tento se Dwanymu zdál příliš hlasitý na počet, na který by stačil, vzal nohy na ramena a snažil se ukrýt ve skalách. Tam se mu podařilo najít vstup do podzemních chodeb, do nichž se okamžitě vydal.

Podzemí se ukázalo nečekaně frekventované, a po chvíli narazil Dwany na hromadu mrtvých skřetů. Následně se setkal s příčinou jejich smrti, skupinou dobrodruhů, kteří byli do podzemí vysláni získat jakési tajné dokumenty. Tuto družinu tvořili dva kouzelníci Thender a Leggon, rasy elfi, krásná hobitka alchymistka Kukulína, která si ihned získala Dwanyho náklonnost, její přítelkyně barbarka hraničářka Hortenzie, a dva válečníci, barbar Dorghal a kroll Bllukg.

Dobrodruzi se však nestačili ani pořádně seznámit, když byli napadeni další tlupou skřetů, kterých bylo v tomto kraji zjevně požehnaně. Celá skupina bojovala statečně, ale skřetů bylo přece jenom víc, a tak brzo skončili všichni dobrodruzi v poutech. Skřeti je předvedli před kamenný trůn, na kterém seděl míšenec skřeta s trpaslíkem - skřepaslík. "Tak vás tu vítám", zasmál se mutant, "jsem rád, že jste tady". "My nikoliv", zabručel pro sebe Thender. "Prokážete mi jistou službičku", prohlásil sebevědomě skřepaslík, "ale zatím si můžete odpočinout".

Po řádném spánku byli všichni dobrodruzi řádně nakrmeni a následně byli opět předvedeni před skřepaslíka. "Doufám, že jste se dobře vyspali", přivítal družinu s úsměvem. "Nyní však přejdeme k vašemu úkolu. Půjdete do velmi nebezpečné části podzemí a přinesete mi odtamtud jeden kámen. Jedná se o modrý drahokam velikosti pěsti. Už jsem tam poslal několik svých lidí", při těchto slovech se významně podíval na dva kostlivce stojící vedle trůnu, "ale žádný z nich neuspěl. Snad se to podaří vám. Jen pro informaci, z oné části podzemí se nedá uprchnout, takže se musíte vrátit tudy, kudy vás tam pustím. A abyste viděli, že

jsem v jádru dobrák, dám vám na cestu tento kouzelný meč”, řekl a vytáhl krásnou zbraň zřejmě elfí výroby. Tento ihned získal pro sebe Dwany, načež vyžebbral od skřepaslíka ještě masivní železné brnění po jednom skřetu, padnuvším v předchozí bitvě s družinou.

Pak byli dobrodruzi zavedeni ke kamenným dveřím, zajištěným zevnitř závorou, a vysazeni za ně se slovy: “Až se budete vracet, tak třikrát zabouchejte”. Hrdinové, neznající lepší řešení, rozhodli se postupovat kupředu vstříc nebezpečí. To se ukázalo býti nepříjemně velkým, neboť hned zkraje byla družina napadena skupinou hladových vlků, kterým podlehl kroll Bllukg, jemuž se vymstilo, že si cestou na dobrodružství nepořídil řádné brnění a raději všechny peníze propil v hospodě. Zbytek družiny však lité šelmy chtivé masa, neboť dlouho byly živeny pouze kostmi, udolal a politoval nebohého krolla. Jak se ale ukázalo, před Dwanyho příchodem padli v tomto podzemí už tři dobrodruzi, a tak ty zbýlé nějaké úmrtí nemohlo vůbec překvapit.

Zvláště obtížným se stal rovněž průchod kolonií řasatek a několik druhů bylo značně očouzeno jejich blesky, zvláště kouzelník Thender, který padl do bezvědomí. Po jeho vzkříšení však družina pokračovala hrdinně dál, v čele s Dwany, kterému jeho dosavadní úspěchy v boji notně zvedly sebevědomí. Ten největší měl ale teprve přijít.

Družina totiž dorazila do místnosti, ve které stála kamenná socha jakési rohaté okřídlené nestvůry. Ta vypadala nejprve vcelku neživě, ale ve chvíli, kdy barbar Dorghal zvolal: “Modrá pěst velikosti drahého kamene”, a zvedl ruku držící darhokam, pohnula se a zaútočila na něj. Barbar se snažil bránit svým bastardem, ale nezdálo se, že by gorgoně, neboť to byla tato obávaná nestvůra, mnoho ublížil. Naštěstí se po jeho boku objevil Dwany, ale sám se po chvíli octl osamocen, jen s podporou kouzelníka Thendera, který zmátl gorgonu svými obrazy. Přesto Dwany nestvůru po krutém boji zdolal a sklídl zasloužený obdiv ostatních.

Jelikož dobrodruzi utrpěli četné pohmožděniny na těle i na duchu, uložili se tu k posilujícímu spánku. Když si všichni řádně odpočinuli, sešli se k bojové poradě. “Já bych to tady ještě prošel a podíval se po nějakým tom východu”, navrhl Thender, který rozhodně nehodlal předat kámen skřepaslíkovi. “A při té příležitosti bysme to tady mohli vyrubat”, souhlasil nadšeně Dorghal. Všichni byli pro, a tak došlo ještě k několika šarvátkám, z nichž zvláště nepříjemná byla bitva s orloji chorloji, při níž se dobrodruzi v jednu chvíli vrhali odvážně do boje, aby se vzápětí váleli po zemi v křečích. Jak však vyplývá z toho, že tyto řádky byly napsány, boj dopadl pro družinu dobře. Pak však došlo k další nešťastné události. Družina byla napadena skupinou vampýrů, jejichž ostrým zubům podlehl elf Leggon.

Družina se stále marně pokoušela najít východ a nakonec se rozhodla upnout svou naději k proudící řece, která vytékala ze skály, kousek protékala podzemím a nakonec zase mizela ve skále. Prozkoumat tuto únikovou cestu se vydal barbar Dorghal, jenž o sobě tvrdil, že je zdatný plavec. Odložil věci, svlékl si svou zbroj a po té, co byl přivázán na lano, se pouze s mečem vrhl do proudu. V mžiku byl stržen a bezmocně se zmítal v rychlé řece, když tu tlak povolil a on

viděl, že je na vrcholku asi pětimetrového vodopádu. Tam ucítil škrbnutí a zůstal viset na docela napnutém laně.

Na druhé straně zatím hrdinové napjatě pozorovali napínající se lano a měli co dělat, aby ho ve chvíli, kdy se barbar zasekl nad vodopádem, udrželi. Pak začal tlak povolovat a nakonec vylezl zcela mokrá Dorghal. "Pff, pff", začal barbar vyprskávat vodu, ale pak se uklidnil a pokračoval, "Je to dobrý, je tam vodopád, a pak už je řeka klidná a vedle je dokonce nějaká chodba". Někteří dobrodruzi zajásali, někteří, kteří neuměli plavat, méně, ale přesto bylo rozhodnuto pokusit se o únik vodopádem. Ukázalo se, že cesta nebyla tak hrozná, jak se zprvu zdálo, a tak se nakonec všichni šťastně octli na druhé straně, přestože někteří značně přitopeni.

Na břehu hrdinové ještě hodnou chvíli odpočívali, než se i poslední z nich vzpamatoval z nebezpečné cesty řekou. Pak se teprve vydali na další cestu temnou chodbou, k velké nelibosti zde bydlicích netopýrů. Chodba byla velmi dlouhá, ale nakonec se objevil záblesk světla, který se zakrátko ukázal být východem. Když však dobrodruzi vyšli ven, nevěřili vlastním očím. Před jeskyní stálo vojsko trpaslíků, jejichž velitel právě jednal se skřepaslíkem, obklopeným svými kostlivci a zombiemi. Na druhé straně louky u lesa stála armáda skřetů a za nimi bylo šest jezdců na koních.

Když velitel trpaslíků uviděl dobrodruhy, přišel k nim a chvíli rozmlouval s Thenderem, načež mu dal malý balíček. Pak Thender přišel k ostatním a promluvil: "Ti jezdci chtějí získat tytéž dokumenty, co my, ale mají v úmyslu zničit je. Ten muž, co je měl předtím, zemřel v podzemí, a tak se dostaly k trpaslíkům. Kvůli nim ale přitáhli skřeti, proto byli trpaslíci nuceni spojit se se skřepaslíkem a svést bitvu. My máme za úkol dostat se i s dokumenty do bezpečí a odevzdat je královně".

Pak se, po udělení nezbytných rozkazů, seřadili trpaslíci i nemrtví do šiků, druzi mezi ně, a vyrazili proti nepříteli. Bitva byla tvrdá. Obzvláště nebezpečné byly šípy jezdců, ale i skřeti šavle byly ten den dobře nabroušené, takže nakonec byli trpaslíci nuceni stáhnout se. V jejich řadách zůstala pouhá třetina mužů a nemrtvých zůstalo slovy pět. Značně však prořídlo i vojsko skřetů a mrtvý byl i jeden z mužů, zasažen trpasličím lučištníkem.

Zhruba po hodině byl dán příkaz k druhému útoku. Druhům se tentokrát naskytla příležitost proniknout do hvozdů, kde by bylo možno najít úkryt, ale Thender byl bohužel těžce zraněn skřetí šavlí do břicha, a tak nezbylo, než se stáhnout zpět.

Po chvíli dohadování na obou stranách se jeden z nepřátelských jezdců rozjel a předjel před trpaslíky na doslech. "Vydejte nám dokumenty a nic se vám nestane", zvolal a čekal na odpověď. Ta přišla v zápětí, když Dwany a Dorghal vypili oba najednou dva magické lektvary, čímž zvýšili svoji aktuální rychlost, a rozběhli se na jezdce. Ten obrátil koně a snažil se dojet ke svým druhům, ale dva hrdinové byli v tuto chvíli rychlejší, doběhli ujíždějícího jezdce a z koně ho srazili. I on však uměl s mečem zacházet, a tak, než mu válečníci stačili zasadit smrtelný úder, zasekl ho Dwanymu hluboko do boku.

Pro trpaslíky a ostatní dobrodruhy (včetně jednoho zbylého kostlivce) byla tato akce dvou hrdinů signálem k útoku a znovu se vrhli na skřety. Thenderovi a ostatním se nyní podařilo probít se do lesa a byli pronásledováni posledními dvěma muži; s ostatními si poradili trpaslíci. Zakrátko je následoval i Dwany, jenž si zatím ošetřil ránu na boku.

Na družinu narazil ve chvíli, kdy se sešla nad mrtvolou prvního z mužů, probodanou šípy. Kukulína právě zálibně hladila svoji kuši. Náhle se však mezi stromy objevil druhý jezdec, což byl pro zraněné dobrodruhy signál k začátku panikaření. Naštěstí se Thender začal mocně soustředit a poslal proti jezdcovi celou svou zbylou sílu, čímž ho srazil z koně. To ostatním dodalo odvahy a vrhli se do křoví, kde tušili zraněného, chtějíce ho dorazit. Ten se však odhodlal k zoufalému činu a ve chvíli, kdy k němu dobrodruzi doběhli, odpálil bombu. Tlaková vlna doslova odhodila Kukulínu s Hortenzií a těžce zranila Dorghala. Ten se spolu s Dwany, kterému se podařilo ukrýt se při výbuchu za stromem, vrhl na člověka a oba mu současně vrazili meč do prsou, čímž ho definitivně dorazili. Pak probraly z bezvědomí obě dobrodružky, a jelikož nyní už bylo v okolí bezpečno, uložili se všichni k osvěžujícímu spánku.

Po důkladném odpočinku se vydali do královského města Kherbell, za královnou Aedllen. Dále šlo všechno jako po másle, předali královně dokumenty, obdrželi královskou odměnu a šli to královsky oslavit. Dwany doufal, že s těmito lidmi zažije ještě leccos zajímavého.

XIX. Mrtvolná léta aneb živoly versus mrtvoly

Adept Magyjáš

Roční připouštěcí elaborát na volné téma k druhému ročníku studia Nurnské magické akademie.

Tedy úvodem bych rád předeslal jeden z hlavních, nejmarkantnějších problémů daného tématu, a tím je prachobyčejný “strach”. Strach, jenž nás nutí konat věci bez použití rozumu! Příkladně uvedu přirovnání, které je skoro identické s naším tématem - solární vs. lunární bytosti. Jakožto příslušníci většinové “inteligentní” populace žijeme ve dne, přijímáme potravu, nu, zkrátka, veškeré činnosti našeho vlastního všedního života uskutečňujeme ve dne, v noci naopak spíme, odpočíváme a stáváme se tím pádem nejvíce zranitelnými. Z toho právě pramení náš strach z lunárních bytostí. Je to strach z neznáma, nezmapovanost zvyků i každodenních návyků lunaroidů, což vede prostý lid i některé tzv. “int. kapacity” k démonizování lunaroidů (příkladem jest bestiální masakr na gwendarronské hranici, přičítaný vlkodlakům. Možná by stačilo vnést světlo do tažení pravidelné armády na vzbouřného šlechtice. Nebo čarodějnické a bosorkářské procesy v Mallikornu, přičemž studie ‘O životě netopýrů’ byla již dávno publikována).

Takovéto omyly, excesy, ba i pogromy, má za následek náš strach, ale především naše hloupost a omezenost! Zajdu ještě dál. Naše inteligence, reprezentující magické obory včele s Magickou universitou a akademií, je veskrze prolezlá všelikými bloudy, nad nimiž páni mágové včele s arcimágem pobírají velmi tučnou rentu z královské kasy, a jejich bádání se omezuje pouze na to, co bude dnes k obědu... Velmi silného spojence mají u všelikých zástupců, vyznavačů či jiných pomatenců z řad prohnílého (ať monoteistického či polyteistického) panteonu naší doby.

* * *

Nesmyslná dogmata a pravidla panující na půdě Akademie a University, spolu s “novorozeneckým” řevem kazatelů, zapříčiňují možnost vypracovat obsáhlejší studii na téma nekromancie! Proto se toho chápou různí diletanti a samostatní lidoví experimentátoři, a každý adept ví, že experimenty plebsu s magií končívaly tragicky. Takže v laické obci jsou uvědomělí vědci zdravého rozumu, zpracovávající studie o nekromancii, považováni za všelijaké zvrácence a úchyly.

Je s velkým podivem, že v magickém světě našla uplatnění démonologie, která se vyučuje ve Velkém laboratoriu, přitom nekromancie a démonologie se podobají jako vejce vejci. Zamysleme se, páni vědoucí...

* * *

Vezměme teď v úvahu příkladně ekonomické vize nekromancie provozované plošně. Začneme prostým “nemrtvým pracujícím” (NP). Mrtvý, tedy nemrtvý pracovník, poslouchající na slovo, jest ideálem manuálního pracujícího. Není ho třeba platit, žít, šatit, pracovat může celý den a noc, “údržba” je snazší atd. Nu, prostě nejlevnější pracovní síla vyjma džinů (viz démonologie). Zařazení

NP do vhodných manufaktur by snížilo cenu výrobku jen na cenu materiálů, a to by se jistojistě vyřešilo náhradou NP v štolách a dolech na suroviny. Cena produktu by tak prakticky byla nulová!!! To by samozřejmě mělo za následek vyřazení z funkčnosti tradiční (velmi drahé a neekonomické) řemeslné výroby reprezentované cechy. Dalším následkem by bylo vytvoření nového třídního rozdělení společnosti/světa na tzv “elitu” živých - “řídících”, a podtřídu neživých - pracujících. Dle této teorie jest mnoho vědců nekromancie považováno též za “revoluční nekromanty”.

Další stránka věci - universální nemrtvý voják - UNV. Snem každého velícího v armádní hierarchii je to, aby jeho rozkazy byly stoprocentně plněny, to UNV excelentně splňuje. Stejně jako NP, tak ani UNV nejí, nespí, neunaví se. Dokonalá kombinace mající za následek nové převratné taktické výhody vůči stávající “pravidelné armádě”. (Př. odpadlo by zásobování, dokonalé hlídky, atd., atd.). Zkrátka ve větší kampani armády - UNV rovná se nepostradatelnost!

* * *

A teď něco z historie a faktů, které nekromancii uvrhly do řad - zakázáno. Roku 1043 byla ustanovena tzv. Liga proti malověrným. Puritánská a zpátečnická organizace, sdružující několik království a knížectví, vedená představiteli nejúžnějších božstev a vyznání i některými arcimágy. Iniciátorem ustanovení se tak stává Mallikornské království včele s věhlasnou justicí. Bere si za cíl potírání všelijakých citují: “...bosorkářství, černokněžnictví a hen jiných nekalých rejdů”. Obhajuje též otrokářský systém oproti humánnější nekromancii!!! Naproti tomu se vytvořil spolek vědců a badatelů známý jako Unie pokroku. Liberální pokrokové sdružení včele s hrabětem Soyou a Nostrisem z Lybbsteru však nemělo dlouhého trvání. Ekonomicky a vojensky silnější Liga během pěti let Unii smetla. Od té doby se nekromancie stala oficiálně zakázanou!

Posudkové kolegium mágů:

Jánuš Loržag - kvestor adeptů

- Nehorázný blud! - **N**

Horácius Tenquee - léčitelská a psí katedra

- Ten hoch je psychicky labilní, nedoporučuji k dalšímu studiu - **N**

Findibal Gerrke - katedra magie počasí a země

- rouhačství **N**

Laroy de ude Lybbster - katedra zakletí a démonologie

- trochu příkré a jednostranné, ale má nadání - **A**

Zachrarion le bouix Darr - katedra ochranné magie

- bohové, chraňte svět před takovýmni malověrci - **N**

N-4, A-1 NEPROŠEL do dalšího ročníku

Vůči tomuto rozhodnutí není odvolání!!!

XX. Magicus Magyjáš: Základní these

Klabzej Myšilov

Tento článek jest jakýmsi zhuštěným shrnutím základních vědeckých thesí, vyplývajících z veřejné diskuse s panem Magyjášem, jehož si osobně vážím ne snad proto, jakými vědami se zaobírá, ale proto, jak je bez zábran ochoten diskutovat a vědecké poznatky prezentovat i před laickou veřejností.

Klabzej Myšilov

Výkladový slovník:

Živola	- forma bytí, první stadium nedokonalé proměny
Mrtvola	- forma bytí, druhé stadium nedokonalé proměny
Záhrobák	- nemrtvá bytost; forma bytí, třetí stadium nedokonalé proměny
Cimprličnost	- ostýchavost
Červ	- obecné označení pro chorobu z kontaktu s druhým a třetím stadiem formy bytí
Kuč piklí	- intrikář; člověk, který kuje pikle
Bohomalověrnost	- nevíra v existenci bohů, duchů, nadpřirozených sil
Skeptikus	- skeptik

Magyjáš, mladý magicus, netající se zájmem o obávané magické směry, obecně označované za temné, rozhodně není včerejší. Temného vědění a poznatků pramenících z něj umí užívat v praktickém životě. Nekromancii, narozdíl od přízemních, zpátečnických zabeďněnců a fanatických ubožáků, rozumí; dává si pozor, aby při bratříčkování s umrlci nechytil nějakého červa.

Magyjášovi vadí lidé, trpící na vši a blechy. Říká, že mají ve vlasech či vousech život. Někdo tím může nabýt mylného dojmu, že se života jako takového štítí a že tihne k úplně jiným formám bytí. To by však byl asi bláhový omyl. Život jako takový totiž tohoto magicuse neděsí, děsí jej pouze jeho průvodní jevy, jako například omezenost.

Magyjáš tedy dle svého vyjádření žije, aby žil a užíval si života. K tomu mu prý mohou přispět i jiní, než vlastní ukoptěné ruce. Koho má na mysli těmi jinými, je z jeho nekromantské orientace nasnadě. Uznává sice, že určité jevy s nekromancii spojené, jako například zápach a hmyz, mohou k oboru samému vyvolávat jisté antipatie, ale na druhou stranu nade vše staví účel. Kouzelníkovým hlavním krédem je, že účel světí prostředky.

Magyjášova představa dostupných prostředků, které jsou svěřeny účelem, nezná hranic. Za tím si stojí a považuje za ubohého a přízemního, kdo tvrdí něco jiného. Takový je prý omezený hlupák, který si nevidí na špičku nosu. Magyjáš říká: „Kdybych pomocí záhrobáků zachránil byt' jen jedinou živou, tisíckrát se to vyplatí, a to stojí za trochu toho nepohodlí! Z čeho jen pramení ten strach a cimprličnost lidí vůči záhrobákům?“. Zároveň polemizuje nad tím, zda jsou to nějakí jedinci, instituce, společnost či skupiny estetiků a moralistů, kteří mají právo

stanovit únosnou hranici, kterou nelze překročit. „Já říkám“, shrnuje myšlenku, „že onu hranici stanovuje sám život – co je pro jedny neúnosné a pro druhé únosné“.

Těžko si lze představit, jak život jako takový může vymezovat jakoukoli hranici kromě té mezi životem a smrtí, případně jinými formami bytí, které zřejmě Magyjáše zajímají nejvíce. Únosné meze by v tomto směru měla definovat pouze lidská, tedy myslící společnost. Tato definice je dána příslušným poměrem dílčích definic jedinců. Je jisto, že v tomto spektru se vyskytnou některé extrémní menšiny, ale síla širokého středu je hlavním ukazatelem hledané normy. Pak ten, který na tuto normu upozorňuje, nemůže být chápán jako mluvčí světa, a ten, který ve své osobní definici z ní vybočuje, si toho musí být vědom. K tomu Magyjáš naznačuje, že: „sám život v širokém pojetí velmi ovlivňuje ty jedince, kteří utvářejí dané normy. I jedinec s vyhraněnými či extrémními názory může utvářet a také utváří normy, které se mohou stát obecně platnými“.

Ačkoli se Magyjáš přiznává ke kladnému vztahu k záhrobákům, nemá prý žádné záhrobácké přátele. Záhrobáky považuje pouze za prostředky. Prostředky k tomu, aby žil a užíval si života. Jsou to ony prostředky, svěcené účelem.

Magyjášův výraz „živola“, označující živé bytosti, je velmi neobvyklý. Zdálo by se, že jde o složeninu slov Živý a Mrtvola, tedy významově Živá mrtvola. Výraz by se potom dal opsat jako označení pro živého člověka, který je potenciálním objektem temných praktik. Paralela mezi na sebe navazujícími a gradujícími formami bytí Živola-Mrtvola-Nemrtvý (či snad Záhrobák) a Housenka-Kukla-Motýl se zdá být velmi příhodnou. Magyjáš tento výklad z lingvistického hlediska obecně připouští, ale s jeho obsahem nesouhlasí. Užívá prý pouze odborného slangu. Magicus říká: „Z jisté výšece pohledu se dá svět rozdělit na svět živol a mrtvol“.

Magyjáš rozhodně není žádný „kuč piklí“. Naopak, své vyhraněné názory probírá s lidmi a snaží se v obecné diskusi vcítit do problémů lidí s jinými názory. Snaží se je pochopit a nalézat kompromisy či názorovou jednotu. Magicus rozhodně nemá co skrývat, diskusi se nevyhýbá, ba naopak ji vřele vítá. Upřednostňuje však diskusi faktickou, obzvláště pak diskusi filosofickou či theologickou. V tomto ohledu je vždy ochoten připravit si historickopravné podklady a materiály.

Magyjáš nerozumí obavám lidí z nemrtvých, jejich negativnímu postoji k nim. Zda je příčinou mrtvolný zápach, riziko nákazy nebo snad tajemství a záhady jejich vzniku a zdánlivá nesmyslnost existence. Strach člověka, že až jednou spočinou jeho kosti v náručí bohů, přijde jiný člověk, který pomocí temného zařikání poruší jeho klid, a on mu bude muset oddaně sloužit. Na celý problém by se také mohlo nahlížet ze strany nemrtvého, tedy spíše nebožtíka, který byl kdysi živý, a komu kdosi poručil vstát. Je velmi obtížné nalézt někoho, kdo by toužil po smrti vstát a stát se oddaným sluhou bez důstojnosti. Dá se předpokládat, že ty samostatnější nemrtvé bytosti pravděpodobně a pochopitelně touží po společnosti (vždyť vzešly z živých tvorů, mělo by jim to být tedy vlastní), a takovou touhu mohou uplatňovat pouze na svých živých protějšcích. Tedy na jejich úkor. Tím se skupiny živých a nemrtvých zákonitě staví proti sobě. Dokladem toho

je, že nemrtví obyčejně vykazují největší aktivitu v době, kdy živí uléhají ke spánku. Jsou slepou odchylkou od přirozeného koloběhu života - tedy zrození, bytí a smrti. I zde je možné hledat příčinu negativního postoje k nim. Magyjáš mrtvolný zápach ani riziko nákazy nepopírá. Zde jako přirozenou obranu spatřuje hygienu. Magicus říká: „Rád bych vyvrátil jeden společenský blud - mytím se rizika nákazy snižují a nezvyšují!“

Magyjáš chápe, že absence osobní hygieny může být u některých velmi vitálních jedinců do jisté míry funkční. Na povrchu těla totiž dochází ke vzniku ochranné krusty tělních mazů, která zabraňuje infekci zvenčí. I tak je ochrana pouze diskutabilní. Magicus poukazuje na skutečnost, že nemoci se líhnou ze špíny a hniloby. Z tohoto hlediska by doporučoval tvorbu krusty spíše umělé různými ochrannými oleji či odpuzujícími parfémy.

Magyjáš přiznává, že v oblasti souvztažností tělesných ostatků vs. mysl/duše nemá vcelku jasno, neboť lidská mysl a zákonitosti života nejsou podle něj tak dalece prostudovány, aby vyvozoval jednoznačné názory. Může se pouze dohadovat, jak činí božstva, nicméně je hluboce přesvědčen o tom, že ostatky, tedy schránka, nejsou po smrti ničím jiným než organickou hmotou – stejně jako například zemina či kompost. Protože je hmota neživá, ztvárňuje ji ku prospěchu sebe sama. Pro srovnání magicus uvádí příklad theurga, který křísí elementhalia země. Konstatuje: „Je to naprosto totožný příklad; s duší či myslí to nemá co dělat“. O samostatnějších bytostech záhrobí se Magyjáš necítí kompetentní odborně hovořit. Tak dalece jeho znalosti nesahají.

Magyjáš věří v posmrtné oddělení duše od těla. Nemyslí si, že mezi těmito entitami zůstává být i sebemenší propojení. Skutečnost, že lidé po celé věky pohřbívají těla zesnulých, obdarovávají je květinami, náhrobními kameny, jinými předměty a udržují místa jejich odpočinku v posvátnosti, si uvědomuje. To však proň samo o sobě není dokladem, že by ostatky byly něčím víc, než pouhou hmotou. Nesouhlasí s thésí, že by tak lidé nečinili, kdyby neexistovalo jisté propojení. „Odpověď je velice prostá“, říká magicus, „Pouta, která je vážou, jsou vzpomínky“. Žádná lidská bytost si na svoje vzpomínky nedá sáhnout, pošpinit, dopustit či vyvrátit. Magyjáš tvrdí, že nelze říci, že vzpomínky pocházejí od bohů, jelikož je to základní životní princip. „Anebo můžeme říci, že pocházejí, ale pak veškeré naše konání a dění světa řídí bohové. Já osobně jsem skeptikus a bohomalověrný“, dodává.

Magyjáš se při výzkumech a nejenom při nich nezřídka užítí veškerých dostupných ochranných pomůcek, vždy však pouze z praktického hlediska. Nevěří v moc rozličných amuletů a nespolehá se kupříkladu ani na štěstí. Štěstí podle něj nemá s vědou co dočinění. Chce se především dobádat pravdy, surové a čisté. Předsudky nebo alternativní pravdu nabízenou vírou a kejklemi odmítá. Náklonnost nadpozemských sil, i kdyby byl jejich účinek v dané chvíli nicotný, nežádá, jelikož v jejich existenci nevěří. Nechce být svázaný předsudky a vírou, bloudící slepými uličkami pravdy.

Magyjáš sice studuje vědecké zákonitosti nekromancie, ale za vědce se ještě nepovažuje. Je skromný, vždyť mu nedávno bylo teprve osmnáct zim.

Priznává, že pomalu přichází na kloub jedné magické nestandardní anomálii ohledně zmrtvýchvstání, která je něčím odlišným od standardních pouček o tématu i od všeho jiného, co zná. „Je to nesmírně vzrušující“, dodává tajemně.

XXI. O povaze magických ochranných kruhů

Menhorian Nocturno Blathel z Cairn

Znamení pentagramu vzbuzuje přinejmenším obavy, nejčastěji však hrůzu, ve všech vrstvách obyvatel všech ras, které magii berou jako cizí a ničící sílu. Svíčky na okraji kruhu a v něm nakreslený pentagram vyvolávají vidinu pochodu kostlivců, ohnivých démonů, stvůr kradoucích se nocí a nahlízejících do příbytků poctivých lidí, a od osířelé zvonice na popravčím pahorku zaznívá smích šíleného černokněžníka. Jsou obavy oprávněné? Zakládají se tyto představy na pravdě?

Na obě otázky je kladná odpověď. Ale proč?

Pentagram má dva úkoly.

První úloha magického kruhu je evokační a lépe se slučuje s oněmi děsivými vizemi. Slouží k udržení a soustředění sil uvnitř kruhu. Tyto síly mohou být použity zařikavajícím různým způsobem. Ať už se jedná o ono nejvíce obávané ožívování nemrtvých, ovládání živých těl nebo vyvolávání sil, které theurgové nazývají démoni astrálních sfér. Tyto dva příklady jsou nejznámější, nikoliv však nejčastější. Všechna kouzla vyžadující delší zařikání je lépe vyvolávat přes magická znamení namalovaná na zemi nebo kdekoliv jinde. Pentagram je symbolickou a magickou pomůckou pro začátečníky i schopné mágy. Kouzlo, které schopný čaroděj dokáže seslat takřka mávnutím ruky, může i úplný začátečník seslat pomocí pentagramu, má-li ovšem naučeny postupy, během invokace neztratí hlavu atd. Vyvolání trvá delší dobu, ale ohrožení samotného učedníka a jeho okolí je výrazně nižší než při sesílání téhož kouzla bez pentagramu.

Jsou-li síly, soustředěné uvnitř arkánu (ochranného magického kruhu), určeny pro vyvolání bytostí (nemrtvých, démonů, tzv. kouzelnických přátel atd.), nebo jejich ovládnutí, ony bytosti nemohou opustit arkán bez vnější pomoci, nejčastěji tedy zařikavajícího. Neznamená to ovšem, že vyvolaný např. démon je zcela bezmocný a (v tomto případě nejčastěji theurg) si může odskočit po zdařilém vyvolání na oběd. Evokace bytosti je pouze část rituálu a jen síla arkánu a vůle zařikavajícího udržují bytost uvnitř. Čím náročnější rituál a mocnější bytost je vyvolána, tím rychleji překoná sílu kruhu. Následky jsou různé, většinou končí smrtí toho, kdo přecenil své schopnosti.

Druhá podstata arkánu má opačnou funkci. V tomto případě nejčastěji magicus je uvnitř kruhu a chrání se proti silám zvenčí, což je málo obvyklý případ. Zde se jedná ještě o arkán - ochranný kruh.

Ted' se dostáváme k nejčastějšímu, ovšem nejméně známému použití pentagramu. Jedná se opět o případ, kdy je kouzelník uvnitř kruhu. Kouzelník se snaží uklidnit svoji duši, nastolit v ní rovnováhu a soustředit se na kouzlo, mající vyšší nároky na klid a přesnost. Lze vyvolávat i bytosti, jak je popsáno výše, ale musí se samozřejmě jednat o bytosti spřízněné, nebo alespoň takové, které nemohou vyvolávajícímu ublížit.

V tomto případě se nabízí otázka, zda nevyvolávat nepřátelskou bytost z jednoho pentagramu do druhého. Jeden by sloužil jako arkán, druhý by napomáhal soustředění. Tak na tento způsob zapomeňte! Dochází k zrcadlovým efektům, pohlcování magie a jejímu opětovnému vyvrhování v jiných pólech pentagramu, a ještě k několika neprobádaným jevům. Do takového zkoumání se nikomu nechce, neboť všechny pokusy naprosto ztroskotaly. Poslední známý pokus kouzelníka Fravela před 56 lety skončil jeho částečnou mumifikací. Neví se, co se snažil vyvolat, zůstaly po něm dva pentagramy a samozřejmě jeho mrtvola bez vnitřností a mozku, jak později prokázala pitva. Fravelova lekce není učňům připomínána, protože pro začátečníky má myšlenka dvou pentagramů smysl. Zkušenější většinou dokáží kontrolovat svou mysl a riziko volně prováděného kouzla je menší, než pomocí jakkoliv spojených arkánů.

I s různou polohou arkánů bylo experimentováno, kruhy soustředné, částečně se překrývající apod. Zdá se, že tudy by mohla vést cesta. Pokusy nedopadaly zcela špatně. Jedno je ale jisté. Arkány se navzájem ovlivňují nepředvídatelným způsobem, a to i při použití rozdílných druhů znamení, proto je nutná naprostá rovnováha mysli, aby magicus dokázal rychlostí myšlenky reagovat na ony změny. Opět se toto začínající kouzelník těžko dozví z důvodů samostatného experimentování.

Konečně se dostáváme k popisu pentagramu. Pentagram se skládá z pětkrát zalomené čáry, která nemá počátku ani konce. Tvoří jej vlastně pěticipá hvězda. Vzdálenost mezi vrcholy je stejná jak mezivrcholovou délkou, tak délkou po čáře. Vrcholy leží na kruhu. Někdy je kolem tohoto kruhu další, soustředný s vnitřním kruhem i celým pentagramem, taktéž se pentagram doplňuje o vnitřní kruh, opět soustředný, ležící uvnitř.

Základem pentagramu pro soustředění je, že žádný z kruhů ani jiných čar není nijakým způsobem přerušen. Kruhy ani žádné jiné čáry neprotínají pentagram. U arkánů a jiných kruhů toto pravidlo může být porušeno z různých důvodů.

Pentagram lze kreslit na jakýkoliv materiál a čímkoliv. Důležité je, aby čáry byly bez přerušení a celek působil souměrně a vyrovnaně. Proto je lépe kreslit magické kruhy na hladkou udusanou zem, než na dřevěnou podlahu, kde škvíry mezi prkny rozbíjí celou kresbu. Naprosto ideální podklad je jeden vyleštěný kus kamene nebo mramoru. Je zajímavé, že kovové materiály jsou jako podklad naprosto nevhodné. Patrně je to způsobeno schopností těchto kovů vázat magii. Nejlépe váže magii zlato, nejhůře železo.

Kreslit lze křídou, tuší, inkoustem i krví, lze též magický kruh vyrývat do hlíny či tesat do kamene. Poslední možnost je nejvhodnější pro magiky - residenty.

Některé magické kruhy lze doplňovat o další čáry, o zodiakální znamení, prvotní runy, znaky a nápisy.

Myslím, že těchto pár slov a jednoduché rozdělení magických kruhů prozatím stačí. Nyní se pokusím odpovědět na otázku položenou na začátku této stati.

Jsou obavy na místě, je li nalezen pentagram?

Ano, obavy jsou vždy na místě, nikoliv však panika, kamenování obydlí, kde žijí magikové, a jejich upalování. Pentagram mohl zbýt jen po hluboké meditaci, po vyvolávání neškodného kouzla, na kterém však čaroději záleželo, a podobně. Je-li pentagram nalezen v ložnici čaroděje, jedná se nejspíše o takovéto užití.

Naleznete-li arkán, ochranný kruh, uprostřed pustiny, ten, kdo jej zde nakreslil, se chránil např. při nocování před nějakým nebezpečím. Pak je třeba obávat se nikoliv kouzelníka, ale něčeho neznámého, obzvláště, je-li kouzelník nalezen mrtev vprostřed svého výtvoru. Stejně tak je třeba zvýšené opatrnosti, je-li kouzelník nalezen mrtev vně evokačního kruhu.

Co říci závěrem? Je naprosto zbytečné propadat panice, naleznete-li pentagram, obzvláště, jste-li lidé vzdělaní a dočetli jste až sem. Doufám, že má slova vám přinesla něco nového a poučného.

XXII. A tag sam sam sa naučil piť

Heft Taras

Thag to bylo v tém čase, kdy prišla ta velká fujavica, chcalo jak z prokopnutýho měchéřa, bratru tak pět krát tre dnou. V Naglinoj bylo vódy, až hanba. Rebe vám lézli haž do postele, dokonca to zháslo i velký hutě, to to vám zasyšálo, zapraskálo a vyvalilo sa hmly, že sa dala i žrat. Na krok viďat nebylo, hen všade mokrota a slotu, jeden by řak, že sa všici topíme v mlíce.

To víte, a najhůř sa vedlo ogarom v baňi. Šuškalu sa, že sa nebude fárat ha každej měl strach vo fleka. Poudali, že doly sou nebezpečny, až že prej hrozijó zatopení a sesuvy. Hale řikajte to chlopiskům, co majo osm capartó a žijó z ruky do huby. Takový nerozdejchaj, že pudou vod válu.

Předáci a baňmistři prosadili u gildařů a kralovskej společnosti, že fárat sa bude, sica na vlastní riziko, ale bude. Já su v té době slóžil, jako janek mladé a blbé, v dole Kabrak, dole na rudó hródu, pré po lidsku rudu. Byla sme docela fecht kumpania, parta Karbon sma si řikáli, páč henem starý dol na karbonum, po lidsku huhlí - Velká d'oura, zavřáli, pré tam bylo mraky pécek vod toho smrádu, co občas uniká z ložisek, jaksa něgdo přiblížil s kahanóm, už ho stírali ze stěn. No tak něktěři rubači přěšli na rudó hródu na Kabrak. Docela fajn díra. Mňali vlastní koňské vétahy, tak sa fáralo s chuťou. Pak ale v tom chcavci koňom změkla kopyta ha jednému včil ruplo v kouli. Bylo tó tág, že že chromej Chabruš mlatil do kolejnice, páč padla pro vodpolení. To bylo tóčo, ta mrcha véskala a kopla Chabruše do škeble. Chudák pak téden nemoch na nohu, páč měl jednu, slintal a řeči takejc nepobral. My z Karbónu zrovna býli v tej době v ubykcíjich, páč sa měla fárat nočná šichta. V kumpanyji sem tehďa byl já, Heft Taras, pak staré pardál Pér, hlavu jak koleno, ale vúsiska camral po zemi - naš předák, dvaja bratři, Rúbus Bukwa a Gula Bukwa, dvaja taký pařezy, pré měli za tatu čórného stolina, ale prej sa zhópnuł při velký derátyzáci. Dále pak Čapaj, trpaslik jak řimbaba vod někád z véchodu, vymetal za nás hospody. Qejda, ten byl furt marod, v mládí chytnúl čórné chrchle a byl na tom zle, a poslední byl Húffnbaragg. Ten měl mamu kudůčku, ale jinak to by spravnej brach. Staral sa vo Břitvu. Břitva, to byl náš kanárek, kvůliva Svítáku a záválom a jinejm neřádsvům. Uměl takejc pobavit, krákal vtipy, uměl sice jen jeden, ale to neva.

Takža jak Chabruš vyl, my popádli motyky, krumpáče a hrr ven, co sa jako děje. Koň řikal, ale jinak byl v poho. Zato Chabruš poskakováł na jedné noze a motal sa ako ožratý. "Na múzice sédiš jak poleno, a přitom vyrúcáš jak famfrnoch", vtipkovał Qejda. "Čumte, co to provádí, pablb", přidal se Gula a sledovał, jak se Chabruš skorem tanečmím hopsem vochohomejtá vokolo d'oury. "Vo co, že sa trefí přímo do baňe?". "Vo dva mázy frnžalice", sázali sa oba bratři. "Úáááááááá!", ozvalo sa vzápětí. "Ja gut a mam to zadarmo". "Čo čučíte, ogaři, kvaltem pro ňho dolu, třebas ešťa dejchá", ozval se měkosrdcacý řimbaba Čapaj. "Kulový, to má na tuty", oponovał šťastný výherce Gula. "Neměli bysma to někde vohlásit?", ozval sem se. "Serem na to, sme plonkový, dem chlastat", zaveleł starý Pér.

A tag sam sam sa naučil piť.

XXIII. Proslov starého důlmistra

Bolbuch

Tož ogařiska, abyste věděli, že není šecko jen vo tom, jak kopnout do hroudy, tak našpicujte ušiska, něco vám povim.

Pod zemí, tak tam nejste nikdy sami, máte sice grompáč a razíte si svojů štolu, ale kolem vás sa možu vyskytnůť stvoření, které sů pod zemí eště víc doma než my. Vidí ve tmě líp než kterejkoli z nás, nebo to majó nějak zařízené, že sa neztratí a nikam nespadnú. A nemajů nás tam rádi. S nějakými je snadná pomoc, některých byste sa ale měli bát. Tož v prvej řadě je to zákrc. Ludé ho znají také, ale jméno pro něj lidské neznám.

To je postavů tak půl nebo tři štvrtky trpaslíka, hubený jako lunt, ale houževnatý jako vrbový proutí. Má malé kulaté tělo, dlůhé ruce a nohy s velkými klůby, prsty jako tyčky a na nich dlůhé a ostré drápiska. Živí sa krví, a tak sa stane, že tu a tam se deset takýchto zákrců na kopača, co je sám na překopu, vrhne a udrápe ho k smrti. Silný chlap s grompáčom sa jim začasté ubrání, ale když je jich moc, tak běda. Že je v dole hnízdo zákrcův sa pozná podle toho, že sa v chodbách dajů najít mrtvá vysátá zvířata, protože zákrc, když je hladový, sa i na povrch vydrápe, an má i svoje malé chodbičky prohrabané z dolu ven a králíka i kozu sobě uloví. Jinak škodí havířom a ztrpčuje jim život, vodu špiní, provazy předírá, výdřevu ochcává a narušuje, nářadí schovává a krade, poklopy od šachet dolů hází a vozejky uvolňuje. Na dva kopače pohromadě si ale ještě nikdá netrůfli, leda byli hladoví jako hluboká voda.

Tak co to máme dál? Rudokaz. Rudokaz je najhorší, co sa v dole usadit može. Vyskočí z pukliny ve skále a škodí, škodí jak může. Žily zanáší, dobrou rudu schovává do podloží, skálu vytvrzuje, že se na ní láme i nejlepčí vercajk, skálů hejbnout dokáže a može i havíře zavalit. Nebo zase umí vyrábět pukliny a drobí skálu na jemno, takže sa skrz ní mosí vést dřevěnej tunel, ale najhorší je to, že prostě a zkrátka kazí rudu. Aj ve vozejkách a nůších. Nejní vidět, a tý, co ho prej uviděli, říkaj, že chodí nahatej, je chlupatej a má kopejtka. Tfu. Ale dá sa s ním vybabrat, je dobré nosit mu žrádlo a mlsy, med a slatinu má najradši. Jalovcovou nebo medovou gořalou taky nepohrdne, to pak dva dny vystrájí, řve a škodí, ale pak zas dva dny chrní.

Šerý chlap je kopač nebo chlap, co sa pod zemí pomátnul a nechce ven. Žere uhlí a co ukradne jiným kopačom. Nemluví, jen tu a tam huhlá. Može škodit, už sa stalo i, že se popral s celů směně a ztlouk je na jednu hromadu. Je silný, svaly má jako ze železa. Nespí a, co já vim, asi ani nepije. Na gořalu ho nenalákáš. Ale dá sa přitáhnout na vůni fest prouzeného špeku. Někdy se stane, že v dole neškodí, ba navopak pomáhá, tu a tam vyspraví trouchnivů lávku nebo hen spustí alarm, když sa vyvalí plyn nebo voda. Ale pokaždý, když se hen taký šerochlap v dole usadí, je lepčí ho odtamtud vypudit a pomoct mu, neb to není žádný strašidlo, ale přeca jen kopač, co sa pomát. Pak je dobrý takovému do huby bečku rumu nalít, třebas kolikrát za sebů, pak ho nechat vyspat, šak ono ho to přejde. He?

Tož ale nejen pod zemí na vás cos čeká. Aj venku z dolu sů také potvory, co sa mojtajů kol kopačou a otravujů. Rády sa kol dolů objavujů najměj za polednách, když v letě slunko praží a člověku je najlíp pod zemí, ne moc hluboko, někde tam, kde je chládek. Tož tyhle stvoření zovem puclifky, ludé je taky znajů a diblice neb diblíci jim říkajů. Sů to ženštinám podobné stvoření také v kradené, ponejvíč červené látky a šaty také oblečené, veselé jak hejno vrabčáků. Po dvoch i po třech je můžeš potkat, i po víc. Poznáš je podle jejich očí a úst, velikánská kukadla a hubu od ušiska k ušisku, od teho, jak sa porád řehonijó. Nemlujijó skorem, a moj názor, esli chcete slyšet, ani to neumějó. Ale zubů majů až hanba mluvit, víc než ludé, ba víc ještě než elfi, a nemívajů je prožrané, leda k stáru, a takých nebývalo nikdy moc k vidění. Snaží sa kopačou svést, obloudit, a pak okrást, zbit, pokúsat, krev z nich vysát nebo co. Ludem se líbí ty jejich kušny, ale našinec si tož leda s chutí odplivne, co?

Posledným, o čem vám budu dneska říkat, je Bosé světlo. Stane sa vám, že sa vracíte ozbíjaný ze šichty nebo si dáváte pauzu a zhasnete kahany nebo nahlídnete do překopu a uvidíte světlo, slabé, hópající sa, pomalu sa vznášat chodbů od vás, nikdy, a to vám, bando, vopakuju jen jednou a naposled, nikdy sa za nim nepúšťajte! Kolik havířů sa takhle už vydalo na svojů poslednú cestu, spadli do pukliny, zavalila sa za nima chodba, slítli do šachty nebo sa už nic z nich nenašlo, to vám budiž varováním, na který myslete, až sa vám světlo zjaví. Občas bývá vidět vedla světla postava v bílom, jakoby lucké děcko svícu neslo. Věčinů sa při tom ozývá zvuk bosých nohou o skálu, jen slabě, slabě. Žádné ztracené děcko, žádné světlo, čumte na prácu a nic sa vám nestane.

Tož tak, teď víte svoje, hen šici popadněte grompáče za hefty a alou pod zem, bando.

Jo a včil si nerobim patent na rozum, tož kdyby z vás někdo na nějaků inaků potvoru v dole narazil a zvostal přitom naživu, tak ať mi o tom dá vědět.

XXIV. Yasperův deník

Nalezeno v pozůstalosti Yaspera, manžela Narii Moskytové.

Toto jest část života Yaspera Protektora, nyní beze jména, které obětoval své výchově, poslání a svému lidu.

Narodil jsem se 4.7.1043 v horském údolí na pomezí Olvornu. Ti, ježto jsem nazýval svým lidem, se zabývali v horském prostředí ponejvíce pastevectvím a obchodem s místní komunitou trpaslíků. Dávne krvavé nepřátelství mezi lidmi a místním trpasličím klanem bylo ukončeno dohodou, kterou uzavřel můj prapraděd a otec dnešního protektora trpaslíků.

Hlavní rodiny, ježto garantovaly dohodu, zjednodušeně: ‘vše pod zemí patří trpaslíkům, vše na zemi patří lidem’, se nazývaly protektory a staly se strážci míru. Tak já i můj bratr Zuit jsme často byli hosty trpaslíků, stejně tak Olin, syn trpasličího protektora, se stal naším častým hostem. Trpaslíci pěstovali svá řemesla, my jim prodávali potraviny, a obě komunity vzkvěťaly.

Tedy až do velkého sesuvu hory Orin, který odkryl zlatou žílu. Trpaslíci pozvedli sekery, lidé začali plést tětiny. A odtud se datuje ztráta mého jména. Vědom si šancí, kterou měli mí lidé v otevřeném střetu s opancéřovanou trpaslickou domobranou, jsem uzavřel ďáblův pakt. Prozradil jsem trpaslíkům datum přepadu nového dolu, který nebyl ani na povrchu, ani pod zemí, výměnou za mír. Tento trpaslíci docílili tím, že po odražení nájezdu propustili všechny zajatce a strhli celý zbytek úbočí, a tím uzavřeli horní část údolí. Takto jsem se stal z protektora zrádcem a psancem svého lidu.

Pak jsem se protloukal, jak se dalo, a rozvíjel svůj vztah k jemným mechanismům. Mám rád, když mne nazývají zámečnickem.

Až jednoho dne jsem se v zapadlé víšce seznámil s veselou partou hrdlořežů, ježto sama sebe zvala Nurnskou družinou. Tam jsem pak získal práci na rekonstrukci školy v Liscannoru a ubytoval se v místním hostinci “U Jeremiáše”.

První dobrodružství s Nurnskými jsme byli najati panem Osvarrem k osvobození panství Zmořeň na pomezí Mallikornu a divočiny. Dobrodružství mělo komplikovaný průběh, vzhledem k vraždě lichvářky jménem Kupřena, a posléze i dvou královských gardistů, ježto nás pronásledovali. Po dojezdu na Zmořeň jsem byl zabit stínem a prožil krátkou dobu jako duch. Tam jsem uzavřel přátelství s půltrollem Nugem, který se také procházel po Zmořni ve stavu víceméně průhledném. Později se nám oběma podařilo zmrtvýchvstání v souvislosti s porážkou entity, která věznila naši energii. Panství vráceno pod správu pana Osvarra a mallikornskou vlajku, my dostali milost za spáchané zločiny. Zajímavé, jako by to byl můj osud v kostce – zákon, tradice, zločin, milost, no uvidím, co bude dál.

Po návratu jsem získal místo školníka v Liscannoru s platem 1000 zlatých ročně, které mi byly neprodleně vyplaceny. Dokončil jsem školení související s přestupem na 4. úroveň.

Po čase byla Nurnská družina naverbována do speciální jednotky pro práci v Mallikornu (roční kontrakt – 10 zlatých/den), zjištění obecné nálady, zjištění,

popř. nalezení gwendarronského velvyslance p. Brandiuse Tolpina. Nafasoval jsem provaz, municí, dýky, jídlo a 100 zlatých zálohy. K tomu propůjčen kůň se sedlem. V Argyllu jsme se vydávali za žoldnéře z Lurgrapsu. Z domácnosti Tolpinovy milenky, hraběny Marion, bylo zjištěno, že Tolpin sedí v místní citadele. Zajali jsme Fivola Pata, důstojníka z citadely, získané informace byly nerelevantní, za což byl inhumován. Následovalo vloupání do citadely a Tolpinův únos. Poté přechod hor do Gwendarronu a propuštění z aktivní služby (fůůůůj, já ve službě, až je mi z toho zle).

Získal jsem místo pomocného učitele v liscannorské škole, obor Pracovní výchova – plat cca 200 zlatých (nevyplacen) + rákosky tří rozměrů (dívky, hoši, krollové), a vytvořil truhličku na poklady. Dál bydlím u Jeremiáše, kde mám malou dílničku v místnosti s krbem (jen pro upřesnění, kvůli eventuálním sporům o bydlení).

Najat s Nurnskou družinou ollarským obchodníkem Frisem Hortusem k získání pohřebního palcátu z hrobky knížete Thoruse. Náš kontakt v Ollaru byl Sigull Heret, kde jsme se dozvěděli o konkurenčním boji (obchodním i sběratelským) mezi Hortusem a místním starožitníkem Hermanem. Podařilo se najít hrobku a palcát vyzvednout za znepokojivých signálů o tom, že palcát vládne podivnými silami. V bojích v okolí hrobky nás navždy opustil kouzelník Goran, zasažen do zad bleskem od našeho proraďného hlídače koní – dám si na něj pozor. Před naším příjezdem do Ollaru se k nám připojil imbecilně se chovající i imbecilně vyhlížející kroll – uvidíme, co se z něj vyklube. Jelikož jsme se rozhodli zjistit, o co jde, dali jsme možnost protinabídky starožitníkovi Hermanovi. Toto vyústilo v útok Hermana na Nurnskou družinu i Heretův dům, neboť nevěděl, kde se palcát nachází. Na obou stranách bojovali podivně zmutovaní lidé (tedy bývalí lidé). V bojích padl přítel, trollokroll Nug, starožitník Herman i sám Hortus. Statečným z naší družiny se podařilo z plamenů, které zachvátily jeho dům, zachránit část jeho starožitných sbírek.

O slavnostech 16. ponovoroku jsem se seznámil s Gerllodovou krásnou sestrou Nariou a zamiloval jsem se do ní. Odrazil jsem nejapný zájem ze strany Zemikosa, který o ni projevoval. Po nějaké době jsem jí daroval zlatý prsten s perlou v ceně 500 zlatých. Bohužel, náš počínající vztah se rozhodla narušit její matka tím, že ji odeslala zpět do internátní školy v Rozkolci. Něco s tím budu muset udělat.

Zaplatil jsem na rok dopředu Jeremiášovi z Tiklu za sebe i koně 650 zlatých. Vyinkasoval jsem 400 zlatých za práci na místě školníka a pomocného učitele.

25. chladnu do hospody U hrocha přijel podivný půlčik Corta Vous se dvěma kumpány. Přišel s ulítlou historkou o tom, že jeho družinu pronásleduje snad jakási kletba, a nabídl 30 000 zlatých za eskortu do Antrinu. Při výjezdu jsem přijal 500 zlatých o Hefta za to, abych volil Bolbucha. Vzhledem k tomu, že po Gerllodovi by to byla druhá volba, souhlasil jsem. Bohužel se stupidní Heft pokusil uplatit Gona za 2000 zlatých. Grrrrrr! A navíc se ožral a provalil zmanipulování voleb. NIKDY SE K TOMU NESMÍM PŘIZNAT. A NIKDY UŽ NECHCI MÍT

NIC SPOLEČNÉHO S HEFTEM. Jestli přijdu kvůli tomu o možnost se dvořit Narie, jelikož se Gerllod nasere, podřiznu někde Hefta jako kuře. Jinak cesta do Antrinu byla fakt vcelku nezajímavá. Po Cortovi šel nějaký kněz, vyvolávající podivné levitující chapadlovité přízraky, a ještě si najal partu lupičů. Dva útoky jsme odrazili a odmítli zaútočit na lupičský tábor, jelikož nepřítel byl varován a akce se jevila nepřiměřeně riskantní. Cortu Vouse a jeho společníky jsme v pořádku dopravili do Antrinu. Zoltar Zemikosa se projevil jako zbabělé prase, neb po cestě do Antrinu svedl dceru hostinského pod příslibem manželství, a po cestě zpět ani nenašel odvalu se jí podívat do očí a raději nocoval ve škarpě. Pokud se někdy v budoucnu přiblíží k Narie, tak mu tuto příhodu připomenu a poté mu zlámu obě ruce.

Po návratu jsem dal do pořádku školu a vyrazil za Nariou do Rozkolce. Koupil jsem jí přívěšek za cca 100 zlatých a strávil jsem tam dva měsíce, a viděl ji tak obden, občas i obnoc. Po návratu jsem rozjel stavbu domu na severovýchodní straně rybníka a začal zpracovávat Moskytovic kvůli Narie.

28.7.1069 přijel do Liscannoru posel s pozvánkou pro Nurnskou družinu na narozeniny bývalého člena Nurnské družiny Dyniho Logodona. Narozeniny se budou konat ve vesničce Rohovina na úpatí Černých vrchů. Bolbuch mi bezúročně půjčil 2000 zlatých, takže můžu dokončit stavbu domu. Poté se k velké nelibosti Myšilova konala dražba plodů Janternu. Ten strom je opravdu nádherný, leč vůbec nechápu přístup Myšilova k zacházení s jeho plody. Tak nějak vůbec nerozumím jeho přístupu k přírodě. Asi je to tím, že je druid.

Od družiny jsem se odpojil na odbočce na Rozkolec a strávil dva večery s Nariou. Trochu mne překvapila tím, že navrhla společný útěk. Přeci jen si Gerlloda moc vážím na to, abych mu de fakto unesl sestru. Zatím se mi podařilo Nariu umluvit k tomu, že ještě počká, a já se na této výpravě pokusím získat Gerlloda na naši stranu a společně se pak pokusíme umluvit jejich matku. Konec konců, vždy může Naria zkusit předstírat těhotenství.

Čas strávený s Nariou znamenal, že jsem naneštěstí prošvihl Dyniho oslavu. Dorazil jsem po odjezdu Nurnských z Rohoviny a bylo mi řečeno, že na úpatí Černých vrchů byl přepaden měděný důl. Vzhledem k tomu, že důl se nalézá na území Kardamské autonomie, nechtěl místní vojenský velitel riskovat střet s místními úřady v případě vyslání vojenského vyšetřovatele, tak najal naši družinu, aby provedla pokud možno šetrným způsobem šetření na místě neštěstí. Nurnské jsem našel zabarikádované v dole se skupinou podivných individuí, říkajících si Hordajovi chlapi. Tvrdili o sobě, že jsou elitní gwendarronská jednotka sloužící v místní autonomii. Popsali nám cestu do Kardamu a nabídli společné cestování. Gon z nich byl úplně mimo a Myšilov také. Bohužel, Gon obdivem a Myšilov nedůvěrou. Jeden by jim nejraději leštil lápě, druhý by je nejraději zahlušil v první zatáčce. Menhorian jako vůdce souhlasil se společnou cestou do Kardamu, takže naštěstí zvítězil rozum – šli jsme sice s nimi, leč jako samostatná skupina. V Kardamu jsme se setkali se starostou a vzápětí přišly problémy v podobě skřetů, nemrtvých a moru. Stávám se svědkem smrti Gerlloda v bývalém sídle jednoho z místních patronů. Naštěstí místní kouzelník, no, spíše šaman Wulfgaard Kožený,

kterýžto se k nám přidal cestou, zjistil, jak manipulovat s jedním z artefaktů po starém patronovi. Tudiž za pomoci artefaktu, Wulfgaarda a trochy krve (i mé) se podařilo Gerlloda oživit. Jen je tak trochu mimo. Snad se to spraví. Musím zmínit, že tento artefakt byl použit na našeho kouzelníka, Menhorigana Blathela, který pomocí černých čarů stvořil nemrtvou stvůru. Teď skřeti nebyli jediní, kteří disponovali touto zbraní. Pak se rozhodl tuto stvůru opět uložit pomocí temných čarů zpět, což ho stálo život. I on byl oživen. Asi abychom se měli komu smát.

Po návratu Nariina matka zlomená dozvuky Gerllodova úmrtí a oživení souhlasila s naším sňatkem. Nyní je toho moc, takže dál jen hlavní události.

...svatební noc...

...dokončení domu...

...Zemikosa má zákaz přibížit se k Nari na míň než dvacet sáhů...

...smrt Hefta (nemám v ní prsty)...

...narození dcery Eowin...

...rozšíření Zemikosova zákazu i na Eowin...

...přestup na sedmou úroveň...

...opět se vracíme do Kardamu, nemám z toho dobrý pocit, zkusím po cestě doplnit deník...

XXV. Álfheim a kultura

Worrel Sovák

Tance

Na úvod bych rád řekl pár slov o vnímání pojmu “tanec”. Tanec je na Álfheimu především vnímán jako sociální faktor velice důležitý v hierarchii společnosti. Narozdíl od středozápadní civilizace, kde základním principem tance je pohybové vyjádření mezi partnery, tj. mezi mužem a ženou, na Álfheimu striktně převládají společenské tance rozdělené na mužské a ženské.

U mužských společenských tanců je prazákadem kolový systém tance. Držení aktérů je pouze pažemi, a to u soutanečníků po levici i pravici. Základní dělení je na vnitřní a vnější kruh. U vnitřních (častějších), je držení kolem ramen či zad v rovině prsou a boků. U vnějších je to především držení v ohbí loktů, přičemž tento tanec je výlučně rituálního charakteru a vyjádřením semknutí rodu proti všem. Směr a rychlost rotace kruhu mužských tanečníků závisí výlučně na muzice a rytmice skladby, stejně jakož i práce nohou, výkopy, pohupy, podřepy, změny rotací atd. - vše v jednotném duchu.

Oproti tomu ženské tanečnice se nedrží a jsou rozestaveny v různé obrazce, a to vždy všechny čelem k mužskému obecnstvu či tanečníkům. Samotný projev je s minimem pohybu v strany (i vpřed a vzad), a to maximálně tak 3 - 4 úkroky. Důraz je kladen především na práci paží, pohyb boků a výraz. Zvyklostí álfheimských žen je, že před tancem odkládají šatstvo, s ohledem na věk a postavení.

Toto striktní vnímání álfheimských obyvatel na “rozdělení” má pochopitelně i řadu výjimek. Příkladem uvedu i tzv. “řadový tanec”, kdy mužský kruh se rozpojí v jednu řadu a zároveň “ženský obrazec” se naopak spojí, a tím vzniknou dvě řady, které v rytmu hudby postupují proti sobě a od sebe.

Dalšími jsou tance zvané “námluvné”, jedná se vlastně o jedinou přípustnou výjimku mezi jednotlivci, která je pouze za účelem spojení mezi mužem a ženou.

Zvláštní skupinou jsou “válečné tance”, které mají za účel zastrašování nepřátel a dodání bojového ducha soukmenovcům. Jako příklad zde mohu uvést “Hamrgaardský sekyrový tanec”.

Hudba a vzdělávání

Veškerá hudební produkce je plně v kompetenci bardů a skaldů, kteří též plní funkci historickou a vzdělávací. Především formou ústní, jako jsou pohádky, příběhy, bajky atd. Za tuto činnost jsou vyňati z povinnosti lovu a boje, a vrcholným projevem postavení rodiny či klanu je vydržovat si některého barda. Nejrozšířenějšími hudebními nástroji jsou flétny, bubny, rohy a píšťalové měchy. Významní skaldové a některé ženy hrají též na lyru a harfu. Tradicí je také bardy a skaldy v jejich sólových projevech doprovázet všelikými bubny a chrastítky.

Álfheimci jsou velmi muzikální národ a nezřídka dochází ke spontánní produkci celých rodin, kdy se víření bubnů a zpěv nesou krajem na míle daleko.

Móda

Stejně jako ženy kdekoli jinde na světě, i álfheimky se chtějí líbit. Ženy sou hrdé na své dlouhé vlasy, proto nenosí loktuše ni čepce. Zadané ženy nosí vlasy spletené v cop. Šperky, kterými se zdobí, jsou většinou prosty drahých kovů a kamenů. Vlasy i tělo si zdobí především květinami a věnečky, pírkami a ulitami, a výjimečně dostupnými, hrubě opracovanými polodrahokamy, jako jsou acháty, opály a především jantar, který je velmi rozšířený a je jedním z mála vývozních artiklů Álfheimců.

Některé ženy se rády chlubí svým tetováním, a to i v obličeji. Stejně jako u ostatních seveřanů, barva očí álfheimců je vždy modrá či zelená a je dokladem příslušnosti k otčině. Ženy si do očí kapají odvar z rulíku zlomocného, který jim rozšíří zornice do pověstných “kočičích očí”.

Muži se nezdobí a odznakem krásy mužů jsou vnímány pouze jizvy. Někteří si, pro vyjádření důrazu, sypou do čerstvých ran popel.

Co se oblečení týče, středozápadní kultura odívání proniká i na ostrov, ale je omezena kupní silou obyvatelstva. Nejmarkantnějším rozdílem je, že ženy nosí kalhoty nebo sukně nad kolena, což je dáno tím, že Álfheimci podřizují odívání praktičnosti.

Architektura

Obyvatelstvo Álfheimu, rodiny i celé klany, žije převážně ve velkých obydlích zvaných “skally”, které pro bližší představu raději načrtnu.

Veškeré dění, život, práce, radosti a strasti probíhají pospolu napříč generacemi v těchto “skallách”, které se vyznačují především tím, že prostor vevnitř není dělen žádnými místnostmi či přepážkami. Vchod je pouze jeden a vždy obrácen na jih, to z mnoha bezpečnostních důvodů. Jídlo se připravuje na otevřených ohništích uvnitř skally, kde kouř uniká zvláštními průduchy, které slouží k uchovávání masa. Součástí skally je též prostor vyčleněný pro “kožešinová lože”, jakož i centrální stůl s lavicemi. Sociální zařízení je koncipováno tak, že u skally či skupiny skall je v lesním porostu, ne dále než 50 sáhů, vyhloubená jáma o průměru 5-15 sáhů. Systém pryčen a žbrlení přes jámu umožňuje konat potřebu i více lidem najednou, což nezřídka vede k různému klábosení či debatám. Toalety jsou rozděleny na mužskou a ženskou část. Za zmínku stojí i to, že usvědčení viníci drobnějších prohřešků jsou za všeobecné potupy svrhnuti dovnitř. Ostrované, žijící ve velmi členitém terénu, neznají pojem “fortifikace” tak, jak je vnímán středozápadem. Takže jedinými kamennými budovami jsou tzv. “grady”, které vlastní pět nevýznamějších klanů Álfheimu. Jedná se de facto o 6-7 spojených skall, které tvoří jakýsi dvorec. Hradby, palisády, ohrady a ploty jsou pojmem neznámým a na ostrově by neměly valného užití.

Lov a kulinářství

Ostrované jsou především lovci, výjimečně pastevci, a zemědělství, jako je orba půdy, je jim naprosto cizí, což se odráží i na skladbě jídla. Nejrozšířenější strava je zvěřina, od vysoké po černou. Příkladem uvedu jeleny, srny, daňky, muflony, divočáky, horské kozy atd. Jídelníček se dá zpestřit i dravci či drobnými hlodavci, jako medvědy, rysy, liškou, rosomákem, zajícem, bobrem či vydrou. Maso se uchovává především sušením, uzením ve střeších skall, a na zimu se vyrábí směs masa uložená v kožených měších a zalitá olejem, sádlem či lojem. Velmi rozšířeným lovem je lov ptactva, kdy jsou obrovská hejna tažných ptáků snadnou kořistí ostrovanů. Rybolov, též hojný, je místně specifický a podílí se na něm celý klan. Muži vyjedou na moře v člunech a coby naháněči (mlácením bidel do vody, řehačkami, ohněm a křikem) ženou hejno ryb k pobřeží, kde již čekají ženy, děti a starci, které jednou obrovskou sítí uzavřou hejno ryb ve fjordu. Obryby se lákají na mēlčinu napodobováním jejich skřeků. Divoké obilniny spolu s kváskem slouží k výrobě místního piva, které zraje v obrovských kádích. Ovoce se sbírá pouze plané. Ostrované považují svůj zdroj obživy, tj. lov, za velmi důstojný, oceňovaný a společensky hierarchovatelný. Oproti tomu pěstitelství, sadařství a jiné způsoby zdrojů potravy považují za urážku otčiny a znásilňování duchů země.

XXVI. Krolli

Nadiktoval Ran

Protože furt někdo tvrdit, že krolli hloupí, zaostalí a nevzdělaní, tak ja vam říci, že my krolli být pokrokový a že se nebránit novým vymoženost. Nejlepší příklad být moje strýček, který při lup najít slabikář a za pouhých tolik zim, jako je prstů na rukou, se naučit skoro polovina písmen. Stát se zněj významná krolli učenec a jeho sláva sahat i k několika sousedním krollím tlupám, které mu nosit naloupená kniha. Mezi nimi jednou být i příručka patlámie (patrně myšlena alchymie). Začít tato kniha studovat a z několika misek na vaření zkonstruovat malá dílna, kde dělat pokusy. Hned jeho první pokus o lektvar být úspěšný a smrad vyhnat všechna krysa z celé okolí. I druhá pokus se podařit. Strýček chtít uvařit lektvar rychlosti. Když ho uvařit a vypít, skutečně já na vlastní oči vidět, že tak rychle na záchod ještě nikdo nikdy neběžel. Pak vařit lektvar, s který prý slétnout ze skály, což se také povést, strýček krásně slétnout ze skály a dole si zlomit jen několik žeber, stehno a klíční kost. Jediná neúspěch byla, když uvařit pro náš náčelník lektvar obří síla, ten se urazit a rozbít mu nosa. Lektvar zahodit, ale rozlité lahvička vylízat rosomák, který pak ukousnout náčelník palec a další mnoho let terorizovat okolí. Pak se mu opět dařit, chtít totiž vyrobit lektvar, který ho mít změnit. Úspěch být veliká, strýc napuchnout a zřít, takže ho nikdo celý úplněk nepoznat. Nakonec vyrobit lektvar, který ho změnit v mlhu. Jako mlha poletovat s námi v jeskyni dvě zimy, než ho jednou odváť vichřice neznámo kam. Tento významná krollí učenec dokazovat, že krolli se moci směle zařadit mezi všechna velká patlámist.

Také být jasná pomluva, že krolli nic nedokázat dělat hlava. Krolli hlavičkovaná je důležitý složka krollí tlupa, která upevňovat pevnější postavení krolla v tlupě právě podle toho, jak mít tvrdá a šikovní hlava. Krom toho mít krolli ještě takzvaná instinkt, který je chránit v nebezpečí. Tím také mít navrch od jiná rasa. My krolli tomu říkat druhá smysl.

Rovněž krollí bojový taktika a strategie daleko převyšovat ostatní. Já sám moci s vlastní rozum porovnat. U nás by žádná kroll nevěřit, že si tlupa silná válečníků kupovat jídlo u slabá vesničan, když ho moci vzít. Nebo blouřit po pustých horách a něco hledat. Krolli nic nehledat, krolli jít a vyplnit na co narazit. Tomu říkat mazaný strategie.

V nekrollích kraj také mít podivná složitá zákon a pravidla, kterým nikdo nerozumět a která postrádat logika. Například volba vůdce. Veskrze zbytečný věc, která jen umožnit slabý a nehodný stát se vůdce. To by u krolli nemoci stát, tam by se takový všichni smát. Tam vůdce největší a nejsilnější, to být jasné a jednoduché a každý to hned poznat. K čemu pak nějaká zákon a nařízení? Co říct vůdce, to být nařízení, a kdo to nedodržovat, ten mít rozbitá huba.

Všichni také říkat, že krolli nekouzlit, že nejlepší kouzlit elfi. To nebýt pravda. Elfí kouzla se hodit jen na pouť nebo komediant, to já už dobře vidět, ale na správná kouzla být třeba síla a tu nemít než krolli. Naše šaman být třeba velmi mocná kouzelník. Tak třeba všichni mluvit o kouzlo blesk. Prý to být účinný

kouzlo. Ale kdyby někdo vidět blesková úder náš šaman soupeři na solar, tomu já říkat blesk. Nebo s jaká lehkost sesílat kouzlo na otevírat dveře. A stačit mu k tomu jen silná větev staré olše, všechna dveře povolit. Hodně se tu také mluvit o kouzlu čtení myšlenek, na to být náš šaman exprert. On umět číst myšlenky někoho jiná a moct tak zjistit, jestli to být přítel nebo nepřítel. K tomu být třeba dotýčný vykuchat a přečíst to z vnitřnosti, zejména játra, ale fungovat to mnohem lépe, než elfi taškařice. Šaman umět také někdo zneviditelnit a udělat ho tak nenápadný. Škoda, že pak být nenápadný až moc a už ho nikdo víc nevidět. Také umět vyvolat mračno dým na maskování a stačit mu k tomu jen křesadlo a několik suchá větev. A to vůbec nemluvit o jeho přivolávání déšť. Někdy to kouzlo být tak náročná, že trvat několik týden, ale vždy se povést. Prostě, krollí šamanství patřit jasně k mistrovská.

XXVII. Každému jeho místo!

Pokus o studii o jedné neuvěřitelné zemi aneb Kde nejsou informace, vznikají fámy – Gerllod Moskyt

Píše se rok 1052 a družina potkává elfa Riena Gwardita, který se později stává jejím členem. V tuto chvíli se nejedná o nic nového nebo významného. Statistika nám prozrazuje, že je již 232. dobrodruhem, který vstoupil do řad družiny. Nurnská družina nabízí cestu k velikému bohatství nebo také k rychlé smrti. Rien o sobě prozrazuje pouze to, že se již nějaký čas toulá po světě, a předstírá, že je felčar. Po čase se ukazuje, že Rien ovládá magii a chlubí se, že byl již jako malý vytipován pro studium na Trindindolské univerzitě. Zde se poprvé družina dozvídá, že někde existuje země zvaná Trindindol se stejnojmenným hlavním městem. Nikdo tomu nevěnuje zvláštní pozornost, snad se pouze někteří pousmějí nad podivným názvem.

Rien Gwardit postupuje v hierarchii družiny pomalu vzhůru a někteří ostatní družiníci se zajímají o zemi, ze které elf pochází. Dostává se jim pouze zmatených a zamlžených odpovědí. A právě v tomto mlžení začíná vznikat legenda jménem Trindindol...

Na následujících řádcích se pokusím sjednotit veškeré informace, fámy a legendy o zemi jménem Trindindol a pokusím se i nastínit některé možné hypotézy o této pozoruhodné zemi.

Kde se nalézá Trindindol, je družině známe až od roku 1056, kdy se v něm vlastně náhodou sama ocitla. Do té doby bylo známo jen to, co byl ochoten prozradit Rien Gwardit. A toho nebylo mnoho, s odvoláním na závazek mlčenlivosti, kterým je povinován každý elf, který opouští hranice Trindindolu. Rien se zmiňuje o Stínových horách (Friuvannen), Jezeru slavičího zpěvu (Máwe di Trindin) a ještě uvádí, že Trindindol leží společně s dalšími zeměmi za Velkým hvozdem (Iriu Váhes), který podle něj vznikl za pomoci velké magie. Vzhledem k rozloze Starého světa by se dalo říci, že elfovo rodiště se může nalézat kdekoliv. Nicméně rok 1056 mnohé odhalil. Družina se pod vedením Lúina Nórienského nedobrovolně ocitla přímo v samotném srdci Trindindolu, Trindindolu. Podle všeho prošla jednou z magických bran, kterými dle Riena byla spojena tři starodávná elfí města, Euferial, Váles Dimoriel a Trindindol. Z této výpravy již nikdo nežije, a tak můžeme pouze čerpat z obecního listu Lyškánora. A informace jsou poměrně velmi strohé. Družina se skutečně ocitá u velkého jezera a následně prchá směrem na sever po pláních, aby překročila hory, hluboký hvozd a ocitla se v zemi Almemar, kde se již dokázala zorientovat a následně navrátit zpět do domoviny. Poloha Trindindolu je od té doby tedy známá.

Trindindol se nalézá na sever od Karwellu, od nějž jej odděluje veliké jezero, které je na mapách Starého světa známe jako Sněžné jezero. Otázkou je, zda se jedná o stejnou vodní plochu, kterou trindindolští nazývají Jezerem slavičího zpěvu, nebo se na území Trindindolu nalézá další velké jezero. Na západě sousedí Trindindol s Hamilkarem, což je stát, o kterém se také mnoho neví. Na sever leží již zmiňovaný Almemar. Východní hranice je zatím zmapovaná jen okrajově. Jisté

je, že s Trindindolem sousedí území, které je obývané algacharskými skřety, ale kde tato hranice vede a kam až zasahuje území nárokové elfy, je velmi nejasné. Je možné, že kus Trindindolu sousedí ještě s Monghyrskou říší. Podle všeho se také lze domnívat, že Trindindol je obklopen přirozenou hranicí vod, hvozdů a hor, což potvrzuje, že se o něm mnoho neví a místní dokázali jeho existenci když ne zcela zatajit, tak alespoň dovedně skrývat před pozorností ostatního světa.

Podnebí Trindindolu bude podobné karwellskému a monghyrskému, tedy že se v něm střídají roční období. Vzhledem k dlouholeté uzavřenosti musí být území soběstačné i co se týče produkce potravin a surovin. K nějaké výměně možná docházelo mezi ostatními dvěma elfími městy, Euferiale a Váles Dimoriel, pomocí magických bran. Minimálně jedna bude podle všeho ještě funkční, právě skrz ni prošla družina roku 1056, ale vzhledem k tomu, že nikdo z této výpravy již nežije a nic se nezachovalo ani v obecní kronice, nejsem schopen určit její polohu. Podle všeho se nalézá někde na jihu, snad v oblasti Hymlajských hor, ale to je jen spekulace.

V dnešní době je bezpochyby majoritní rasou v Trindindolu rasa elfů, o tom není žádných pochyb. Podle všeho však kdysi na území Trindindolu žilo ras více než dnes. Rien Gwardit cituje z díla Maxilia Gortru „Velká města starého světa“, vydaného roku 883, o tom, že po rasových bouřích a zničení Euferialu byli z Trindindolu vyhnáni všichni lidé (viz. Lyškánora 39/1054). O jaké rasové bouři se jednalo, se zde neuvádí. Je možné, že šlo o občanskou válku, o jejíchž příčinách můžeme pouze spekulovat. Zda byli lidé vyhnáni i z třetího města, Váles Dimoriel, se také neví. Ale je docela možné, že právě tato rasová čistka dala vzniknout následovnému tvrdému režimu, založenému na nerovnosti a útlaku všech ostatních kromě elfů, a možná tady započal postupný úpadek. Rien Gwardit uvádí, že v Trindindolu nesmí pobývat jiná rasa, než elfi a hobiti. Ale vzápětí se zmiňuje ještě o trpaslících (viz. Lyškánora 45/1059). O hobitech nám Rien sděluje, že jsou přátelští a milí a že nejsou původem z Trindindolu, ale že se jich vlastně elfové jaksi „ujali“ a poskytli jim azyl. Odkud však a kdy přesně hobité do Trindindolu přišli, se nezmiňuje. Je docela dobře možné, že ze strany elfů to byl chladnokrevný kalkul, neboť potřebovali někoho na zemědělské a pomocné práce. Kdykoliv se Rien o hobitech zmiňuje, nelze se ubránit dojmu, že o nich hovoří zcela infantilně a považuje je za takové domácí mazlíčky. Roztomilé a poddajné.

Zatímco o hobitech mluví elf Gwardit ještě slušně, v případě trpaslíků již dává cynicky najevo, že jsou v Trindindolu pouze trpění, neboť: „Jsou známí svým citem pro těžbu rud a těžbu veškerých možných hornin určených ke zpracování. Například kovu, zlata, veškerých dalších cenných kovů, a bylo by hříchem, kdyby představení Trindindolu nevyužili této schopnosti a trpaslíky nenechali konat v Trindindolu práci, které nejlépe rozumí“. Dále uvádí, že trpaslíci jsou za tuto práci slušně placeni (viz. Lyškánora 45/1059). Celkem jistě se ovšem dá předpokládat, že občanská práva nemají trpaslíci žádná a jsou považováni pouze za námezdní sílu, snad maximálně s právem pobytu. Trpaslíci jsou však také najímáni jako žoldnéři do trindindolské armády. Můžeme se domnívat, že většina

jich pochází z Almemaru, kde jak známo trpaslici žijí v hojném počtu. O dalších rasách na území Trindindolu se již nikde nemluví.

O družinové výpravě do Trindindolu roku 1056 se toho sice mnoho nezachovalo, ale něco přece. Jsou to především rozhovory s některými družiníky, a v nich lze nalézt i něco o trpaslících a hobitech. Tyto výpovědi lze bezpochyby považovat za autentické a pravdivé. Nejprve si však ve stručnosti shrňme to, co víme o této výpravě. Nurnští ve složení (výjimečně budu uvádět i rasy jednotlivých členů výpravy, neboť to ve vztahu k Trindindolu považuji za důležité): vůdce půltrpaslík, půlhobit Lúin Nórienský, trpaslík Beryl Sekyra, elf Darlen Moorhed, barbar Glut Gavrat, člověk Klabzej Myšilov, hobit Kutouš Králík, hobit Nebuč Kanimúra, který zde zahynul, trpaslík Tufer, kroll Zlochor, který zde rovněž zahynul, a posléze se k družině přidal i místní elf Šírkéz (což je velmi zajímavé), podle všeho náhodou vstoupili do Trindindolu jednou z magických bran. Následně byli okamžitě zatčeni a uvězněni. Podle všeho jim hrozil soud a následný velmi přísný trest. Jakýmsi záhadným způsobem se o nich dozvěděl Rien Gwardit, který v tu dobu pobýval ve své domovině (možné je, že mu informaci o Nurnských poskytl jeho otec, soudce a člen Rady) a pomohl jim za dvacet tisíc zlatých (podle jeho tvrzení však nešlo o peníze pro něj, ale pro rozsáhlou převaděčskou síť, která na území Trindindolu existovala a zřejmě stále existuje) uprchnout z vězení. Družina prchá po pláních na sever, přičemž na svém útěku masakruje elfi jízdní hlídku, vyslanou na její opětovné dopadení, což někteří družiníci činí s netajenou radostí. Družina se dostává do hor, kde je svědkem tuhých bojů mezi elfy a trpasličími žoldáky na straně jedné a skřety na straně druhé. I zde se zapojuje družina do boje, tentokrát na straně elfů, a brání jakousi pevnost. Následně družina Trindindol opouští prostřednictvím převaděčů.

A nyní již zpět k výpovědím některých účastníků této výpravy. Klabzej Myšilov ve stručnosti uvádí: „Velké stopy na mně zanechalo uvěznění v Trindindolu, kdy nás elfové po vstupu na jejich svaté, posvátné území okamžitě poslali do arestu, a tam se k nám chovali dost, dost nevlídně. Pořádně jsme ani nedostávali najíst, byli jsme obviněni z něčeho, co jsme neprovedli. Měli jsme být souzeni a snad i odsouzeni na doživotí. A jako, když jsme se pak z vězení dostali lstí, nějakou dobu jsme pak v Trindindolu pobývali, tak jako když si dneska před očima promítnu jaksi beznaděj trpaslíků a hobitů v tom kraji, tak je mi z toho špatně. Nerad bych se do Trindindolu kdy vrátil” (viz. Lyškánora 53/1062). Beryl Sekera uvádí následující: „No, tak na tuto zemi nahlížím jako na chaotickou zemi, protože tam, mám takový pocit, že byli jsme pronásledováni hlavně my jakožto cizinci, bez ohledu na to, jaká jsme byli rasa. A abych se přiznal, k této zemi se nějak víc já vyjadřovat nebudu. Opravdu mně to přišlo naprosto chaotické, protože chvíli nás pronásledovali elfové, chvíli skřeti, a do této země bych se nerad vracel. Myslím si, že o této zemi je popsán... napsanej zápis (nebyl – pozn. autora). Takže lidi, kteří tam byli, ty si názor udělají sami. Mně tato země teda nepřiřostla k srdci a přijde mi, že tam je pronásledovaný každý cizinec” (viz Lyškánora 48/1059). A nakonec Kutouš Králík: „Trindindol je beze všech pochybností velmi zajímavá země. To, že jsem se zde nechtěně ocitl společně se svými dalšími

kamarády dobrodruhy, mě poučilo o tom, že na zemi skutečně mohou být i země, které jsou naprosto odlišné od toho, na co jsem byl doposud zvyklý. Historicky doložené potlačování lidské rasy v Trindindolu - o tom já nic nevím, o tom se zmiňuje... o tom se zmiňují jakési učené knihy. Já jsem se s žádným uprchlíkem z Trindindolu nesetkal, ono se to stalo před pár set lety. Nepochybně věřím tomu, že tam k něčemu takovému mohlo dojít, k jistým pogromům, to je samozřejmě ošklivá věc, nevím co ani... na druhou stranu já nevím, co udělali tenkrát lidé, takže to těžko mohu nějak jaksí hodnotit. Ale k tomu Trindindolu, jak funguje". A Králík pokračuje: „Dostali jsme se na pláň, kde nás honila místní... kde nás honilo místní vojsko, který na nás hulákali, že jsme uprchlíci a ať se vzdáme a složíme všechno na hromadu a podobně, tak se mi velmi líbilo, že jsme je zahnali, tuhlenctu tlupu. Pak jsme se dostali do hor, které byly plné skřetů, tam jsme opět narazili potom na elfy, kteří nám sice poděkovali za naši pomoc, ale řekli nám, že nás stejně nakonec kdykoliv znova seberou. Pak jsme se dostali někam přes hory, kde jsou opět další skřeti, kteří... kde už tedy údajně Trindindol není, a navíc nám bylo doporučeno, že se máme vyhýbat lesům, protože v nich jsou jakési výcvikové kursy pro zdejší strážce hranic, jak tady nazývají ty úplatné druidy. Takže se přiznám, že můj pohled na Trindindol je velice rozpačitý" (viz. Lyškánora 44/1057). Všichni tito tři dobrodruzi se shodují na tom, že nemají na Trindindol dobré vzpomínky. Myšilov zcela otevřeně mluví o násilí páchaném na hobitech a trpaslících, zatímco Kutouš připouští, že mu o tom není nic známo. Výpověď Beryla Sekyry je stručnější a jaksí chaotická. V zájmu objektivitě však musíme dodat, že na Trindindolském území se družina ocitla po použití magické brány (byť nevědomky), kterou místní považovali za utajenou, a proto lze pochopit, že družiny byla vyslýchána a vězněna. Jaký trest družině hrozil, se již asi nedovíme. Družiníci jako takoví byli stíháni podle zákona proti cizincům a ne podle nějakého rasového zákona, což ovšem nijak nevylučuje jeho existenci.

Našel jsem však ještě jeden dokument, kde Myšilov o Trindindolu mluví ještě jednou, a zde si již opravdu nebere servítky: „Ovšem Trindindol. Toto je velice vážná otázka. Z toho mi jde mráz po zádech, když o tom přemýšlím, čím dál víc. Z těch zmatených informací, které mám od Riena Gwardita, které se vedou, i které jsme mohli získat při návštěvě Trindindolu, z toho mám asi takovéto závěry. Trindindol, ryze trpasličí území, dle názvu, bylo obsazeno náhou potulnou skupinou elfů. Doly, které tam už v té době byly, byly zabrány a trpaslíci byli využíváni jako námezdná síla. Trindindolští elfové, a to je nesporné, jsou velmi nenávislní k ostatním rasám. Kromě trpaslíků jako manuální síly uznávají ještě hobity, kteří jsou dle jejich slov rozkošní a usměvaví, a zřejmě je mají ke svým radovánkám, k odpočinku. Jestli je chovají v nákých skanzenech, to nevím. Zajímavé je ovšem, proč skřetové, algacharští skřetové, tolik napadají Trindindol. Myslím si, že... v současné době si myslím, že se domáhají svých územních práv z minulosti. Jinak si to nedokážu vysvětlit. Další věc je, že Trindindol byl údajně tak tajné místo, že o něm nikdo nevěděl, ale v sousedním Almemaru moc dobře vědí, že hraničí s Algacharem. To znamená, že já si myslím, že Algachar je staré skřetí území a algacharští skřetové, ač skřety nemám v lásce, se domáhají svých

původních území. Veškerou magii, velikou magii, kterou trindindolští elfové používají, používají dle mého názoru pouze k zapalování magických ohňů a k tvorbě magických bran, aby se vyhnuli jakékoliv práci i práci vynaložené pouze k chůzi. To je vidět krásně. Příklad Riena Gwardita, který nenávidí... nenávidí rasy, podle svých slov, kromě hobitů všechny” (viz Lyškánora 48/1059). Tento text je však sám o sobě velice problematický, neboť Myšilov se zde zcela otevřeně staví na stranu skřetů, což názory Klabzeje Myšilova staví do, mírně řečeno, velmi rozporuplné roviny. Nicméně je skutečně možné, že Trindindol byl touto nečistou rasou kdysi skutečně obýván a skřeti byli vytlačeni. To by se však muselo stát před mnoha staletími a není to ani cílem této studie.

Tolik autentické výpovědi tří svědků výpravy, která prošla částí Trindindolu. Je jasné, že družina byla celou dobu buďto ve vězení nebo na útěku, a proto těžko mohla nějak zkoumat životní poměry v Trindindolu. Nicméně z těchto výpovědí a hlavně od Riena Gwardita plyne, že Trindindol svoji existenci významně opírá o rasové zákony.

Co se týče obyvatel, musíme opět čerpat výhradně z toho, co víme od dnes již zesnulého Riena Gwardita. Trindindol je řízen Radou. Kolik má tato Rada členů, není známo, ale lze usuzovat, že se bude jednat o několik desítek členů vládnoucí elity. Významné a pravděpodobně i vedoucí místo mají tzv. Věční, my bychom řekli asi Dlouhověcí. Podle Gwardita v radě sedí tři soudci, o ostatních členech se nezmiňuje. Není jasné ani, zda nad touto Radou je ještě nějaká zastřešující moc, jakým systémem Rada rozhoduje, případně zda existuje nějaký představitel Rady, který má konečné slovo. Spíše bych se přikláněl k názoru, že členové Rady mají své funkce doživotně a nejsou voleni. Bezpochyby velmi důležitý vliv na chod Trindindolu a samotné Rady budou mít zástupci Magické univerzity. Také není jasné, zda zde existuje právo tradiční nebo v psané podobě.

Magie má zcela jistě rozhodující vliv na život i historii Trindindolu. O jejím významu a moci nelze pochybovat. Dokazuje to především existence magickým bran (teleportů), která je prokázána. Vytvoření takového díla vyžaduje použití té nejvyšší magie. Samotný Rien Gwardit stručně uvádí: „V Trindindolu existuje vyučování magii už přes 700let, a za tu dobu se zde výuka i provozování rozdělila na několik druhů a specializací. Vyučuje se zde ilusorní, psichycká i praktická (kam spadá také ohnivá) magie. Lze se zde také leccemus naučit v léčitelství a teurgii. Je toho opravdu hodně, co se učí na Trindindolských školách” (viz. Lyškánora 39/1054). A citujme ještě jednou Maxilia Gortru: „Euferial, Trindindol, Váles Dimoriel – elfí města, o nichž se ví, že byla spojena. Při velkých rasových bouřích, kdy byl Euferial zničen a vypálen do základů, byli z Trindindolu vyhnáni všichni lidé a město s okolím bylo za pomoci vysoké magie odděleno od ostatního světa neprostupným hvozdem. Dnes již není známo, kde tato města ležela, neboť od této události uběhlo již více než sto padesát let”, kde se opět mluví o vysoké magii. Jisté odkazy ovšem rovněž ukazují i na to, že v Trindindolu je povoleno i studium magie temné, což je dosti šokující skutečnost, ale není zcela jasné, zda se jedná například o nekromancii, či jiná temná umění jako taková, nebo se zde temné vědění studuje z důvodu obrany právě před těmito magickými směry.

Konečně i Rien Gwardit připouští, že ho temná magie a magie mysli zajímá, kromě magie ohnivé ovšem.

Dá se předpokládat, že státní zřízení je v Trindindolu vysoce centralizované, což se dá vyvodit i z toho, že se nikde nemluví o jiném městě, nežli o Trindindolu, který nese stejný název, jako celý státní útvar.

Významnou pozici musí mít i armáda a obecně pořádkové a represivní síly, neboť bez těchto složek by těžko místní systém přežil. Zdá se však, že do pořádkových sil jsou najímáni i trpaslíci a cizí žoldnéři. O těch ještě bude řeč.

Podle všeho bude systém v Trindindolu postaven na jakémsi kastovním principu. Zcela nahoře budou zřejmě tzv. Věční, kteří budou ovládat celou státní správu, pak budou následovat členové Rady, příslušníci silových resortů, představitelé magické univerzity, a tak to půjde až k poslednímu elfovi. Pak dlouho nebude nic a budou následovat hobiti, kteří snad ještě mají nějaká práva a trvalé povolení k pobytu. Hobiti budou nejspíše využíváni v zemědělství, k práci v domácnostech a na další pomocné činnosti. Zcela na spodu budou trpaslíci, kteří pracují v dolech a vůbec při zpracování surovin. Trpaslíci zřejmě mají minimální práva a omezený pohyb. Trpasličí žoldnéři budou pravděpodobně vázáni konkrétními smlouvami určujícími místo a délku pobytu a k ostatním „domácím“ trpaslíkům budou mít velice omezený či spíše žádný přístup. Ovšem jak u hobitů, tak i u trpaslíků budou nepochybně uměle nastaveny rozdíly v právech, neboť pro elfy je bezpochyby velmi výhodný systém, kdy každý může doufat v „povýšení“ nebo se naopak děsit toho, že klesne hlouběji. Zcela podle zásady, že vždy musí být ještě něco, co můžete oběti sebrat, aby se stále měla o co bát. Tím se spousta problémů s možnými vzpourami přesune na samotné hobity nebo trpaslíky.

Již během své výpravy roku 1056 se družina setkala se skutečností, že hranice Trindindolu jsou důkladně střeženy, a to na obě strany. Systém ostrahy hranice byl podle všeho tak rozsáhlý a důkladný, že družina se ven dostala až za pomoci Riena Gwardita, syna jednoho z Radních.

Doposud se mohlo zdát, že informace o těžkém údělu malých ras a vyhnání všech ostatních jsou částečně založeny pouze na spekulacích, citacích z druhé ruky a podobně, ale roku 1072 se v Liscannoru objevuje postava Jorchena Kierkeho, trindindolského hraničnicka, který nám postupně začíná odhalovat děsivý a zrůdný trindindolský systém. Činí tak ovšem nikoli z pozice oběti, ale naopak z pozice fanatického přísluhovače elfího řádu, který se chlubí svými ukrutnostmi. Ještě než necháme promluvit Jorchena Kierkeho, je třeba si uvědomit, že on sám vlastně v Trindindolu nikdy nebyl, a tak část jeho tvorby může být také zčásti vybájená a odposlouchaná od jemu podobných kumpánů. „Ale necítím se vůbec být oprávněný mluvit tak namyšleně, abych mluvil o tom, že mám jakýkoliv kontakt nebo jakékoliv pověření od někoho z vnitřního Trindindolu. Nikdy jsem v Trindindolu nebyl, pravděpodobně nikdy Trindindol neuvidím a já... tohle nedokážu říct, jako určitě nejsem pověřen nikým z Trindindolu, a tohle jsou otázky, na který nedokážu odpovědět“ (viz. Lyškánora 62/1075).

Tuhý systém ostrahy hranic musel být podle všeho v Trindindolu budován již dávno, pravděpodobně po tom, co Maxilia Gortru nazývá rasovými bouřemi,

a to bude již nějakých 200 let. Trindindol tehdy přišel o část obyvatel a nad neelfy nastolil tuhý režim. Musel zabránit útěku zbývajících hobitů a trpaslíků, které elfové nutně potřebovali jako pracovní sílu. Lze se domnívat, že použili účinnou metodu cukru a biče a zároveň začali důkladně střežit hraniční pásmo, což usnadňovala přirozená trindindolská hranice – hory, lesy, jezera. Aktivně se na tom podíleli především tzv. hraniční druidové a zároveň bezpochyby dobře organizovaný „špiclovský“ režim uvnitř samotného Trindindolu. Tento systém vydržel po dlouhá desetiletí, avšak někdy krátce po roce 1056 (rok navštívení Trindindolu Nurnskými) se pohraniční šarvátka s algacharskými skřety mění na regulérní válku, počet uprchlíků začíná prudce narůstat a je nutno ostrahu hranice navýšit. A vznikají tzv. dobrovolné hraniční sbory, Hraničníci. Podle všeho se jedná o pomocné sbory pracující za žold, které se skládají z vyvrhelů a osob nešťtících se takřka ničeho a které jsou vhodně doplňovány tzv. ideologickými pomocníky (typickým příkladem je již výše jmenovaný Jorchen Kierke). Hraničníci mají za úkol zadržovat, shromažďovat a následně odesílat zpět zadržené uprchlíky a zároveň přímo vykonávat i některé exekuce.

Ostatně nechme promluvit samotného Jorchena Kierkeho: „Nezasvěcenci často spojují výraz hraničník a hraniční druid pod jeden pojem. To je naprosto zásadní omyl. Ochraň Trindindol se odedávna dělí na dvě základní složky. Ochraň vnitrozemí, širých plání Zakázané země, zabezpečují elfí vojska, řízená ze samého srdce vlasti, správního města Trindindol. Starost o pořádek v nehostinných, zalesněných a špatně přístupných okrajích, zejména v okolí Iriu Váhes, spadá od nepaměti do područí hraničních druidů, kteří však neudržují pevnou hierarchii a řád. Dobrovolné hraniční oddíly, tedy oddíly takzvaných Hraničníků, byly zakládány až později v době, kdy vyhnané a zlořečené kmeny algacharských skřetů začaly opět ohrožovat trindindolskou svěbytnost. Proto sami Věční, moudří z moudrých, vytýčili mimo oblast Zakázané země takzvaný Vnější okruh a dali vzniknout původně samostatným hraničním hlídkám, následně pak Dobrovolnému hraničnímu sboru. Tento sbor měl za úkol dbát ostrahy Vnějšího okruhu, zvláště pak horského masivu Friuvannen, který hraniční druidi zcela opomíjeli a Věční spatřovali v tomto místě slabinu obrany země. Vstup do vnitřní oblasti zůstal hraničníkům, kteří se rekrutovali vesměs z řad cizáků a nečistých, zapovězen. Mimo to, že hraničníci a hraniční druidi se nemají příliš v lásce, je třeba zmínit rozdíl zásadní, a to skutečnost, že hraniční druidi jsou samotáři, zajišťující ostrahu výhradně v rámci přidělených nebo zvykově nárokových teritorií, nazývaných rejdiště. Sdružují se a navzájem spolupracují pouze při takzvané naháňce, to jest za okolností, kdy jsou druidi z přilehlých rejdišť požádáni o naháň kořisti druidu místně příslušnému. V ostatních případech hraniční druid zastává svěřený úkol naprosto samostatně za pomoci lájí - smeček cvičených psů. Hraniční druidi si po celé generace žijí hoře jakožto zneuznaní, a z toho plyne také jejich nedůvěřivost a svedepost“ (viz. Tajný deník Jorchena Kierkeho). Z výše citovaného je také možno odvodit, že druidé částečně za léta ztratili důvěru elfího režimu, a to kvůli korupci, která mezi nimi bezpochyby postupem času vznikla a dosahovala značných rozměrů, jak se o tom ostatně přesvědčili i Nurnští roku 1056. Korupce

patrně zasahovala i do velmi vysokých vrstev společnosti, neboť do ní byl zapojen i Rien Gwardit, syn soudce a člena Rady. Rien se výše zmíněný fakt pokouší popírat a zlehčovat: “Trindindolský fenomén převaděčství! Opravdu velice zajímavě nazváno. Já jsem, já sám, když družina byla v Trindindolu, jsem chtěl družině pomoci a družinu z Trindindolu dostat. Ze svých studií a samozřejmě ze svého života v Trindindolu mám spoustu... spoustu známých přátel a napadlo mě... jeden z mých přátel právě slouží v hraničním lese. Slouží v hraničním lese. Napadlo mě, že by bylo možno... bylo možno přes něho, jeho samotného družinu dostat. Dostat ven. 20.000 zlatých bylo proto, že pokud by se na to... pokud by se na tuto věc přišlo, byl by z toho obrovský poprask a bylo by z toho něco, co se v Trindindolu nikdy nestalo. Těch 20.000 bylo proto, abych zlomil jeho samotného k tomu, aby družinu, Nurnskou družinu z Trindindolu... z Trindindolu dostal. Není zde, v Trindindolu nefunguje nic takového jako převaděčství dovnitř, ven, pašování a další takové věci. Já sám o tom nic nevím” (viz. Lyškánora 45/1059), ale vše ostatní svědčí proti této zamotané výpovědi.

A Jorchen Kierke upřímně a nadšeně pokračuje v dalších detailech o své službě na hranici, rozsáhle například mluví o používání psů: „Smečka cvičených psů stráží severní hranici zakázané oblasti proti vnějšímu nepříteli. Hranice se táhne po holém a větrem bičovaném hřebeni Friuvannen, Stínových hor. Cvičení psi byli vždy tradičními pomocníky horských hraničníků, jejich pýchou a chloubou. Hraniční psi jsou cvičeni k vyhledání a zneškodnění nepřítele. Jak je patrné, psi jsou rozděleni do dvojic a spoutáni přibližně sáhovým řetězem pobitým ostrými hroty. V případě objevení nepřítele dotyčného dostihnou a poté jej oběhnou z protilehlých stran. Zneškodnění nepřítele je pro sehranou dvojici otázkou okamžiku. Nepřítel se s podraženými nohama válí na zemi bolestivě omotan řetězem a psi, dožadující se táhlým vytím příchodu posil, mu stojí na zádech, případně břiše” (viz. Tajný deník Jorchena Kierkeho).

O tom, co se děje s ubožáky, kteří jsou při útěku z Trindindolu dopadeni, se dá jen spekulovat. Jsou jim odejmuta i zbývající práva a propadají se skrze kastovní systém hlouběji? Jsou nahnáni na otrocké práce v dolech a na polích? Jsou někteří pro výstrahu popravováni, a to i tak bestiálním způsobem, jako je upalování, o kterém bude ještě řeč? Exekuce se jistě nebude týkat všech. Spíše se bude jednat o režimu zvláště nepohodlné a nebezpečné jedince. Za léta útisku nebude v Trindindolu dostatek pracovní síly a bylo by bezpochyby bláhové domnívat se, že se o zbytky budou chtít elfové připravit zbytečnými masakry. Lze si představit, že existují rozsáhlé zajatecké a pracovní tábory, kde jsou od sebe odloučeny rodiny. Elfové budou nepochybně mít k dispozici přesné záznamy o všech potencionálně vzpurných jedincích a budou využívat všechny představitelné metody, jako je brání rukojmích, vyhrožování rodinným příslušníkům, zasévání chaosu a nedůvěry mezi zadržené a další rafinovanosti.

V souvislosti s Trindindolem se mnohokrát mluvilo o tom, že nepohodlní obyvatelé jsou elfy upalováni. To se týká především trpaslíků. Málokdo však ví, kdy poprvé a za jakých okolností se k družině tato informace dostala. Psal se rok 1054 a družina pod vedením hobita Dyniho Longodona putovala po ostrově

Lybbster. Členy družiny byli mimo jiné i Rien Gwardit a můj bratr Allen Moskyt. Družina plnila jakýsi úkol, který nebyl pro popis následující události důležitý. Družina se zmocnila zajatce (snad člena jakéhosi temného kultu) a po jeho vyslechnutí se dohadovala, co s ním. A právě tehdy přišel Rien Gwardit s návrhem, aby byl zajatec upálen. Že prý je to tak v jeho domovině zvykem. Je dosti možné, že zajatec byl pěkný vyvrhel, ale Rienův zbytečně sadistický přístup ostatní zaskočil. Dnes není ani jasné, jak to s oním zajatcem tenkrát skončilo, ale je jisté, že hned téhož roku vychází v Lyškánoře 39 bratrovo dílo Ohnivá síla, které bylo ovlivněno právě tímto zážitkem. Z historického hlediska nelze brát toto dílo vážně, jednalo se bezpochyby spíše o rýpnutí do Rien Gwardita. Bratr pracoval s minimem faktů, vše ostatní bylo dáno jeho fantazií. Faktem byl pouze Rienův přístup k zajatci a pak již jen něco málo z toho, co byl Rien ochoten vypovědět o své domovině. Rienovy zmatené informace o jeho rodišti se staly námětem celé řady dalších příspěvků do Lyškánory od mnoha dalších dobrodruhů. Rien proti tomu nikdy mnoho neprotestoval, ostatně psaný projev byl vždy elfovou slabinou. V jednom z rozhovorů odpovídá na přímou otázku o upalování trpaslíků takto: „Tahle věc je prostě nesmysl a já nechápu ty lidi, který si v tom neustále, neustále hledají zdroj zábavy. Ta věc je prostě nesmysl. Upalování trpaslíků v Trindindolu nikdy nebylo. Nikdy prostě nebylo“. Takto stručně hájí elf svoji domovinu a vlastně by nebyl důvod mu nevěřit, kdyby se v družině neobjevil již výše zmiňovaný Jorchen Kierke, oddaný zastánce elfí věci a trindindolský hraničník. Jorchen sice nikdy nebyl na území, které nazývá vnitřní pásmo, ale za léta strávená na trindindolské hranici jistě ledacos zaslechl. A sám od sebe s hrdostí uveřejňuje dílo „Poprava skončena“, které upalování trpaslíků potvrzuje (Kierke zde trpaslíka nazývá vousatým prevítem), a rázem je téma upalování v Trindindolu opět nastoleno. Jorchen ve své tvorbě ostatně popisuje i jiná zvěrstva, ke kterým v této zemi dochází. Ve stručnosti aspoň některá. Jorchen se zmiňuje o tom, že knihovna v Trindindolu používá k vazbě svých knih vydělané kůže humanoidů. Jak k této informaci přišel ovšem nedodává a v Trindindolské knihovně nikdy nebyl, takže doufejme, že se jedná jen o hraničnickovu vizi a ne o skutečnost. Skutečností však bezpochyby bude tzv. vozejk, určený pro přepravu zadržených uprchlíků. „Vlečný přepravník pro transport zadržených, mezi hraničníky přezdívaný Vozejk, je povinným erárním inventářem hraničních sborů od roku 1052. Ze strany zadržených běženců se stal obávaným místem nuceného, mnohdy i několikaměsíčního pobytu. Zavedením vozejku do povinné výbavy odpadla nutnost zabývat se každým případem zvlášť a oslabovat už i tak nepočetné stavy o muže přidělené do eskorty. Vozejk sestává z třiceti oddělených komor, takzvaných fochů, a přeprava do vnitrozemí se obvykle uskutečňuje až po plném vytižení prostoru. Vozejk je transportován pomocí jednoho až dvou tažných zvířat (koně, volí, osli, další zadržení - dáno terénem a okolnostmi) a při plné vytiženosti dokáže přepravit až třicet zadržených“ (Viz. Tajný deník Jorchena Kierkeho).

Lze se domnívat, že upalování pro výstrahu v Trindindolu pravděpodobně existuje, ale spíše se bude jednat o jednotlivé případy, nežli o nějaké hromadné akce, jak je popisuje Allen Moskyt v Ohnivé síle. Je dost dobře možné, že případy

upalování narostly po vytvoření Hraničního sboru kvůli prudkému nárůstu počtu uprchlíků ze zbídačené země.

Úpadek Trindindolu musel nastat již před válkou s algacharskými střety. Elfové se pokusili vytvořit izolovaný stát, který bude ve všem naprosto soběstačný. Soběstačnost lze do jisté míry praktikovat, pakliže máte k dispozici velké zásoby nerostného bohatství, úrodnou půdu a vhodnou polohu. Toto všechno Trindindol musel tedy mít. V zemi jsou rozsáhlá ložiska rud, jak popisuje Rien Gwardit, a není důvod, proč by zde nebyla úrodná půda, a země má přirozenou přírodní hranici. Přihlédneme-li k tomu, že se elfům podařilo podmanit si trpaslíky pro práci v dolech a hobity na práci v zemědělství a zároveň si udržet nad těmito rasami moc pomocí vojenské převahy, lze takřka s jistotou tvrdit, že po dlouhou dobu může vize soběstačnosti fungovat. Trindindol se tedy vydal cestou tzv. poustevnického státu, založeného na rasových zákonech vyjádřených jednoduchou myšlenkou: „Každému jeho místo”.

Pak ovšem přichází válka se skřety, Trindindol musí značnou část svého bohatství použít na zaplacení cizích žoldnérů, mohou začít docházet nerostné suroviny, ujařmené rasy se začínají bouřit a Trindindol, pokud chce přežít jako státní útvar, se musí nutně změnit. Ostatně o válce se skřety a jejich následcích hovoří i Rien Gwardit: „Situace v mojí domovině se začíná z mého pohledu zlepšovat. Takhle. Začal bych vojenskou situací. Podařilo se... podařilo se opravdu za velkých ztrát jak na životech, tak na majetku, se podařilo odrazit útok, který přišel ze skřetí strany, ale... ale jak jsem řekl. Byly tam obrovské ztráty a myslím, že Trindindol nebude nikdy takový, jaký býval. Nynější správci města a okolí se proto rozhodli, že bude... jediná šance pro budoucnost Trindindolu není v tom, aby Trindindol zůstal uzavřenou oblastí, ale bude se muset částečně otevřít světu, obchodu, a bude se muset... a bude se muset otevřít návštěvám. Návštěvám z venku. Co to přinese, je pouze... je ve hvězdách” (viz. Lyškánora 53/1062).

Ano, Trindindol se začíná měnit. Přicházejí cizí žoldnéři, válka je vyhraná, ale země je zbídačená a její bohatství mizí. Je budována tzv. almemarská stezka, která má spojit Trindindol s okolním světem, ale tuhé rasové zákony platí dál a hranice je střežena ještě ostřeji než v minulosti. „Hraničníci se zřídkakdy, pouze pokud to vyžadovaly okolnosti, podíleli i na dohledu nad vězni ve výkonu vesměs doživotního trestu. Almemarská stezka byla po svém dokončení jedinou zpevněnou spojnici s okolním světem. Jako taková však podléhala velmi přísné kontrole hraničních hlídek” (viz. Tajný deník Jorchena Kierkeho).

Co bude následovat v dalších letech je těžké odhadnout. Trindindol bude potřebovat okolní svět a je na elfech, jak moc připustí některé změny. Obchod lze samozřejmě teoreticky uskutečňovat přímo na hranicích pod přísným dohledem a cizince dále na své území nepouštět, dlouhodobě je však tento způsob nepohodlný. Dá se tedy očekávat, že některým cizincům bude povolen vstup do země a do hlavního města. Otázkou je, jak bude omezen jejich pohyb? Zda po vzoru například Mukuru, kdy je cizincům přidělen zvláště prověřený špiel a mohou se pohybovat pouze po předem daných koridorech, nebo elfové zvolí nějaký jiný způsob. Co se týče hobitů a trpaslíků, nedá se předpokládat nějaké rychlé uvolnění

rasových poměrů. Spíše bude ještě více prohlouben dosavadní systém kast a naoko dojde k dosazení některých hobitů a možná i trpaslíků do nějakých nevýznamných funkcí. Pracovní tábory budou přesunuty do odlehlejších částí země, aby i nadále zůstaly skryty před zraky cizinců. Hranice budou dále důkladně střeženy a hraniční sbory budou dále likvidovat případné pokusy o přechod hranic.

Co říci závěrem. Elfové se v Trindindolu pokusili vybudovat stát zcela nezávislý na svém okolí. Díky shodě šťastných okolností se jim to nějakou dobu dařilo. Ke splnění svého cíle neváhali použít ty nejpřísnější rasové zákony postavené na myšlence, že elfí rasa je nadřazena všem ostatním. Přesto však nelze mluvit o parazitní elfí diktatuře, jak naznačují Allen Moskyt a Klabzej Myšilov, neboť elfí rasa na území Trindindolu žije již po celá staletí. Jisté však je, že elfové se v Trindindolu pokusili vybudovat svůj „poustevnícký“ stát na hřbetech jiných, pomocí slova a karabáče...

XXVIII. Zarn Hadrigern: Pokrok je v řádu a spolupráci

Myšlenky a teze velkého elfího učenice, dobrodruha, nativního trindindolana a syna vysoce postaveného trindindolského komisaře v první polovině roku 1075 sesbíral, utřídil a dovolil si publikovat osobní přítel Jorchen Kierke.

O samosobě

Zarn Hadrigern je trindindolský elf, který opustil rodnou zemi, aby v širém světě šířil poselství trindindolského národa. Křestní jméno Zarn je v cizině velmi neobvyklé, protože první písmeno "Z" vyslovuje se jako "C". Tuto skutečnost musí neustále připomínat, neboť průměrná vzdělanost byt' nejvzdělanějších z netrindindolanů je i v současnosti stále s nativními trindindolany nepoměřitelná. Otec Zarna Hadrigerna zastával v rodné domovině vysoký post komisaře. Zda jím dosud je, to však elf neví jistě, neboť s rodinou přerušil styky. Zarn Hadrigern je z výše uvedeného důvodu někdy svými soupeřnými nazýván komisařem. Toto označení však nikdy neopomine odmítnout a dodává, že titul komisaře mu zřejmě ani zdaleka nikdy nebude náležet. Je tedy nesporné, že Zarn Hadrigern nekráčí ve šlépějích svého otce; zvolil jinou, vlastní životní cestu, která, ač obtížnější jest, o to je ryzejší.

O světě

Zarn Hadrigern říká, že lidská čeleď (a podotýká, že na zřeteli má zmíněným označením tzv. čeleď humanoidů, tedy myslících bytostí - nejedná se tedy o rasu lidskou, jež toto označení jako většinová agresivně přejala), tak jak ji známe, se člení do ras, a rasy dále do národů. Uvádí následně, že společné soužití ras a národů vždy přinášelo konflikty, ale na druhé straně i nesporné výhody pro všechny. Je však příznačné pro malé a nerozvinuté rasy či národy, že ony výhody pro věčné konflikty nevidí nebo nechtějí vidět. Příčinu své zbídačelé situace spatřují v národech elfských, v jejich vyspělé rase. Elf Hadrigern konstatuje, že elfové jsou rasa stará a věky v ní utvořily moudrost a sílu. Nežádá, aby se příslušníci ostatních ras elfům pro tuto výjimečnost klaněli. Požaduje však, aby k jednání vůči nim bylo přistupováno s patřičnou úctou a pokorou. Aby nebyli za zády haněni jako jacísi ušatí panáčkové, jejichž moc je založena na lezení neelfů po jejich řiťovodech. Tyto ohavné výrazy navíc užívají primitivní pologramotné národy; ve slovnících elfských sotva by je bylo možné vyhledat. Je třeba mít na zřeteli, pokračuje elf, že elfové nejsou žádné komické figurky z příběhů pro děti. Toto je třeba si zcela vážně uvědomit.

Zarn Hadrigern se zcela pochopitelně zásadním zúsobem ohrazuje proti hobití teorii, že elfové žijí na stromech. Považuje tuto bohůpustou lež za zlolajnou pomluvu, která pramení z naprosté nevědomosti těch, kteří ji rozšiřují. Elf se však nemíní pouze ostře vymezit proti zmíněnému tvrzení, ale zásadní nesouhlas také vědecky vysvětluje. Konstatuje, že samozřejmě existují osoby, žijící v korunách

stromů, ale to jsou buď jižní divoši nebo zanícení druidi, přičemž na okraj podotýká, že druidy zmiňuje s veškerou úctou k nim. Tuto noticku lze chápat jako adresovanou trindindolským druidům hraničním. Druidskými samotáři, jak rozvádí myšlenku dále, pochopitelně mohou být, mimo jiné, i elfové. Nicméně žádný ze známých elfích národů v korunách stromů nežije, uzavírá Hadrigern rezolutně téma a odkazuje na studium příslušné tématické literatury.

Že mnohé z pomlouvačných pseudoteorií pocházejí od hobitích zneuznanců, chápe Zarn Hadrigern za podložené mnoha konkrétními odhalenými, a na vrub těmto samozvancům posílá vzkaz, aby si vypláchli svá nevymáchaná ústa. Zvláště když tyto práce dýchají rasovým podtextem, který si bere na paškál mnohé jiné národy a rasy, zřídka dokonce i barvu kůže. Elf s hořkou grimasou shrnuje, že by očekával, že příslušníci neřádných národů budou mít více tolerance k těm, co se liší.

Které rasy, či plemena, jak jsou někdy označovány, jsou řádné a které nikoli, v tom má elf nezvratně jasno. Cítuje odbornou literaturu, která definuje, že řádná, tedy tradiční plemena, jsou podle většiny zdrojů elfové, lidé a trpaslíci. Zarn Hadrigern odkazuje, aby každý, kdo se v rasové otázce neorientuje, si problematiku pečlivě nastudoval z knih. Zároveň říká, že poznatky skutečné rasové teorie nejsou založeny na urážkách, fámách a polopravdách, ale na historických faktech. I při proniknutí do hloubi teorií o rasách je však třeba chovat respekt ke každému, kdo se chová slušně. Platí totiž, že rasa a její příslušník není to samé. Chápu-li elfova slova správně, tak jedinec se z kolektivní viny své rasy správnými činy může vyvinut.

Zarn Hadrigern přichází se zajímavým zjištěním, že příslušníci některých ras v psaném projevu důsledně označují jméno své vlastní rasy velkým písmenem, což je z lingvistického pohledu nesmyslné. Není žádným překvapením, že tuto anomálii užívají také hobiti. Učený elf zvláštní úkaz považuje pochopitelně za směšný a žertuje, že jakýsi smysl by zmíněná anomálie mohla mít pouze v případě, že by se malým hobitům jejich malost musela takovýmto způsobem kompenzovat. Jedná se zdánlivě o humornou noticku, nicméně její humor je hořký. V podtextu je totiž cítit, že některé zneuznané rasy či národy trpí silným a hluboce zakořeněným komplexem méněcennosti. To si Zarn Hadrigern ve své učenosti plně uvědomuje. Na jev tedy záměrně, ač s dávkou odlehčujícího humoru, poukazuje, protože jeho protozdroj považuje za velmi zhoubný.

Ačkoli pan Hadrigern opustil Trindindol, ten stále zůstává jeho milovanou domovinou, a elf se cítí povinován věrností ke své vlasti. Není tedy divu, s jakou vehemencí se vymezuje proti nepravdivým nařčením vzbuzujícím protitrindindolské nálady. Proto se velmi ostře ohrazuje proti výrokům hanobícím ať již Trindindol samotný či cokoli, co je s milovanou vlastí spjato. Proto se cítí být takřka povinován ostře vystoupit proti tvrzením některých byt' ojedinělých hlasů, poukazujících na údajné trindindolské masakry žen a dětí, a hovořících o ozbrojených složkách země jako o tlupách hrdlořezů, nešťtících se takřka ničeho. Neváhá zastati se ani dobrovolného hraničního sboru, jehož hrdinné hlídky a oddíly jsou tvořeny z naprosté většiny neelfy. Přes patrné pohnutí zůstává

k takovým útokům chladnokrevným a žádá si nezvratné důkazy. Těch se mu, pochopitelně, stran oponentů nedostává. Zarn Hadrigern však přesto trpělivě vysvětluje. Popisuje hraničníky (některé zná i osobně) jako muže, kteří mají silně vyvinutý smysl pro řád a kteří práci pro společný cíl podřídili osobní život. Bryskně dodává, že respektování autorit a řádu, tedy obecně platného běhu věcí, je správné. Za to si elf hraničníků váží.

Pokud je hovořeno o řádu, Zarn Hadrigern se vztyčeným varovným prstem podotýká, že existuje řád a pseudořád. Typickým příkladem pseudořádu je řád kortoský. Dodává, že zmíněný pseudořád by řádem nenazýval, neboť se jedná o velmi fragilní řád vřícího kotle. Přesto elf nad osobami, které nadevše touží cítit řád a ze zbrklosti či nevyzrálosti přimknou se k pseudořádu, neláme hůl. Je si plně vědom skutečnosti, že každý prohlédne v jiném věku. Myslí si, že tito lidé, stojící na scestí, mají přesto před sebou velkou budoucnost, pokud jim bude včas pomoheno. Elf Hadrigern se sám zmíněné pomoci nezříká. Adresuje tedy těmto lidem upřímné poselství. Říká, že jemu samému se už poznání dostalo, pro něj bylo již místo určeno, a určenému místu se nevzpírá. Každý potřebuje své místo! Zarn Hadrigern už dávno pochopil, že kdyby šel proti řádu, nikam by to nevedlo. Pokrok, a to je to poselství, je v řádu a spolupráci. To je třeba si uvědomit. A právě k ochotě pomoci pochopit tyto základní principy je Hadrigern dosud tápajícím jedincům cele hotoven.

Z rozšiřování útočných řečí o Trindindolu a smyšlených pogromech Zarn Hadrigern viní tzv. volnomyšlenkáře. Mezi zmíněné volnomyšlenkáře řadí mnoho hobitů, které poznal, ale není si zcela jistý, zda může být nebezpečné volnomyšlenkářství generalizováno na hobity jako na celek. To znamená na plemeno jako takové. Elf říká, že z rozporů filosofií vyznavačů řádu a volnomyšlenkářského proudu pramení občasné různice názorů. A podotýká, že je dobře, pokud zastánci obou tezí dokáží udusit ostré spory už v začátku.

K otázce Trindindolu a pracovní povinnosti hobitů menšiny elf Hadrigern sděluje, že hobiti v žádném případě nejsou na práci nasazováni. Je přeci na nich, ať si sami vyberou. Elf otevřeně říká, že vedení země rádo vidí, když je každý hobit zaměstnán v oboru, ve kterém je profesionálem. Kdo však zájem nemá, dělá pochopitelně něco jiného. Odmítá však, že by hobiti byli nějak cíleně předváděni v cirkusech. Cirkus je záliba chudých, říká odmítavě elf, a to my elfové neorganizujeme. Je holou pravdou, že trindindolští elfové nejsou chudí, a to ani duševně, ani materiálně. Z vyjádření tedy vyplývá, že pokud jsou organizováni nějaké cirkusy, jsou jen a pouze doménou hobitího etnika.

O družině

Zarn Hadrigern je si velmi dobře vědom, že výsledný pohled na jeden a ten samý bod zájmu ve společenstvu je dán průmětem pohledů jeho jednotlivců. Náhledy jednotlivců jsou ovlivněny mnoha faktory, mezi nimiž vyniká obzvláště vzdělanost a mentální úroveň každého z nich. Zarn Hadrigern zaměřuje se zejména na vidění událostí, jež jsou spouštěči a katalysátory konfliktů. Moudrý elf tedy

uznává, že každý jednotlivec vidí a vnímá družinové konflikty jinak, ale podotýká, že většina družiníků zpravidla reaguje teprve v okamžiku, kdy omezené vnímání dotyčného konflikt zaregistruje. A toto je opět dáno mentálními limity. Zarn Hadrigern jde vždy naopak k samému ohnisku sporu, k jeho podstatě, k čemuž využívá síly informací. Události analyzuje a zkoumá ke kořenům, pojmenovává jejich spouštěče, aby v budoucnu byl schopen jejich vznik předvídat a eskalaci následných řetězových reakcí kontrolovat a usměrňovat k řízenému zániku. K tomuto využívá především, jak zmiňuje, informace z první ruky. To znamená, že podstatou všeho je neustálý sběr, třídění a vyhodnocování informací. Takového ryze vědeckého postupu většina lidí není schopna; nižší rasy jednají spíše instinktivně, či ještě hůře - pudově. Přičemž platí, že instinkt a pud není to samé.

Zarn Hadrigern otevřeně říká, že v Nurnské družině to občas vře z rasových důvodů. Jedná se o různé formy rasových projevů, mezi kterými jmenuje pošťuchování, škodolibé šprýmy, ale i závažnější jevy, jakými jsou pomluvy a fámy. Říká, že takové jednání je výsledkem a otiskem zvyklostního modelu chování, který je hluboce zakořeněn v gwendarronské populaci. Nurnská družina, která je s Gwendarronem místně i personálně spjata, pochopitelně v celkovém souhrnu stejné defekty chování vykazuje. Elf svou teorii o rasách, národech a výhodách společného soužití aplikuje i na družinu. Apeluje, že v družině by měly fungovat stejné principy, nicméně podotýká, že zatím tomu tak v plném rozsahu není. Uvádí, že se stalo družinovým koloritem na jedné straně obviňovat elfy z neúcty k ostatním rasám, a na druhé straně mít škodolibou radost z konstrukcí pomluv proti nim. Zarn Hadrigern se zcela kategoricky zavazuje, že pro morální očistu družiny učiní cokoliv. Slibuje, že bude nadále a s o to důraznější vehemencí upozorňovat na momenty, kdy budou elfové napadáni, a osobuje si právo konat, bude-li urážkou pobouřen natolik, že ji nebude moci snést. Toto nesporné právo nelze panu Hadrigernovi upřít! Zejména v době, kdy uvolněná volnomyšlenkářská atmosféra v řadách družinictva dává prostor prokazatelně negramotným jedincům provolávat vůči elfům a elfímu národu věty sprosté a dehonestující, či výhrůžky podobného zrna. Hadrigern uvádí, že by byl rád, kdyby jakékoli spory byly řešeny skrze přímou rozmluvu za účasti družinového vůdce. Vůdce je třetí stranou sporu a zárukou nestrannosti. Elf však podotýká, že jakékoli rozmluvy musejí mít určitou základní intelektuální úroveň a nesmějí být vedeny pod vlivem kořalečného opojení. S tím nelze než plně souhlasit. Zarn Hadrigern otevřeně hrozí, že pokud stran některých jednotlivců nebude upuštěno od rasistických poznámek, může zvolit krajní řešení - oznámit dotyčného slovutné Trindindolské radě.

Pokud jsme se dotkli otázky družinového vůdce, z elfova jednání i úvah je patrné, že zmíněnou autoritu bez výhrady ctí. Říká, že dělení kořistného je pouze a jen jeho záležitostí, a pokud průběžně zveřejňuje výši příslušných podílů, je to pouze jeho dobrá vůle. Dělení kořisti je vůdcovou výsadou a před definitivním rozdělením může svůj předchozí postoj kdykoli bez udání důvodů zrevidovat. Zarn Hadrigern říká, že právem družiníka je poukázat na svoje zásluhy, a je velmi překvapen, že družiníci svého práva nevyužívají častěji. Elf konstatuje, že

rozšířeným nešvarem neelfů bývá namísto proklamace zásluh vlastních opět raději závidět zásluhy druhým. Mějme však na paměti, říká, že když má někdo na svoje zásluhy poukazovat, musí je také mít! Myšlenku elf uzavírá slovy, že všichni se musí snažit si svůj díl kořisti zasloužit a hlavně se vrátit domů ve zdraví. Zdraví a život, to jsou hodnoty, které Zarn Hadrigern jednoznačně a rezolutně povyšuje nad hodnoty materiální. Je smutné, že takto jednoznačně postavený hodnotový systém není většinově sdílen.

Dle elfa Hadrigerna má být družina kolektivním elementem, jehož nezbytností je soustředit se na to, kvůli čemu existuje. Je zde bezesporu míněna prvotní myšlenka. A myšlenka je nezbytné podřizovat všechno. Učených sporů i hospodských hádek si můžou ti, kteří mají zájem, dosytosti užít až po naplnění kolektivního poslání. Není žádným překvapením, že za výkonného nositele kolektivního poslání a myšlenky považuje Zarn Hadrigern vůdce. Říká, že vůdce směřuje konání družiny skrze rozkazy, a dodává, že tedy o rozkazy je nutné vždy se obracet pouze k jeho osobě. Vůdce není možné v žádném případě obcházet. Pan Hadrigern uvádí jedinou výjimku, která je tolerovatelná a legální ve skrovných případech vůdcovy absence či indispozice. Za takových okolností, uvádí elf, je možné spokojit se s vůdcovým zástupcem. Na závěr učený elf vyslovuje pohrůzku, že pokud autorita vůdce bude někým znectěna, může dotyčný rebel pocítit zlé účinky trindindolské magie z týlu. Takový trest elf s trochou nadsázky rozverně nazývá: ukázat, zač jsou v Trindindolu koláče. K výše uvedenému Hadrigern trefně podotýká, že absence chápání jediné právoplatné autority v družině je příznačná obzvláště u hobitů. Hadrigern konkrétně uvádí, že hobiti jsou samá výmluva a při svých rebéliích odvolávají se vždy na ústa někoho jiného. Buď na konkrétní nepřítomnou osobu či na abstraktní zjevení typu rozličných duchů či bůžků; znám a doložen je případ, kdy rebelující hobit hovoří ústy jakéhosi Nejvyššího. Zarn Hadrigern shrnuje, že hobiti, pokud je jim dán prostor, mají vrozenou tendenci chovat se jako utržení ze řetězu.

Zarn Hadrigern také uvádí, že obzvláště mentálně prostší spoludružiníci, zejména pokud je výprava časově či informačně náročnější, zaměňují skutečný cíl za cíle podružné. Apeluje především na ty chápavější jedince, že cílem nebývá chránit všechny poutníky, jejichž cesty se s tou nurnskou poutí na delší či kratší čas spojí. Nadevše vyzdvihuje prvotní cíl a poslání. Elf podotýká, že záměnou nosného cíle za cíle falešné jsou konána bezhlavá hrdinství. A právě tato hrdinství mívají své zbytečné oběti.

Komisařův syn nade vše ctí a vyzdvihuje řád a autoritu. Pro méně vzdělané dodává, že za řád si mohou dosadit domluvený postup při dělení kořisti a za autoritu vůdce. Podotýká však, že přirovnání má být chápáno pouze jako příklad bez souvislostí. Jako polopatický příklad pro nechápavé. Tomu už skutečně nelze nerozumět, pokud dotyčný elfovým slovům porozumět vůbec míní.

Některé ojedinělé výtky, že by snad družinové elfové své oponenty ponižovali, elf Hadrigern kategoricky odmítá. Závazně prohlašuje, že o takovém jednání nemůže být ani řeči. Oponenty nabádá, že pokud nejsou schopni korektních verbálních formulací, je lépe zvolit písemnou formu projevu, který před samotnou

publikací mohou revidovat a řádně promyslet. Přitom však je třeba dbát nejen na obsahovou stránku, ale obzvláště i na správnou gramatiku. S úsměvem Hadrigern shrnuje, že příkladné zachování mlčení a správné umístění uvozovek je to, oč by takovým osobám mělo jít především. Lingvisté vědí, že nesprávně umístěné uvozovky mohou obsah sdělení diametrálně pozměnit.

Zarn Hadrigern se necítí být oprávněn rozhodovat o tom, kdy má případný oponent mluvit a kdy ne. Přesto je přesvědčen, že je někdy vhodné, pokud se oponent komentáře zdrží, a je jediné dobře, když si správný okamžik osobně v pravý čas uvědomí. Elf také zcela zřetelně dává najevo, jak vážně bere hlas spoludružíků ohledně profesionálních výkonů ostatních. Dělá na něj velký dojem, když profesionální výkony jednotlivce jsou ostatními hodnoceny kladně. Dodává však, že vztah mezi profesionalitou a rovností je třeba ponechat stranou.

DOBRODRUŽSTVÍ

XXIX. Prokleté město trpaslíků

Getd z Ruindoru

O tom, co se stalo v trpasličím městě Karak, se mi vůbec nechtělo psát. Černé vzpomínky na tuto výpravu ještě zcela nevymizely. Přesto tak alespoň v krátkosti učiním, aby se na hrdinské činy mých přátel nezapomnělo a aby byly příkladem pro mladé dobrodruhy, kteří si teprve vybírají svou cestu.

Jednoho dne jsme se spolu s Yalledem z Erinu a Bregylem Númenem vydali na cestu do města Marin, kde náš přítel Grihnal sloužil jako žoldák v místní stráž. Na místo jsme dorazili právě včas, neboť Grihnal krátce předtím z řad stráž vystoupil a hodlal se znovu vydat na nějaké dobrodružství. Cíl své výpravy si už zvolil. Marin totiž leží na okraji horského masivu, který je obydlen trpaslíky. V blízkosti Marinu se nachází jeskynní město Karak, s nímž jsou udržovány čilé obchodní styky. Už několik týdnů se však trpaslíci neukázali. Trpaslíci totiž nechtěli, aby někdo jiný znal přesnou polohu jejich města, proto nepouštěli žádné lidi přes své hranice, a těm, kdož chtěli obchodovat, nezbývalo než čekat, až se objeví trpasličí vozy. Když však o sobě trpaslíci nedali vědět delší dobu, vyslal správce města několik mužů, aby se do blízkosti Karaku podívali. Navráťví se muži oznámili, že v blízkosti města se pohybují četné hordy skřetů, mnoho se jich však nevrátilo vůbec. Grihnal se rozhodl podívat se do blízkosti Karaku, a jelikož nebyl důvod, abychom ho nedoprovázeli, dohodli jsme se, že se společně vydáme na dobrodružství. Výpravu však bylo nutné o několik dní odložit, poněvadž přednost dostala řádná oslava našeho shledání.

Při pitce se k nám přidal hobit Kalič, který byl sice téměř stále namol, nicméně ve světlejších okamžicích tvrdil, že se vyzná v alchymii, pročež byl přizván na naši výpravu.

Jednoho rána jsme se tedy vydali do hor. Šli jsme celý den bez zvláštních příhod, ale když už slunce mizelo za obzorem, zaslechli jsme třesk zbraní. Opatrně jsme se vydali vpřed a zahlédli jsme trpaslíka obklopeného několika skřety, dalších pár jich už leželo v prachu. Bylo nade vší pochybnost, že naše družina je silnější skřetů, proto jsme bez váhání zaútočili. Skřeti, vidouce, že boj tento boj nevyhrají, dali se na útěk, ale žádný se nedostal z našeho dosahu. Pak jsme se obrátili k trpaslíkovi. Představil se jako Korik Šedovous, posel, který putuje s důležitou zprávou do Karaku. Vzápětí nás požádal o doprovod a ochranu, neboť v okolí města je nebezpečno, jak jsme se ostatně právě přesvědčili, a slíbil celkem slušnou odměnu. Inu, souhlasili jsme, proč by také ne, v přítomnosti někoho lépe obeznámeného se situací rychleji zjistíme, co se tu vlastně děje.

Vzhledem k tomu, že už nastal soumrak, uložili jsme se ke spánku. Nespali jsme však dlouho. Probudil nás povyk Grihnala, zůstavšeho na hlídce, který se mísil s vytím vlků, ozývajícím se nebezpečně blízko. Probudivší se Yalled přihodil na oheň suchou větev, aby zvýšil náš rozhled. Než jsme stačili zaujmout obranné postavení, objevilo se několik vlků. Prvního jsem usmažil blesky, ale ostatní plnou silou zaútočili. Nastal nepředstavitelný zmatek. Vlci běhali všude kolem, co chvíli mizeli mimo dosah plamenů, aby se vzápětí objevili někde jinde,

a útočili na každého, kdo se jim připlétl do cesty. Koutkem oka jsem zahlédl, jak jedna z šelem povalila Kaliče. Hobit se na zemi ještě chvíli zmítal, snaže se dostat ze smrtícího sevření tesáků, ale po chvíli už vlk trhal jen bezvládné tělo. Krátce na to padl i Bregyl, ale útočícího vlka našťestí Grihnnal včas odehnal a zabránil tak v úplném roztrhání alchymisty. Vzhledem k tomu, že jsem byl značně vyčerpán a neměl jsem sílu seslat další zaklínadlo, chtěl jsem se uchýlit do bezpečí na strom, ale než jsem se stačil vyhoupnout z dosahu šelem, ucítil jsem, jak se do mého boku cosi zakouslo a táhne mě to dolů. Následoval dopad na záda a pak už jen tma.

Když jsem se probral, bolelo mě celé tělo a rána na boku strašlivě pálila, přestože na ni právě Yalled přikládal nějaké léčivé bylinky. Rozhlédl jsem se po táboře. Bregyl už byl rovněž při vědomí, ale byl značně bledý, patrně ztrátou krve, a celý zafačovaný. To, co zbylo z hobita Kaliče, bylo přikryto dekou. Kolem se válely zdechliny asi osmi vlků. Zamotala se mi hlava, a tak jsem se raději natáhl na měkký mech, zavřel oči a téměř okamžitě jsem se ponořil do říše snů.

Když jsem se ráno probudil, cítil jsem se přece jenom lépe. Mé rány byly pečlivě ošetřeny a zřejmě bylo použito i dostatečné množství magie. Ostatní už byli na nohou, i když Bregyl se pohyboval s výraznou námahou. V místě posledního boje hobita Kaliče leželo několik kamenů tvořících malou mohylu. Lehce jsme posnídali, ale trpaslík Šedovous nás vybízel k větší rychlosti, a tak jsme zakrátko vyrazili.

Cesta do kopce byla namáhavá a vzhledem k tomu, že Bregyl viditelně kulhal, jsme nešli příliš rychle. Výstup však skončil kolem poledního, bohům žel. Zničehonic se totiž vzduchem mihlo několik šípů, které zasypaly naši skupinu. Mě našťestí nezasáhl žádný, ale chudák Bregyl se s šípem v hrudi svalil do prachu cesty a Koriku Šedovousovi šíp proklál hrdlo. Spolu s Yallem a Grihnnalem jsme vzali útokem blízké křoví, které útočníci použili jako úkryt. Před námi se objevilo několik skřetů s luky, které už však nestačili použít. Dva z nich jsem srazil na zem blesky, na krvi ostatních si pochutnaly čepele mých druhů.

Když jsme se vrátili na místo přepadu, zjistili jsme, že jak Bregyl, tak Šedovous jsou mrtví. Copak o to, smrt trpaslíka nám nijak zvlášť nevadila, beztak nebyl vůbec sympatický, úmrtí Bregyla Númena, potulného alchymisty, námi však hluboce otřásl. U trpaslíkovy mrtvoly jsme našli zapečetěný dopis, adresovaný králi Karaku, Glongovi Velikému. Vzali jsme ho k sobě s tím, že ho doručíme, ovšem pouze pokud najdeme ještě nějaké dobrodruhy ochotné vydat se s námi na cestu. Za účelem jejich vyhledání, ale rovněž řádného odpočinku a pohřbení nešťastně zesnulého přítele, se teď vrátíme do Marinu. Trpaslíkovu mrtvolu jsme před odchodem jen zběžně zakryli několika kameny.

V Marinu jsme se po několika dnech dali dohromady, přičemž jsme se setkali s přítelem Darlenem, který nás sem následoval z Nurnu. Také jsme k výpravě zlákali jednoho krolla, rozumu sice mdlého, ale velké síly, která se nám zajisté bude hodit.

Na druhé cestě do hor jsme se pohybovali velice opatrně. Nešli jsme po cestách ani stezkách, ale temným lesem, přičemž směr udržovali Yalled s Darlenem podle slunce, mechu, a démoni vědí, podle čeho všeho ještě. V noci jsme raději ani

nerozdělavali oheň. Druhý den jsme minuli místo Bregylovy smrti a postupovali dále v našem původním směru. Až třetí den jsme přišli ke skalám a narazili na cestu vozů lemovanou trpasličími sochami, které však byly z větší části zničeny, a to nedávno. S maximální možnou opatrností jsme postupovali kupředu, až se před námi objevil vstup do trpasličího města. Tvořila ho veliká železná zdobená brána a o kus dál menší druhý vchod. Opatrně jsme se přiblížili a zlikvidovali dva skřety, kteří hlídali hlavní bránu. Potom jsme se ale vydali k té menší, poněvadž jsme tam tušili menší počet nepřátel. I tento vchod byl však přehrazen masivními dvoukřídlymi vraty. Naštěstí jsem byl na podobné věci připraven, a tak jsem vrata otevřel pomocí kouzla.

Rychle jsme proběhli širokou chodbou a dostali se do skřety méně používaných oblastí, jak zjistili hraničáři podle malé přítomnosti jakýchkoliv stop. Brzo jsme se dostali na schodiště do nižších pater, a tak jsme sestupovali hlouběji a hlouběji pod zem. Procházeli jsme prázdnými místnostmi, které nesly stopy po těžkých bojích.

Svědectví kamene,
jenž nemůže mluvit
svědectví mužů,
kteří neměli přežít
svědectví mečů,
co se musely zlomit
svědectví bohů,
kteří se mohli bavit.

Rozlehlé síně
zničené v těžkých bojích
všechny zdi kolem
pokryté zaschlou krví
stíny mužů,
kteří sem přišli zemřít
rez mečů,
které dávno nemají ostří.

Padá sem tíseň,
z toho, co už tu není
je tu chladno,
za rohem smrt se šklebí
všichni ti muži
v propasti času leží.
A co my?
Náš čas tak rychle běží.

V jedné z místností, jejíž zdi zčernalé požárem působily poněkud depresivně, jsem zahlédl mezi zbytky mrtvol krásný zdobený mečík. Hned, jak jsem se ho poprvé dotkl, ucítil jsem jeho moc a obrovskou sílu. Pokud budu bojovat tímto mečem, jen máloco mě dokáže porazit v souboji.

Ale pojďme dále. Pojednou k nám dolehlo řinčení zbraní a výkřiky bojujících. Vyrázili jsme tedy kupředu a vtrhli do poněkud větší místnosti, v níž právě několik trpaslíků zápasilo s přesilou skřetů. Ti se ale po našem příchodu, zcela obračejícím dosavadní poměr sil, dali na útěk. Několik jich ještě padlo pod ostrým mečů, ale většina místnost včas opustila. Nemělo cenu je pronásledovat v neznámém prostředí, proto jsme obrátili svou pozornost k trpaslíkům. Ti se zpočátku tvářili nedůvěřivě, ale když jsme jim ukázali dopis od Korika Šedovouse, rozhodli se odvést nás ke svému králi Glongovi. Prošli jsme několika tajnými dveřmi, které skřeti ještě neobjevili, a dostali jsme se do míst, kde přeživší trpaslíci odrážejí časté útoky uchvatitelských armád, a s pomocí obránců jsme přelezli provizorní, byť velmi pevnou barikádu.

Král nás ihned přijal a jeho tvář se i pod hustým vousem znatelně rozjasnila, když přečetl námi přinesený dopis, zvěstující příchod posil. Velice nám poděkoval a nechal pro nás připravit místnost, abychom si měli kde odpočinout.

Po několika hodinách se ozvalo zaklepání na dveře a do našeho pokoje vstoupil trpaslík zahalený v plášti. Představil se jako Dungh, nejvyšší kněz. Začal nám vyprávět legendu o rytíři Cedrikovi z rodu lidí, který kdysi se svým vojskem zachránil Karak před dobytím skřety. Jako jedinému z lidského rodu se mu dostalo cti být pohřben v Karaku, ale ještě před smrtí přísahal, že v případě nejvyšší nouze přijde ještě jednou trpaslíkům na pomoc. Za tímto účelem zůstal v Karaku svitek, na němž je napsána formule, která by Cedrika přivedla znovu k životu. Tento svitek však může použít pouze někdo z rodu lidí, to v tomto případě znamená já, Yalled nebo Grihnal. Navíc je svitek ukryt v knihovně, jež se nachází ve druhém patře obsazeném skřety. Pro nedostatek jiné činnosti a v neposlední řadě pro velikost slíbené odměny jsme se rozhodli druhé patro navštívit a po svítku se poohlédnout.

Do míst, kde by podle Dungha měla ležet knihovna, jsme se dostali celkem snadno, dál to ale bylo horší. Procházeli jsme prachem zanesenými chodbami, ale nenašli jsme nic, kromě starého krumpáče. Zajímavé bylo, že na něm byla vyryta dvě slova. Chvilí jsem studoval runy, až se mi podařilo jedno ze slov rozluštit a přečetl jsem ho nahlas. V té chvíli se v jedné zdi objevil několikásáhový tunel, který končil v nějaké polozavalené chodbě. Vypadalo to, že krumpáč bude docela užitečný, ale, bohům žel, v Karaku nám už jeho schopnosti nebyly nic platné.

Nakonec jsme se dostali i ke dveřím do knihovny, ale to bylo všechno. Dveře byly totiž zajištěny masivním zámekem a pro jistotu ještě silným kouzlem. Nepomohl ani krumpáč. Rozhodli jsme se tedy poohlédnout se po klíči a doufali jsme, že nebude daleko. Byl. V nejbližší místnosti, do níž jsme se podívali, bylo několik sudů s vínem, po kterém se náš kroll okamžitě chtivě vrhl a hltal tekutinu přímo ze sudu. Když se řádně napil, potácivě se napřímil a s lesknoucíma se očima

se vrhl na Grihnala. Ten, vědom si toho, že to způsobilo nejspíš víno, ho společně s Yalledem omráčil a svázal. Prozatím jsme ho ponechali zde a vypravili se dál. K našemu nemilému překvapení byla další místností sarkoní jídelna, kde se právě podával oběd. Během krvavé potyčky s náhle chuť ztrativšími sarkony nás navíc zezadu překvapilo několik trollů, kteří šli zřejmě na inspekci.

Podařilo se nám probít se do místnosti s vínem a tam se opevnit. I soupeř se stáhl a zřejmě čekal na přísun posil. Moje zásoba magie se už povážlivě tenčila, ale přesto jsem ještě byl schopen dostat odtud tři lidi, alespoň do blízké chodby, která by neměla být obkličena. Kouzlem jsem tedy poslal pryč Yalleda, Grihnala a Darlena, sám jsem pak vypil kouzelný lektvar, čímž jsem se přeměnil v mlhu, a vysublimoval za ostatními. Dostat odsud krolla, který nám byl doposud stejně jenom na obtíž, však už nebylo v našich silách, a ani Darlenův vlk se zřejmě neudržel moc dlouho. Škoda, že v úzkých chodbách, kde probíhalo nejvíce bojů, se nedostal ke slovu můj mečík, mohlo to dopadnout jinak.

Ani my jsme ale dosud nebyli v bezpečí, neboť trollové začali prohledávat přílehlé chodby. Naštěstí jsme se dostali do chodby s propadlou podlahou, a dostali se přes ni dřív, než nás trollové dostihli. Několik lahví s olejem a jedna pochodeň jim zabránilo v dalším pronásledování, přestože jeden odvážlivec se snažil dostat se k nám. Nebyl však dostatečně rychlý, aby unikl všepohlcujícím plamenům. Tak jsme se zbavili pronásledovatelů a pronikli zpět k trpaslíkům. Tam jsme konečně měli čas zacelit četné rány.

Druhý den ráno nás navštívil Dunch a přinesl velkou truhlu. Když ji otevřel, ukázalo se, že je plná klíčů. “Jeden z nich je rozhodně od knihovny”, prohlásil kněz. Dostalo se mu odpovědi, že ani jeden z nás nebude v žádném případě zkoušet, který. Zabručel si sice něco pod vousy, ale vyzval nás k vyčkání, což ani nemusel, poněvadž jsme stejně chtěli ještě spát, a odešel i s truhlou.

Vrátil se za několik hodin, drže vítězoslavně jeden klíč. “Tenhle je určitě od knihovny”, prohlásil rozhodně. “To víte, já do knihovny nikdy nechodil, čtu jenom svaté knihy”, dodal s rozpačitým úsměvem. Po několika ujištěních, že je to nade vše pochybnost ten pravý klíč, jsme se vydali zpět ke knihovně.

Jak jsme záhy zjistili, byly v chodbách rozestaveny četné hlídky, zřejmě jako reakce na náš první průnik. Naštěstí se nám v nestřežené chvíli podařilo proniknout do systému tajných chodeb, a tak se bez problémů dostat až ke knihovně. Dveře se nám podařilo připraveným klíčem otevřít a opět za sebou zamknout, pročež jsme se mohli v klidu věnovat hledání. Po několika hodinách hledání se nám podařilo objevit svitek obsahující formuli k oživení Cedrika. Já při pátrání našel knihu o kouzlech, která se mi bude ještě jistě hodit.

Stejnou cestou jako sem jsme šli i zpátky, ale tentokrát nás u výstupu z jedné tajné chodby zastihla sarkoní hlídka. Byli jsme napadeni ze dvou stran, na jedné čelil nebezpečí Grihnal a na druhé Yalled s Darlenem. Elf však byl záhy těžce zraněn a z boje odstoupil, čímž se veškerá tíha boje přenesla na Erinského hraničáře. Bil se jako lev, ale začal rovněž umdlévat a nakonec sarkonímu válečníkovi podlehl. Pak jsem se dostal ke slovu já se svým mečíkem a několika ranami jsem toho bastarda srazil k zemi, za Darlenova přispění. Krátce na to i

Grihnal porazil své nepřátele, a tak jsme se úprkem přesunuli k trpaslíkům do bezpečí, táhnouce tělo nebohého hraničáře s sebou.

Dungh měl radost, že se nám konečně podařilo svitek objevit, hned nám začal vysvětlovat, co je s ním třeba udělat. Toto vám popisovat nebudu, neboť to není pro další vývoj situace podstatné, řeknu jen, že jsme se měli dostat kamsi do ještě nižších prostor města. Po řádném odpočinku a načerpání nových sil jsme tedy trpaslíky znovu opustili.

Už předtím jsme se ale shodli na tom, že na splnění úkolu nemáme ve třech lidech sil, a dohodli se na předčasné rezignaci bez nároku na odměnu. Přesto jsme se však vydali do hloubi jeskyní, ale krvavá potyčka se skřety, ke které záhy došlo, nám dala za pravdu, pročez jsme se dali na ústup. Naštěstí se nám podařilo vyhnout se skřetím hlídkám u východu, a tak se dostat ven z města. Bez problémů byl i sestup z hor.

V Marinu jsme strávili několik dní, snaže se zahnat alkoholem čerstvé vzpomínky. Litovali jsme, že jsme nemohli tělo přítele Yalleda řádně pohřbít, ale okolnosti nám nedovolily jeho tělo odnést z Karaku. Snad mu alespoň trpaslíci zajistí důstojný pohřeb, položil přece život, když se jim snažil pomoci. No nic, vzpomínky jsme nezahnali, to bude ještě nějaký čas trvat, tak jsme se po několika dnech rozešli a každý se vydal svou cestou.

XXX. Trable ve vinném sklípku

Getd z Ruindoru

Kůň kráčet pomalu a bez zájmu. Grihnalovi to nevadilo, nikam nespěchal. Měl namířeno do Liscannoru, kde žili dva jeho přátelé. Do zpěvu mu nebylo, jednoho z nejlepších přátel ztratil v trpasličím městě, když se snažili pomoci jeho obyvatelům v boji proti skřetům, kteří většinu města obsadili. Život však musí jít dál. Právě přijel do vesnice Bosonohy a zastavil před hospodou U tří švábů. Okolní svahy pokrývaly vinice a válečník už měl dlouho chuť nečím svlažit hrdlo. Původně chtěl dojet až do Naglinu, ale rozmyslel si to, slezl z koně, uvázal ho a vkročil do hospody.

Uvnitř popíjelo několik hobitů, jen v temném koutě seděl u stolu barbar v kroužkové košili a před sebou měl korbel pěnícího piva. K němu Grihnal zamířil, neboť mezi hobity nikdo nevypadal, že by si s ním chtěl popovídat. “Buď zdrav”, pozdravil válečník. Barbar zvedl pohled a podíval se příchozímu do očí. Jeho obličej hyzdila velká černá popálenina na tváři a dlouhá hluboká jizva. Grihnalovi to nevadilo, sám nevypadal o mnoho lépe, spíš naopak. “Menuju se Grihnal”, ušklíbl se a přisedl si. “Zrgyll”, odvětil barbar. Grihnal si objednal místní vyhlášené víno, které mu hostinský šmahem přinesl se zjevnými obavami o další osud svého podniku.

Brzo se ukázalo, že Zrgyll je válečník, pročez si s Grihnalem dobře rozuměli. Povíдали si a popíjeli, když tu se otevřely dveře hostince a v nich stanul malý hobit středních let, zjevně velmi rozrušen. Rozhlédl se po sále a zastavil pohledem na dvou válečnících. Chvilí si dodával odvahy, ale pak k nim zamířil. “Dobrý den, pánové”, promluvil a snažil se potlačit paniku, která radila zmizet, když se na něj oba válečníci se zájmem podívali. “Jsem Chlebomír Držinoška a stala se mi velmi nemilá věc. Potřeboval bych někoho takového, jako jste vy, aby mi pomohl”. “Tak nám řekněte víc”, pokusil se Grihnal o úsměv, “a my uvidíme, co se dá dělat”. “Tak tedy”, pokračoval Držinoška a otřel si čelo kapesníkem, “dnes jsem pokračoval s rozšiřováním svého vinného sklípku, když tu najednou můj krumpáč zmizel ve stěně, a jak jsem byl napřáhnutý, propadl jsem do nějaké díry, či co, a než jsem se nadál, vyběhli na mě nějakí pazgřivci a cosi křičeli. Co vám mám povídat, nechal jsem krumpáč krumpáčem, i když byl zánovní, a vzal nohy na ramena. Ale zůstalo tam mé víno, mé jediné potěšení. Když si představím, co s ním ti halamové tropí... Proto potřebuji někoho, kdo by jim to zarazil, kdo by získal zpět můj sklep”. “A co to je zač, ti pazgřivci?”, otázal se Grihnal. “Šotolouši”, nenávistně pronesl Držinoška, “Banda nevyčválaná. Jsou malí, hnusní a špinaví. Slušné hobity nenechají na pokoji. Ale vy si s nimi jistě poradíte”. “Ale jistě, pane, víte, že lidi jako my nepracují zadarmo”, šibalsky zamrkal Grihnal. Držinoška se na chvíli zarazil, “Zaplatím vám celých sto zlatých”. “Výborně, to...”, začal Zrgyll, ale Grihnal ho zarazil. “Jenom? Tak to budete muset přidat”. “Tak, tak”, přitakal Zrgyll, “Aspoň sto padesát”. “Pět set”, prohlásil Grihnal a zle se na barbara podíval. “Sto třicet”, nadhodil Držinoška. “Čtyři sta sedmdesát”. “Sto

padesát". Nakonec se obě strany shodly na třech stech zlatěcích, pokud se válečníkům podaří vyhnat šotolouchy z Držinoškova sklepa.

Všichni se zvedli, Grihnal hodil na stůl pár zlatek za útratu, a opustili hospodu. "Ty nemáš meč?", vyřeštil oči Grihnal, když si všiml, že Zrgyll má v ruce pouze jakýsi klacek vylepšený několika hřeby. "Zlomil sem ho nedaleko při potyčce s několika zloději, tak sem si vyrobil tenhle kyj", odvětil barbar a hrdě ukázal na svou zbraň.

Mezitím je Držinoška dovedl mezi vinice, kde byl vstup do nory, sloužící mu za vinný sklep. "Tak tady to je, ctění pánové", řekl hobit a odemkl dveře velkým klíčem. "Já za vámi pro jistotu zamknu. Až budete chtít ven, třikrát zabouchejte". Válečníci zapálili zapůjčenou lucernu a vstoupili do tmy. Za nimi se ozvaly jen zavírající se dveře a rachocení klíče v zámku. Dobrodruzi sestoupili po vrzajících prknech a rozhlédli se po místnosti. Ve světle lucerny se objevilo několik sudů a police s lahvemi, plnými i prázdnými. Co však dobrodruzi nespátřili, byla dvě rudě planoucí světélka. Neslyšeli ani lehké cupitání malých nohou, které běžely oznámit příchod vetřelců.

Válečníci nejprve prozkoumali sudy a ochutnali z lahví, a teprve když měli šotolouši dost času na přípravu, vyrazili dále. Prošli kolem masivního vinného lisu a vešli do úzké chodby. Prostor byl značně stísněný, inu, Držinoška nekopal sklep pro barbary. Najednou u Zrgyllových nohou něco cvaklo a vzápětí se z barbarových úst vydral srdceryvný výkřik. Válečník totiž právě šlápl do pasti na medvědy, jež byla před několika dny ukradena starému Čepečkovi, který ji a ještě několik dalších nalíčil, jelikož mu kdosi chodil na víno. Barbar poskakoval na místě,úpěl a snažil se past setřást, když tu se mu do ramene zabodl šíp. Zapomněl na past a chtěl útočníka pronásledovat, ale když dopadl na zem, usoudil, že s pastí na noze to půjde těžko, a nechal si ji od Grihnala sundat. Jelikož střelec měl dost času ztratit se v temných chodbách, rezignoval Zrgyll na pronásledování a jal se raději léčit si utržená zranění, zatímco Grihnal hlídkoval.

Po chvíli se dobrodruzi opatrně vydali dál chodbou. Prohlédli několik místností, vesměs zaplněných prázdnými sudy. Zničehonic se ozvalo zadrnčení tětiny a vzápětí se Zrgyllovi zabodl šíp mezi lopatky. Kroužková košile naštěstí zmírnila účinnost smrtící rány, a tak se barbar otočil a rozběhl se do míst, kde tušil nepřítele. Grihnal za ním. Vzápětí se ve světle lucerny objevila neforemná postavička velikosti menšího hobita, zběsile prchající pryč. Barbar však měl mnohem delší nohy, a několika skoky šotoloucha dohnal a ranou kyjem mu prorazil lebku.

Pak se ale od stropu cosi odpoutalo a zakouslo se to Zrgyllovi do krku. Byl to asi třicet coulů dlouhý brouk barvy Grihnalova pancíře. Barvy šly srovnat poměrně snadno, neboť dva brouci napadli rovněž člověka, čímž se s jeho zbrojí dostali do bezprostředního kontaktu. Grihnal, přestože napaden dvěma brouky, nebyl na tom tak špatně jako Zrgyll, zraněný z předchozích bojů. Broukova kusadla se nehodlala uvolnit, a i když ho barbar nakonec setřásl, byl příliš oslaben ztrátou krve, než aby vzdoroval dalšímu útoku. Kusadla už vnímal jen matně, celý obzor získal rudou barvu a barbar jen cítil, jak mu s vytékající krví uniká z těla i život.

Grihnal nemohl svému kolegovi nijak pomoci, neboť ať se oháněl svým mečem sebevíc, nebyl s to proseknout pancíř brouků, který si v ničem nezadal s pancířem železným. Nakonec však objevil mezery, kde pancíř brouky nechránil tak dokonale, a několika přesnými zásahy převážil misky vah ve svůj prospěch. Boj ho dost vyčerpal a šrámy na rukou a nohou, způsobené masivními kusadly, pálily jako čert. Přesto se nezdržoval, přehodil si barbara přes rameno a vydal se k východu.

“Tak jak to...”, promluvil Držinoška otevírající dveře, ale zarazil se, když před něj žuchlo bezvládné tělo barbařího válečníka. “Vidíte to”, ukázal na něj prstem Grihnal, “Tam dole je pěkně nebezpečno”. “No to je hrozné”, vysoukal ze sebe Držinoška, “Strašné, příšerné. A podařilo se vám aspoň vyčistit můj sklípek?”, otázal se s nadějí. “Dyk tam de vo kejhák”, vyjel na hobita Grihnal, “Tam už nejdu”, a měl se k odchodu. “Ale velectěný pane”, popadl Držinoška válečníka za rukáv, “Prosím vás, musíte mi pomoci. Dám vám čtyři sta zlatých”, dodal s přemáháním. “Pět set”. “Čtyři sta a soudek skvělého vína”. “Dobrá”, souhlasil Grihnal, “Ale sám tam nejdu. Du do hospody, po někom se podívám. Zatím zařídte, ať ho důstojně pohřbí”.

Grihnal vešel ke Třem švábům a rozhlédl se po sále. Byli tu jen místní hobití vinaři. 'Kde by se v týhle díře vzal někdo ochotnej vrátit se se mnou do toho sklepa, sakra. Nota bene, když tam už zařval jeden barbar', pomyslel si válečník. “Uhni, pápěrko”, ozval se mu za zády hlas, připomínající rozladěnou basu, a čísi ruka ho hrubě odstrčila ode dveří. Grihnal se prudce otočil a měl na jazyku několik peprných slov, ale spolkl je, když se jeho pohled nesetkal s očima příchozího, jak předpokládal, ale s chlupatou hrudí. Když opatrně zvedl oči, setkal se se zamračeným pohledem krolla, mírně přikrčeného, aby nedřel hlavou o strop. Koutkem oka si všiml středně vzrostlého stromu, s nímž si kroll pohrával v jedné ruce. “Ehm”, začal, “Já sem Grihnal”. “Zlochor”, zadunělo krollovi z úst, zvících hradní brány. “Zrovna hledám někoho, jako si ty”, pokusil se Grihnal o úsměv, “Nechceš se posadit? Promluvíme si”.

Za hodinu už oba procházeli vinicemi směrem k Držinoškovu sklepu. Hobit se při pohledu na krolla viditelně roztřásl, ale ovládl se a oznámil, že Zrgylla již si vzal do práce mistr hrobník, pan Krchař, a jeho šest synů už barbara odtáhlo. Pak pustil dobrodruhy do svého sklípku, snaže se přitom nepřiplést se Zlochorovi pod nohy. Až když oba zmizeli ve tmě a on za nimi zamkl dveře, trochu se uklidnil, ale myšlenka, že se s obrem bude muset ještě setkat, se mu pranic nelíbila.

Mezitím už Grihnal a Zlochor postupovali temnými chodbami sklepa. Nešlo to moc rychle, neboť kroll se co chvíli v úzké chodbě zašprajcoval. Ovšem ve chvíli, kdy mu ze tmy přiletivší šíp natrhl ucho, rozzuřil se a jal se pronásledovat prchajícího šotoloucha, nehledě na to, že svými mohutnými rameny rozšiřuje chodby sklepa. Vřítel se do jakési místnosti, když tu se mu pod nohama neznámo jak objevil sud, a vzápětí už se válel na zemi zavalen několika dalšími sudy. V této pozici ovšem nezůstal dlouho, prach se ještě ani neusadil a už se sudy rozlétly po celé místnosti a kroll se vztyčil do celé své výše, přičemž narazil hlavou do stropu. Pak už byl nucen čelit útoku několika brouků, ovšem vedl si více než dobře,

málokterý pancíř totiž odolá, když na něj dopadne strom. Po chvíli už byli všichni brouci na kaši a Grihnal mezitím zbavil hlavy šotoloucha, který zřejmě útok zorganizoval.

Když po chvíli vkročil Zlochor do další místnosti, cosi mu prolétlo kolem hlavy a rozbilo se mu to u nohou. Už si chtěl oddechnout, že ho to nezasáhlo, když tu zaslechl nepříjemné bzučení, nabírající na intenzitě. Podíval se, co to vlastně vedle něj dopadlo, a spatřil vosí roj, který se právě osvobodil z rozbitého demizonu. Vosy ho nenechaly ani chvíli na pochybách, že si na někom potřebují zchladit žáhu, a tak se kroll dal na bezhlavý útěk, zatímco Grihnal už byl dávno pryč.

Oba se setkali na druhém konci sklepa, doufajíce, že se jim podařilo vosy setřást. Po krátkém ošetření studenou vodou se řádně otekli vydali zpět, přičemž Zlochor neustále napínal uši, neuslyší-li zlověstný bzukot. Vosy je však už neobtěžovaly, a tak se mohli vrátit tam, odkud před chvílí utekli. Octli se v nevelké místnosti, která však zjevně nebyla dokončena. Na protější stěně byl malý neforemný otvor, před nímž stáli čtyři šotolouši s luky připravenými ke střelbě. Spolu se šípy zasypali válečníky ještě brouci pancéřníci, čímž zahájili rozhodující krvavou řež. O jejím výsledku však brzo přestalo být pochyb. Zachránil se pouze jeden šotolouch, kterému jeho tři druzi kryli ústup, a tak měl čas zmizet v úzké chodbě. Válečníci ho zatím nepronásledovali, neboť si chtěli ošetřit četné šrámy. Pouze nahlédli do chodby, kde odhalili křivé nepevné stěny, nepochybně vyhloubené šotolouchy, a objevili zánovní krumpáč.

Uplynula dost dlouhá doba, než si oba vyčistili své rány, zastavili krvácení a vše důkladně obvázáli, i když Zlochor si s tím příliš starostí nedělal, nějaká ta špína krolla přece nezabije. Pak se teprve vypravili do zející chodby. Šlo to poměrně ztuhla, poněvadž tady byly chodby ještě užší než v Držinoškově sklepe, a tak kroll musel co chvíli lézt po kolenou. Dobrodruzi prohlédli celé šotolouši doupě a objevili několik brlohů, ale šotoloucha ani jednoho. Ti totiž měli dost rozumu a vzali nohy na ramena. Druzi tedy prohledali všechny šotolouši chodby a objevili nějaké ukradené cetky a zásoby potravin. Grihnal se hned začal cpát povídky a přestal teprve tehdy, když ho naléhavě volal Zlochor, objevivší, že jedna z únikových chodeb končí ve sklepe hospody. Dobrodruzi naplnili několik nalezených nádob hobitím pivem a vrátili se do brlohu.

“Tady by se dalo docela dobře žít”, nadhodil Zlochor. “To tedy”, dal mu Grihnal za pravdu. “Jenže ty chodby se každou chvíli sesypávají, je jen otázkou času, kdy se některá zasype úplně a bude neprůchodná. Potřebovaly by zpevnit a hlavně rozšířit”. “A víš o někom, kdo by to udělal?” “Ne”. “Ale pár dní tu tábořit můžeme”, rozhodl se kroll. “Proč ne, do hospody je to blízko a je to zadarmo. Ale teď se vrátíme pro odměnu, sklípek je prázdný”.

Držinoška už venku netrpělivě přešlapoval, ale zprávu o vyhnání šotolouchů přijal s nadšením a hned druhům vyplatil slíbenou odměnu. “A tady máte ten soudek vína... Ehm, dva soudky vína”, dodal, když Grihnal nenápadně kývl hlavou směrem ke krollovi. “Máte mou vděčnost, ctění pánové, ale nyní mě

omluvte. Bohové s vámi”, rozloučil se Držinoška netrpělivě. Dobrodruzi se k jeho nesmírné úlevě rovněž nezdržovali a vydali se na cestu.

Jakmile zmizela Držinoškova nora z dohledu, zahnuli válečníci mezi vinice do míst, kam ústila další z únikových chodeb, a vrátili se do šotoloušího brlohu. Žili si celkem dobře, zatímco hostinský začal mít pocit, že mu mizí pivo. Po třech dnech se však sesula půda právě v přístupové cestě k hospodě a vzhledem k nechuti obou dobrodruhů zával odstranit, skončili tito s pohodlným životem v podzemním doupěti a vydali se znovu na cesty.

XXXI. Banda

Getd z Ruindoru

Toho dne mi nebylo nejlépe. Nolnen mi vyhrožoval smrtí. A nebylo to jen tak nějaké vyhrožování, jaké je možné slyšet v každé hospodě u piva. Díval jsem se mu do očí a viděl jsem, jak planou nenávistí. Chtěl můj život. A můj majetek. Těžko říct, po čem toužil více. Ale tak snadno to nepůjde.

Vstoupil jsem do nejhorší putyky ve městě. Určtě tu nemá žádné místo horší pověst, než tato díra. Jen co jsem stanul uvnitř, podlomila se mi kolena z odporného zápachu nemytých těl, zvětralého piva, spáleného masa a bohové vědí, čeho všeho ještě. Rozhlédl jsem se kolem a zahleděl jsem se do tváří zdejších hostů. Maminko, kam jsem to vlezl? Rozklepaly se mi ruce. Chtělo se mi prchnout. Ale musel jsem se překonat. Jen odvahou mohu ochránit svůj život a majetek. “Prosím o pozornost”, pronesl jsem nahlas a většina tváří se obrátila ke mně. Pochyboval jsem, že odsud vyjdu živý. Ale pokračoval jsem: “Hledám nějaké schopné muže, kteří by mi dělali doprovod na cestě”. Většina hlav se zase odvrátila. Pár mužů se začalo mezi sebou dohadovat. Byla ve mně malá dušička, ale čekal jsem. Brzy se rozhodne o mém osudu.

Nakonec se od jednoho stolu zvedlo čtvero postav. Při pohledu na ně jsem se již loučil se životem. Dva byli obři. Byli nejméně pětkrát větší než já. Stačil by jim nepatrný pohyb rukou, aby ze mě udělali placku. Jejich zjev byl hrozivý. Snad i kámen by nevydržel pohled na ně a raději by ustoupil z cesty. Kolik životů musela mít tahle monstra na svědomí. Třetí nebyl tak vysoký, ale jeho zjev byl neméně hrůzný. Vypadal spíše jako divoká šelma než jako člověk. Když jsem byl malý, strašila mě maminka vyprávěním o divokých lidech, kteří pojídali malé hobity. Jestli takoví lidé existovali, pak museli vypadat přesně takto.

Naštěstí čtveřici doplňovala ještě jedna postava. Byl to hobit. Vypadal, jako by vůbec nepatřil do těchto míst. Měl čisté šaty, umyté vlasy a učesané chlupy na nohou. A vypadal poměrně dobrosrdečně. Jestli má na ty tři nějaký vliv, mám naději.

První však ke mně přistoupil ten větší obr. “Co to být za práce?”, zafuněl, shlížeje na mě z nebetyčné výše. Ale bylo to dobré znamení. Ne rána kyjem, ale otázka. Možná budu mít štěstí. Vysvětlil jsem mu tedy, že potřebuji dopravit povoz se svým zbožím do Našrahotu, a že mi bylo vyhrožováno, a tedy bych se cítil bezpečnější s ochranou. Obr vypadal, jako by o něčem přemýšlel. ‘Ted’ se napřáhne a je po mně veta’, pomyslil jsem si, ale tvor promluvil. “Kolik?”, zeptal se stručně a mně spadl kámen ze srdce. Řekl jsem částku, celých 1000 zlatých. Chtěl jsem původně dát míň, ale při pohledu na obra jsem raději přihodil. Stejně se mi to v případě úspěchu bohatě vyplatí a nevěděl jsem, co se takovým tvorem honí hlavou.

Na cestu jsme se vydali druhý den za svítání. Při pohledu na obry jsem si sice nebyl jist, jestli mě o zboží nepřipraví místo Nolnena oni, ale hobit byl celkem zábavný společník. Jmenoval se Kutouš Králík a uměl výborně vařit. To, co dokázal v polních podmínkách na pusté cestě, po níž jsme směřovali k cíli,

hraničilo se zázrakem. Ale nejenom kulinářským uměním vynikal, jak se ukázalo později.

Třetí den naší cesty se najednou z lesa před naším vozem vynořil člověk s kuší a namířil ji na mě. Vykřikl, abychom zastavili vůz a složili zbraně. Po stranách se ve stínu stromů daly zahlédnout další tři postavy, tak jsem raději uposlechl. Ne tak ten větší obr, jemuž říkali Zlochor. Skočil na kozlík, popadl opratě a divokým řevem pobídl koně. Skrčil jsem se, snaže se schovat za obra, a uslyšel jsem zadrnění tětiny a vzápětí svistot šípu nad hlavou. Muž před vozem se snažil zastavit koně, ale byl odhozen obrovským kyjem. Pan Králík vystřelil z kuše a jeden stín v lese se zhroutil. Třetí lupič se snažil zezadu naskočit na rozjíždějící se vůz, ale druhý obr, kterému říkali Bábel, ho praštil do hlavy svým masivními hřeby pobitým kyjem. Byl to odporný pohled. Měl jsem pocit, že budu zvracet. Ještě nikdy jsem neviděl smrt člověka, a nyní to přišlo dokonce z takové blízkosti. A tak brutální ranou.

Posledního vyřídil ten divoký zjev. Goran se jmenoval. Celou cestu sice jedl s ostatními, ale stejně bych řekl, že pečeným hobitem by nepohrdl. Pokud by ho ovšem nepoužil k nějakým čarodějným obřadům. Na vlastní oči jsem totiž viděl, jak ten divoch prováděl čarodějnické zaklínání. Na zem nakreslil temná znamení, a pak kolem nich tančil a zpíval mantry. Jen bohové vědí, čeho všeho je schopen. Pevně doufám, že nečerpá svou sílu z obětovaných hobitů. Na naší cestě našťestí vykouzlil jen několik postav. Všechny se mu podobaly jako vejce vejci, jen nemluvily, nejedly a vůbec se chovaly divně. Ale když došlo k boji, hned seskočily z vozu a vrhly se do lesa, kde zlikvidovaly jednoho z lupičů. Byl to také hobit a ony ho beze slova přitáhly k vozu, abychom ho mohli vyslechnout.

Velký obr ho hned chtěl začít mučit, ale zajatec se našťestí rychle rozpovídal, takže to nebylo třeba. Nejsem si jistý, jestli obra dokázal zastavit. Lupič přiznal, že jim o snadné kořisti představované mnou řekl Nolgen, tedy přímo ho nejmenoval, nepředstavoval se, ale podle popisu to bylo jasné. Lupič už nám toho více říct nemohl, chtěl jen snadno přijít k penězům přepadením mého vozu. Nechtěl jsem ho ale nechávat napospas té bandě, byl to přece jenom hobit a jen bohové vědí, co by s ním ti čtyři udělali. Nechal jsem ho proto pustit, jenom šaty mu odebrali, aby si to pamatoval a začal se živit poctivě.

Po této nemilé příhodě nás ovšem už nic zvláštního nepotkalo, a já dovezl zboží na místo určení. S těmi lidmi jsem se rozešel a doufám, že se už nikdá nepotkáme. Stejně tak doufám, že už nikdá nebudu potřebovat pomoc takových zabijáků.

Natrefil Hládek - obchodník

Co bych měl povídat. Jednoho dne se můj pán Čchédy, starosta obce Vetřeš, vrátil z města a přived s sebou ty zjevy. Říkal, že konečně dostanou tu prokletou vědmu. Snad se jim to podaří, několik jinejch už se vo to pokoušelo a pochybuju, že je někdo z nich eště na živu. Tyhle ale vypadali vobzvlášť příšerně. Dva byli krollové. To je taková divná rasa primitivů s velkejma svalama a ušima.

Třetí byl člověk nebo spíš barbar, to se dalo těžko poznat, protože byl vověšenej všelijakejma nesmyslma, jako krysíma lebkama a peřím, a navíc přes špínu ho nebylo téměř vidět. Špinavý byli ale všichni, jen co je pravda. Dostali pokoj pro hosty, aby tam mohli přespat, a myslím, že všechno z toho pokoje přijde vyhodit. Starosta nemá rád blechy ani podobnou havěť, a tyhle určitě byli podobným svinstvem prolezlí až na kost. Snad až na toho posledního. To byl vobyčejnej prťavej hobit.

Večer se akorát najedli a šli spát. Vo příboru patrně nikdy neslyšeli a mlaskání se neslo celým barákem. Hlavně ty krollové žrali jako dobytek a cpali do sebe všechno, co viděli. Kdyby se jim to žrádlo nasypalo do žlabu jako prasatům, tak by to bylo příhodnější. Pak šli spát a chráпали, až se třásly vokna.

Ráno ještě sežrali pár bochníků chleba a vypadli do lesa za vědmou. Snad už jí konečně ukážou, ale nejlepší by bylo, kdyby se pozabíjeli navzájem. Určitě by nikomu nechyběli. Člověk fakt někdy žasne, co všechno může chodit po světě.

Feghuš - starostův podomek

O té skupině jsem věděla dávno předtím, než se přiblížili k mé chalupě. Po mém lese se pohybovali jako banda olifantů, nebylo možné je přeslechnout. Byli čtyři. Dva krollové, jeden asi barbar zřejmě odněkud z východu z divokých krajů, a poslední hobit. Ten vypadal spíš jako kuchař, než jako zabiják, ale určitě nebyl o nic lepší, než ostatní. Ten barbar zřejmě uměl pár jednoduchých kouzel, protože když našli mou chaloupku, poslal dovnitř svoje dvojníky. Tak primitivní kouzlo nebylo vůbec problém zrušit, dokonce ani pro moji kočku. Divili se, proč dlouho nevycházeli, tak jsem se jim ukázala.

Stačilo pár dobře volených slov a vypadlo z nich, že je poslal Čchědy, aby mě zabili. Jako ty předtím. Ten hobit po mně dokonce vystřelil. Možná bych je mohla všechny pobít. Možná také ne. Bylo zbytečné to riskovat hned. Snažila sem se je přesvědčit, a při tom taky trochu blafovat. A vyplatilo se to. Bylo zřejmé, že na ně moje nebojácné vystupování zapůsobilo a nehrnuli se hned do boje. Také chtěli získat čas. A taky chtěli peníze. Byli to prostě jenom normální nájemní zabijáci a chtěli odměnu. Nakonec jsem je ale přesvědčila.

Poslala jsem je, aby vyhrabali hrob báby Morlichy Urichové. Čchědy ji s pomocí hrobníka totiž vykopal a jen temní bohové vědí, co provedl s mrtvolou. Bylo ale životně důležité, aby ji vyhrabali před lidmi. Ti potřebovali vidět důkaz Čchědyho řádění. Podařilo se mi je přesvědčit. Pokud nezklamou, mám vyhráno. Síly pohřebiště mi budou nakloněny, když zničím toho, který ruší klid mrtvých.

Čarodějnice Mola

Ráno mě probudil křik lidí před domem. Vyskočil jsem z postele a podíval se z okna. Celá ves byla na nohou a mířila ke hřbitovu. Rychle jsem se oblékl a utíkal taky.

Na hřbitově už bylo sročení a hned jsem zjisil, proč. Jakási podivná banda vyvrhelů tam vykopávala hrob naší dobré kořenářky Morlichy Urichové, která asi před dvěma měsíci zemřela. Bylo to nechutné a navíc proti všem božím zákonům. Bylo nutné jim v tom zabránit, ale nezdálo se, že by se někdo odvažoval. Na první pohled bylo vidět, že ti chlapi jsou zabijáci. Ani starosta si netroufal, a to byl nějaký muž. Nakonec se ale pár lidí našlo, vzali kosy a šli na ně. Jenže pak přišly nečisté čáry. Miloň ze starostova statku jednoho přetáhl kosou, a on se rozplynul. Všichni se zase stáhli.

A potom to přišlo. Ti ničemové vytáhli rakev a otevřeli ji. A v ní byl jenom pytel kamení. Někdo musel tělo vyndat dříve. Chtěli jsme se zeptat starosty, ale ten zatím někam zmizel. Mezitím ta bezbožná čtveřice přivedla hrobníka, a ten se přiznal.

To, co řekl, pro mě byla rána, a pro ostatní asi taky. Starosta mu platil za vykopaná těla, už jich prý takhle dodal několik. Zasloužil si pověsit na nejbližší strom a starosta vedle něho, ale vtom přišla Mola a po jejích slovech jsem se trochu uklidnil a ostatní taky. Ozřejmila nám také, k čemu starosta potřeboval ta mrtvá těla - k temným čarodějnickým obřadům. Pak nám řekla, abychom hlídali starostův dům, ale nechodili dovnitř, že bychom se mohli stát obětí temných čar. Ti čtyři pobudové prý všechno vyřídí za nás a starostu po právu potrestají.

No, možná bychom starostu dostali sami, co by ostatně měli nějací přivandrovalci co řešit naše problémy. Ale když jsme přitáhli před starostův dům, nenašel se nikdo, kdo by chtěl vpadnout dovnitř. Tak jsme obklíčili dům a hlídali, ani myš nemohla uniknout. Pak přišla ta banda a oknem vtrhla dovnitř. Co se tam dělo, nevím, ale ozvalo se několik ran a výkřiků, a pak začalo vybíhat starostovo služebnictvo. Nikoho jsme nešetřili. Těžko mohli nevědět o jeho temných rejdech a žili mezi námi jako by nic. Jejich těla jsme předhodili krkavcům.

Pak se dlouho nic nedělo, jen občas některý z těch pobudů odběhl ke kováři pro nějaké nářadí. Zřejmě se někam dobývali. Až nakonec vyšli a prohlásili, že starosta uprchl. Snažili jsme se jim vysvětlit, že nemohl utéct, že jsme hlídali, ale oni stále vedli svou, mluvili o nějakých čárách či co a nakonec odešli s Molou k lesu.

Lemeš - truhlář

Toho dne jsem se stal vyhnancem z domovské vsi. Předtím šlo všechno jako na drátkách. Starostovi jsem občas dodával nějaká těla. Co s nima dělal, mi bylo srdečně jedno, hlavně, že dobře platil. Z našetřenejch peněz bych si už brzo moh postavit statek a žít si jako pán. A teď nemám zase nic. A přitom starostovi všichni věřili, vesničany měl pevně ve své moci. Nepočítal jsem, že se něco zvrtně, a on ostatně nejspíš taky ne.

Jenže pak se objevila ta banda. Přišli v noci. Když jsem otevřel oči, doufal jsem, že ještě sním, ale nebyl to sen. Těsně nade mnou se skláněla obluda a funěla mi do obličeje. Nebyl jsem se schopen ani pohout, zbytečně mi říkali, abych mlčel. Pak mě popadly čísi ruce a začaly mě svazovat. Pak mě vyvlekly z postele a

následně ven z domu. Už jsem poznal, že se jedná o čtyři osoby. Tři z toho ale vůbec nevypadali jako lidé, spíš jako démoni. Chtěli po mně, abych je dovedl ke hrobu kořenářky Urichové. Nebylo možné zapírat, stejně jsem nevěřil, že zůstanu naživu dlouho. Pak mě odvěkli do lesa, a tam mě nechali svázaného.

Přišli pro mě až ráno. Ve dne nevypadali tak démonicky, ale strašní byli pořád. Vypadali divoce, určitě by pro ně nebyl problém mě rozčtvrtit, kdybych se o něco pokusil.

Dotáhli mě zpět na hřbitov. Tam už byli shromáždění všichni vesničani a hrob starý Morlichy byl otevřen. Samozřejmě v něm našli jenom kameny, a po mně požadovali vysvětlení. Snažil jsem se všechno hodit na starostu, ale stejně to vypadalo, že mě budou lynčovat. Pak ovšem přišla Mola a jejich hněv obrátila hlavně proti starostovi. Mě jenom vyhnali, ale nesměl jsem si vzít ani svoje věci. Ani svoje peníze. A ta prokletá čarodějka má tohle všechno určitě na svědomí. Proč mi zachraňovala život, když mě vlastně sama uvrhla do téhle potupy. Nenávídím ji a nenávídím všechny ostatní. A tu bandu. Kdybych se jim tak mohl pomstít. Zaživa bych jim vykuchal vnitřnosti z těla.

Šelpa - hrobník

Tohle zvládli bezvadně. Vykopali rakev a ukázali všem, co v ní leží. Lidi nevěřili vlastním očím, ale nic jiného jim nezbylo. To byl nejvhodnější okamžik přijít tam a předejít jim, co si o tom mají myslet. Taky pomoh hrobník, který se přiznal, že Čchédymu dodával mrtvol. Chtěli ho lynčovat, ale několika vhodně volenými slovy jsem zmírnila vášně. Není potřeba hledat více viníků, všechen hněv by se měl obrátit proti Čchédymu.

A neprovedla jsem to špatně. Lidé bouřili a obklíčili Čchédyho dům. Dovnitř se ale neodvážili. To je dobře, špinavou práci udělají ti čtyři. Není potřeba, aby vesničané zbytečně umírali. Pokud Čchédy zemře, budou zase chodit pro radu za mnou a opět se stanu váženou v celé vsi.

S těmi čtyřmi jsem vlezla do Čchédyho domu. Služebnictvo prchlo ven, kde se o ně postarali vesničani. Trochu si zchladili záhu. My jsme se zatím vydali do sklepa, kam Čchédy prchl, jenže tam nás napadli nemrtví. Bohové vědí, která těla nebohých vesničanů nedošla pokoje a byla vytržena temnými obřady z věčného odpočinku. Moje čáry nad nimi neměly žádnou moc, ale čtveřice zabijáků si s nimi poradila. Potom ale našli masivní truhlici. Čchédy ji dobře zajistil před násilným otevřením, ale ti dva přihlouplí krollové se do ní stejně snažili dostat, nic nepomohly domluvy, že klíč má Čchédy a po jeho smrti ho získají. Dokonce šli ke kováři půjčit si nějaké nářadí. Až když zjistili, že s truhlou nic nezmohou, a dokonce o ni znehodnotili své zbraně, vydali se dál. Ale ztratili jsme spoustu času a Čchédy se zatím stačil dostat pryč nějakým kouzlem.

Nezbylo nám než opustit Čchédyho stavení a pokusit se zjistit, kam se vydal. Bohové nám ovšem byli nakloněni. Lovci v lese Čchédyho zahlédli. Přesvědčila jsem je, aby se pokusili najít jeho stopy a spolu s tou bandou je

sledovat. Já se zatím vydala na stará pohřebiště vyprosit o pomoc při jeho likvidaci. Možná jí bude potřeba, aby byl boj definitivně rozhodnut.

Postup těch čtyř jsem se dozvěděla až později jen z jejich vyprávění. Prý našli Čchédýho, jak se modlí k jakémusi kameni. Byl s ním i jeho strážce, Norvig, který zaútočil, ale byl rychle zabit. Útok na Čchédýho však nevyšel. Všichni prý pocítili zničehonic slabost a pravděpodobně by padli mrtvi vyčerpáním, když tu se otevřela země a Čchédý do ní spadl. Už nikdo nezjistí, jestli to byla pomoc pohřebiště, nebo jestli Čchédý podlehl svým vlastním temným čárům. Každopádně se propadl do země.

Čtveřice však chtěla mít jistotu. Únava je za chvíli přešla, jak Čchédýho kouzlo pominulo, a tak se vydali za ním do pukliny v zemi. Objevili tam nějaké staré podzemní prostory a prý tam bojovali s nemrtvými. Našli i Čchédýho mrtvolu. Byl zahuben těmi, které chtěl celý život ovládnout. Ti čtyři prý podzemí dále neprohledávali, neboť tam bylo nebezpečno, jen Čchédýmu uřízli hlavu a jako důkaz mi ji přinesli. Myslím, že síly pohřebiště se jim za jejich práci odmění. Já se však teď musím věnovat vesničanům. Jistě budou potřebovat moje rady, jak se s Čchédýho zločinem mají vyrovnat.

Čarodějnice Mola

XXXII. Ves strachu

Getd z Ruindoru

Hospoda byla zcela zaplněna, za nálevním pultem se tísnili opilci, snažíce se pro sebe získat alespoň trochu prostoru a objednat další rundu. Pouze u jednoho stolu bylo místa dost. Seděl tam jeden prťavý hobit a zachmuřený elf v dlouhém plášti. To by samo o sobě nic neznamenal, ovšem s nimi tam byli také dva hrozivě vypadající krollové. Všichni udržovali od stolu co největší vzdálenost a nedovolili si byť se jen otřít o některého z krollů. Ti by si to mohli špatně vyložit a jedna rána jejich chlupaté pěsti by znamenala přinejmenším týdenní bolest hlavy.

Čtveřice tedy seděla relativně v klidu a rozmlouvala nad jakýmsi cárem papíru. “Tak tohle jsem našel přibitý na městský bráň. Něco by z toho mohlo kápnout”, promluvil hobit a strkal krollům pod nos umaštěný papír. “A tenhle elf na mě jako proč to strhávám, a já na to, že bych to chtěl jako ukázat kámošům, že hledáme nějakou prácičku, a von že by se to hodilo a esli by se k nám nemoh přidat, tak sem ho jako přived”. “Já se jmenuji Menhorian Blathel, ale kamarádi ze školy mi říkali Nocturno, a umím trochu kouzlit”, představil se elf, když na něj krollové tázavě pohlédli. “Já menuju Zlochor”, ozval se ten větší kroll. “A já Bábel”. “A já sem Kutouš Králík z Veselého kopečku”, dodal hobit s úsměvem, “A teď bysme se mohli podívat na tu vyhlášku”. “Ty číst”, vrazil mu do ruky papír Zlochor.

“Hm, tak tedy dobrá”, nasadil si hobit malý cvikr a zaostřil zrak na rozmazané písmo na listu. “Takže, první zpráva, hmm..., nejvyšší soudce oznamuje, blabla, uprchl nebezpečný černokněžník Grumor Šarlat, blabla, spáchal tyto zločiny: vyvraždění obyvatel vesnice Vertes, unesení a umučení snoubenky prince Archibalda, provozování temných obřadů a obětování... To teda nebyl žádný začátečník”. “Zlochor nelíbit černokněžníky a čáry”, přerušil ho kroll, “číst dál”. “Dobře, tak co tu máme, ééé... Hledá se lupič přezdívaný Stín... drzé zlodějské kousky... podoba není známa... odměna 1000 zlatých...”. “Jak bysme ho tady mohli hledat”, ozval se elf Blathel, “ledaže by nás přepad. Co je tam dál?”. Králík zamžoural na další zprávu. “Správce města vypisuje odměnu za zničení bandy lupičů, blabla, ohrožovat obchodní cesty, blabla, vůdcem Černovous, blabla, několik desítek přepadení...”. “A co odměna?”, zajímalo Bábel. “Hned se k tomu dostanu”, odbyl ho Kutouš, “Tady, za informaci vedoucí k dopadení 300 zlatých, za mrtvého lupiče 100, za živého 150”. “My jít lovit lupiče”, zaradoval se Zlochor při představě lupičů rozmaširovaných na kaši kyjem. “To zní nejlákavěji”, přitakal Menhorian.

“Počkejte”, zarazil je Kutouš, “Tady je ještě něco. Najde se někdo, kdo by pomohl zoufalému otci nalézt jeho ztracenou milovanou dceru? Za tuto pomoc nabízím 2000 zlatých. Budu na vás čekat v hostinci U dobré míry. Kupec Flin z Danghanu. Tak co tomu říkáte?”. “No, to také není špatné”, pokýval rozvážně hlavou Nocturno. “Da, da”, souhlasil Zlochor. “Dcérka se s milencem někam utěct, to být hračka”. “A peníze”, dodal Bábel. “Takže se můžeme podívat do tý Dobré míry a zjistit podrobnosti”, zhodnotil situaci Kutouš.

Do hostince U dobré míry dorazila skupina poměrně rychle. Hostinský jim ukázal na skleslou postavu muže, který zlatavým mokem zapíjel svůj žal. Mohlo mu být tak mezi čtyřicítkou a padesátkou, ale vypadal nejméně o deset let starší. Při spatření dobrodruhů se však jeho tvář přece jen trochu rozjasnila. “Chrabří hrdinové, vy byste mi opravdu chtěli pomoci...”. “Nepředbíhejme”, přerušil muže Kutouš Králík. “Nejdřív nám povězte, o co vlastně kráčí?”. Muž si sedl, sklonil hlavu, jako by ho tížily zlé vzpomínky, a pustil se do vyprávění: “Špatné věci se dějí...”.

25. zimosmet'

Dnes jsem dorazil do Danghanu. Vydávám se za učence jménem Sorel, který pátrá po informacích o zdejším podzemí. Jako důvod jsem uvedl bádání, ale jde o něco docela jiného. Ptal jsem se starosty, jestli se nedochovaly nějaké písemnosti, ale nic nevěděl, jen mě odkázal na jistého Gilmera, elfího starce, který si leccos pamatoval a uměl vyprávět, a také na místního kronikáře Halfu. Ti mi pak až do noci vyprávěli místní povídky.

27. zimosmet'

Gilmer mě zavedl ke skalám, kde mi ukázal zavalený vstup do podzemí. Čas nepoužívání se již na něm notně podepsal a bez Gilmera bych pravděpodobně nebyl vůbec schopen ho najít. Ale když vím přesně, kde je, nebude snad problém prokopat se dovnitř.

30. zimosmet'

Dosud jsem marně přemýšlel o tom, jak získávat zásoby, až budu nastěhován v podzemí. Nechci, aby skřeti zbytečně kradli a upoutávali tak na sebe pozornost. Až dnes jsem našel v kronice záznam o skřetí rodině, která měla statek poblíž vesnice, ale před zhruba třiceti lety všichni umřeli při epidemii chřipky. Vyberu tedy ze své tlupy několik lépe vypadajících skřetů, a ti se pak budou vydávat za jejich příbuzné, kteří se chtějí usídlit v kraji a živit se lovem. Pokud je vesničané přijmou, budu moci bez problémů nakupovat všechny zásoby.

1. hodovan

Opustil jsem Danghan a vrátil jsem se do města, kde jsem ještě chtěl prostudovat nějaké spisy. Skřeti dostali jasné instrukce, ale práce na obnovení podzemních šachet budou nespíš trvat ještě dlouho.

7. hodovan

Pětici skřetů se podařilo získat důvěru vesničanů, přesně tak, jak jsem jim nařídil. Vydávají se za lovce. Ve vesnici se jim podařilo nakoupit všechny potřebné zásoby na kopání. Práce mohou začít.

19. chladen

Konečně jsem se mohl nastěhovat do podzemí u Danghanu. Všechny práce jsou již hotové, zbývá nastěhovat mé osobní věci a zařídit pracovnu. A také samozřejmě řádně připravit oltář. To je nejdůležitější. Při obřadu nesmí dojít k žádné chybě.

3. jarn

Mým skřetům se podařilo chytit starého elfa Gilmera. Konečně jsem si mohl ozkoušet své vědomosti v praxi. Obřad proběhl perfektně. První pokus rozhodně vyšel na výbornou, lepší začátek jsem si ani nemohl přát. A navíc, pokud by v budoucnu někoho napadlo pátrat ve starém podzemí, nebude nikoho, kdo by o jeho umístění věděl. Vchod jsme dobře zamaskovali a těžko se někomu podaří nalézt cestu. Mrtvolu zítra nechají skřeti roztrhanou v lese. Bude to vypadat jako dílo nějaké šelmy.

20. jarn

V okolních lesích se pohybuje spousta loupežníků, vesměs v malých tlupách, takže pro mé skřety není problém je pochytat. S prvním z nich jsem dnes provedl obřad. Žádné problémy, všechno jde tak, jak jsem si představoval.

2. dešten

Dnes v noci jsem pronikl do jedné usedlosti v Danghanu. Měl jsem zjištěno, že tam žijí dva malí chlapci. Chtěl jsem vyzkoušet, nakolik se děti hodí jako oběti k mým pokusům. Když už jsem byl v domě, napadlo mě, že bych mohl zkusit provést obřad v provizorních podmínkách. Jejich sklep byl jako dělaný pro podobné příležitosti, proto jsem tam mladšího chlapce hned použil. Vše proběhlo v pořádku, ačkoliv jsem místy měl pocit mírného mrazení v zádech. Přece jen, s démony není lehké pořízení, vše se musí pečlivě připravit a náležitě provést. Příště dám raději přednost své laboratoři, ale byla to cenná zkušenost.

6. dešten

Provedl jsem obřad s druhým chlapcem, podle dosavadních výsledků mám dojem, že děti se hodí lépe než starší lidé. Ještě však musím tuto teorii vyzkoušet na více obětech.

10. traven

Provedl jsem sérii obřadů. Všechno šlo velmi dobře, už jsem si zcela ozkoušel všechny základní rituály a mohu přisoutopit k dalším pokusům. Lupičů v kraji znatelně ubylo, zřejmě se ti, co jsem nepochytl, začli bát a odtáhli. Kromě nich jsem získal jednoho pocestného, jednu dívku, která byla v lese na dříví, a jednu ženu z Danghanu.

19. traven

Dnes skřeti chytili v lese další vesničanku. Ti lidé si stále neuvědomují, že se oni sami také mohou stát obětí, chovají se, jako by se nic nedělo. Chtěl jsem tentokrát při obřadu trochu experimentovat a celkem se to zdařilo. Příště zkusím znovu něco nového.

25. traven

Další obětí byl silný mladík a byl to, myslím, skvělý úspěch. Podařilo se mi ověřit si některé mé domněnky. Pokusím se vydat se na cestu, na níž se předtím nikdo jiný nevydal. Při troše štěstí získám poznání o úplně nových tajích astrálních sfér.

10. předradostiny

Zřejmě jsem se někde dopustil chyby. Dnes jsem k obřadu použil starší vesničanku a zpočátku šlo všechno podle plánu, ale pak se něco zvtlo a měl jsem co dělat, abych udržel demony v bezpečné vzdálenosti. Ještě musím své formule zařikání řádně přezkoumat. Možná jsem byl moc pyšný díky svým předchozím úspěchům a podcenil jsem nějakou zdánlivou maličkost. Do příště musím zjistit, co to bylo, ale s novými postupy nebudu spěchat. Vždyť mám dost času.

“Tak tedy”, promluvil Nocturno, přehrabuje se v hromadě svitků, na něž si po celou dobu pátrání družiny činil poznámky. “Nejdřív tu máme časovou posloupnost toho, co se tu stalo. První mrtvý byl starý elf Gilmer. Toho našli rozsápaného začátkem jarnu a všeobecně se předpokládalo, že to měla na svědomí divá zvěř. Až později, po dalších úmrtích, se objevily spekulace, že by to mohl být spíš vlkodlak nebo dokonce ghúl, protože tělo nebylo sežráno a mělo málo krve. Potom se ztratily ty dvě malé děti, ale jednoho hned našli ve sklepě přibitýho k podlaze”. Zlochor si znechuceně odplivl. “Hned na druhý den našli v řece rozsápanou tu starou bábu. Tělo prý bylo roztrháno nadlidskou silou, což vedlo ke spekulacím o vlkodlaku či nemrtvém. Při kázání na pohřbu pak skočil z kazatelny místní páter. Na jeho pohřbu pak nějaký Dotmar umlátil svojí ženu, a když se ostatní vzpamatovali, vrhnul se na ně, takže ubili jeho. Pak byl více než týden klid, jenom místní asi sedmdesátiletý kronikář odjel někam hledat zlato. Až se jednoho dne ztratil sedlák Krouma, který jel do města, což se ale připisovalo spíše lupičům. Následně zmizel nějaký Dolfi a děvčečka Lotka. Někdo tvrdí, že utekli spolu, ale Lotka prej Dolfiho nesnášela, takže kdo ví. Den na to zmizela starostova dcera a kvůli tomu se zasebevraždil její nápadník Sandro. Pak se ztratila dcera statkáře Aslara a našli ji druhý den, opět rozsápanou. Výjimečně veselou událostí bylo narození syna čeledína Bernardovi, ale on prý potom tak oslavoval, až ožralý spadl do potoka a utopil se. Současně zemřel stařec Kalub, ale ten zřejmě umřel přirozeně”. “Nechceš to zkrátit?”, ozval se málem klimbající Králík. “Už toho moc není. Starostova služka šla na dřevo zrovna, když se přihnala bouřka, a našli jí pak pod spadlým stromem. Ztratila se jedna mladá holka, ale časem zjistili, že utekla do města. Jistého Horáce našli ve zřícenině Telmova statku, když na něj spadl

strop, a domnívali se, že tam byl hledat poklad. Pak spadl z koně čeledín Domin, ačkoliv to se taky mnoha lidem nezdálo, protože prý byl dobrý jezdec, pak umřel jeden stařík, ale to snad bylo přirozené, neboť byl starý a nemocný. Nakonec se ztratila ševcova žena Podléška, a Elis, kvůli který jsme sem přijeli”.

“Zlochor nic nechápat”. “Tak”, rozhodně přikývl Babel, který už dávno ztratil nit a ani se ji nepokoušel nalézt. “Já bych to shrnul tak”, ozval se Králík, “že tady pomřelo spousta lidí, pár jich zmizelo, a my máme hledat viníka”. “Dá se to tak říct”, přikývl Menhorian. “Dobrá, takže si zopakujeme, k čemu jsme tady zatím došli. Včera jsme našli oběšeného kovářova syna v lese. Jasná sebevražda. Mezitím ho ale lidi hledali a našli tu Elis mrtvou”. “Jo. A věst je ta druhý tlupa”. “Pravda, místní koňskej handlíř Fedor, kterej je tady mimochodem dost neoblíbenej, ale je bohatěj, si najal taky družinu, která nám tady dělá konkurenci. Ale to nic, zatím ani oni na nic nepřišli. Nicméně ti vesničani chtěli zaútočit na statek barbarů bízko místa, kde mrtvolu našli. To se ale našťestí podařilo rozmluvit, vypadalo to, že ti barbaři s tím nemají nic společného. Dneska se ztratil lovec Finien, odpoledne pak vesničani oblehli chatu těch druhých lovců a tvrdili, že jeden z nich je vlkodlak. Podařilo se je přesvědčit, až když se dotkli stříbra. Ale evidentně tu už vládne hysterie, těch mrtvol nebylo přece jen málo. Důležité ale je, co nám řekl ten lovec, údajný vlkodlak. Místní hrobník prý vykopává mrtvoly a nějací lidé si je odvázejí. Dělá to prý vždy při úplňku, což je shodou okolností zrovna dneska, takže bysme se tam mohli schovat a hlídat, jestli se něco podezřelého nebude dít”. “Pravda”, pokýval hlavou Kutouš, “Žádnou jinou stopu nemáme”. “Zlochor pro. Jít na krchov”.

Dobrodruzi leželi skryti mezi honosnými hrobkami a čekali, co se bude v noci na hřbitově dít. Všichni předstírali, že se nebojí, a možná to byla i pravda. Ale měli se bát víc. Vždyť jednomu z nich zbývá již necelý den života. Ale nepředbíhejme.

Čekali už dobré dvě hodiny, když zaslechli kroky. A blížily se přímo k nim. Nikdo ani nedutal. Postava už musela být nějaké dva sáhy od jejich úkrytu, když se ozvalo zavržení branky, a další kroky byly tišší, až přestaly být slyšet docela. Po nějaké chvíli promluvil Nocturno: “Vešel do hrobky”. “Co tam asi může dělat?”. “Viděli jste ho někdo?”. “Jak vidět, když být za rohem?”. “Pudeme za ním, odtud neuteče”.

Druzi se opatrně vyplížili z úkrytu a vešli to temné a nevlidné hrobky. Snažili se jít potichu, aby neznámého nevyplašili, ale dvěma krollům se to při nejlepší vůli nemohlo podařit; řinčení jejich zbrojí se v nočním tichu neslo ozvěnou těsnými prostory. Ale nikoho nevyplašili, hrobka totiž byla zcela prázdná.

“Kde být?”, rozhlížel se po nevelké hrobce Zlochor. “Šel určitě sem?”. “Kam jinam, dyk prošel těsně vedle nás”. “Tady by mohly bejt tajný dveře”, usoudil zcela správně Menhorian a začal proklepávat zdi. Zakrátko skutečně objevil tajnou chodbu mířící do temnoty. Druzi vešli a zakrátko už nebylo z hrobky vidět ni světlo pochodně. Jen tajné dveře zůstaly otevřeny, což se později ukázalo jako zásadní.

Chodba byla temná a dlouhá, ale nakonec se čtveřice dostala do nevelké místnůstky, v níž proudila podzemní říčka. Proti vchodu byla trojce rezatých mříží, za nimiž se černaly vězeňské kobky. Před mnoha lety zde snad byli drženi zajatci, ale dnes již jen několik starých kostí svědčilo o krutém osudu vězňů. Kromě několika krys však nic nenaznačovalo přítomnost jakékoli osoby. Druzi se tedy opět pustili do prohledávání stěn. A opět měli štěstí. Odsouvací kamenná deska však dala i krollům řádně zabrat, už dlouhá léta ji nikdo nepoužil. Už to dávalo tušit, že se za ní nenacházela další cesta pronásledovaného, ale to dobrodruhům tak nevadilo. V tajné komůrce se totiž nacházelo několik truhel plných zlatáků. Kdysi to snad byla skrýš lupičů, ale muselo to být hodně dávno, jelikož podle ražby byly nejmladší mince staré sedmdesát let. To ale nebránilo dobrodruhům strčit je do svých bezedných kapes.

Pak si druzi sedli a čekali. Na co čekali, už se zřejmě nedozvíme, možná na spásný nápad, kam mohl pronásledovaný zmizet. A spásný nápad se po zhruba dvouhodinovém přemýšlení vylíhl v hlavě krolla Zlochora. Kroll vstal a šel se podívat k říčce, kde zkoumal dno. Po chvíli šátrání nahmátl řetěz, který zde byl upevněn a mizel v korytě po proudu. Jak správně usoudil do té doby dřímající Nocturno, další cesta vede podvodním tunelem. Druzi s pomocí řetězu bez větší námahy překonali několik sáhů vodní cesty a octli se v další temné místnosti. Zpoza rohu však vycházelo světlo a bylo slyšet nějaké rachtání a cinkání, které identifikoval kuchař Králík jako zvuk práce v kuchyni. Krollové tedy do předpokládané kuchyně vtrhli a pobili trojici skřetů, která tam připravovala jakousi nechutnou šlichtu. Kuchaři byli viditelně natolik překvapeni, že se nemohli ani na volání o pomoc, neřku-li na výraznější odpor. Jejich umění už zůstane nedocenoeno, neboť druzi se jejich břechy ani nedotkli, dokonce ani krollové.

“Tak tady žijí skřeti”, uplivil si s odporem Kutouš. “Tím se ale nic nevysvětluje”, poškrábal se Menhorian na bradě. “Skřeti nemohli způsobit ta prokletí, která pronásledují vesničany. Leda že by byli pouhými služebníky...”. “Vysvětlit - nevysvětlit, pobít”, oznámil svůj názor Zlochor. “Prozkoumáme to dál, ale opatrně, mohlo by jich tu být víc”, varoval Králík. A tak druzi opustili kuchyň a vydali se na průzkum temných chodeb.

Po několika krocích dolehl k družině hluk, známý spíše v pohostinských zařízeních, než v podzemí. Nebylo pochyb, že v některé z okolních místností se někdo dobře baví, podle hrdelního přízvuku nejspíš skřeti nebo něco podobného. Dobrodruzi však minuli obydlené prostory a došli do temných a zjevně neobývaných míst starých dolů. Místo aby udeřili do bavicích se a tudíž nepřipravených skřetů, důsledně prozkoumali bývalé trpasličí šachty obývané maximálně krysami. Nakonec našli vstup do dolů, kde bez problémů zlikvidovali překvapenou skřeti hlídku, která pokud očekávala útok, tak z úplně opačné strany. Druzi, unavení prolézáním důlních chodeb a šachet, pak opustili podzemí a v čerstvé trávě si dopřáli odpočinku.

Narozdíl od dobrodruhů však skřeti skrytí v dolech nezaháleli. Když zjistili, že byli přepadeni, uschovali kořalku a připravili se k obraně před nepřítelem, který se jistě vrátí. A po několika hodinách se dočkali.

Odpočinutí dobrodruzi opět sestoupili do podzemí, prošli opuštěnými doly, až se opět dostali do obývaných prostor. Šli jako na procházku, ač by se spíš dalo říct na porážku. Možná čekali, že skřeti budou po několika hodinách ještě stále popíjet a počkají, aby se mohli nechat zmasakrovat. Ale do reality je rychle vrátilo několik šípů, které se snesly na jejich hlavy.

Dobrodruzi se ukryli do malé místnůstky, ale bylo jasné, že tady dlouho zůstat nemohou. Přišel první náznak paniky. Moc nechybělo, aby se diskuse o dalším postupu zvrhla v hádku. Ale nakonec se dohodli.

Skřet stál s připraveným lukem v chodbě a čekal, až se vetfelci znovu objeví. Neměli kam uniknout. Výkřik překvapení nestačil vyjít z jeho úst, když se před ním objevil kroll a kyj mu rozdrtil lebku.

S hurónským řevem se Bábel a Zlochor vrhli na skřety a jejich kyje rozsávaly zkázu. Kutouš a Menhorian jim kryli záda. Skřeti byli slabí a jejich šavle dělaly jen nehluboké šrámy na tělech krollů. Avšak za zády skřetů se tyčilo několik postav sarkonů s biči, kteří hnali skřety do útoku. A skřetů stále jako by neubývalo.

Pojednou Bábel ztratil nervy, opustil obranné postavení a vrhl se mezi skřety. Šířil smrt na všechny strany, ale nepřátelé se na něj sesypali jako mouchy. Zakrátko bylo vidět rozsekané tělo krolla padat na zem a vítězný pokřik skřetů naplnil podzemí. Sarkoni je však rychle nahnali zpět do boje. Zlochor už rovněž polevoval. Viděl tělo svého kmoťence rozsekané na krvavé cáry, a to se neblaze projevilo na jeho sebevědomí. Dostal strach. Nechtěl také tak skončit. Ale narozdíl od ostatních se nemohl dostat pryč. Nocturno pronesl kouzelnou formuli a zmizel. Králík vytáhl z batohu vlastnoručně vyrobený lektvar, na jehož recepturu přišel, když se mu zkazil meruňkový kompot. Po vypití se změnil v obláček mlhy a vysublimoval pryč z podzemí.

Zlochor zůstal sám. Nic mu nebyly platné hromady zkrvavených kusů skřetiho masa, které se válely všude kolem. Odhodil kyj a zvedl ruce nad hlavu. “Vzdávat se”, zvolal. Skřeti ustoupili a kupředu vystoupila dvojce sarkonů. Třetí ležel na zemi s rozdrceným hrudníkem. Hrubě popadli krolla a svázali mu ruce za záda. Teď, po boji, měl Zlochor větší možnost přehlédnout beze zbytku bojiště. Kolik skřetů bylo mrtvých, nespočítal, ale živých rozhodně nebylo více než deset, včetně dvou sarkonů. Chybělo opravdu málo, možná jen to, aby se Bábel nenechal hloupě zabít, a podzemí bylo dobyté. Nyní ale kráčel Zlochor s rukama potupně spoutanýma za zády do části podzemí, kterou družina ještě nestačila prozkoumat.

Zanedlouho se Zlochor octl před bytelnými dveřmi, na které jeden ze sarkonů zabušil. Zevnitř se ozval lidský hlas, načež sarkon něco pronesl jazykem, kterému kroll nebyl s to porozumět. Dveře se otevřely a stála v nich vysoká asketická postava v černém plášti. Zpod kápě krolla pozoroval pár uhrančivých očí, a v těch očích byl led. Muž se otočil a kráčel dále chodbou, sarkoni se zajatcem ho následovali. Prošli nedlouhou chodbou, až se dostali do místnosti, a Zlochorovi se udělalo nevolno od žaludku. Místnost osvětlovaly černé svíce, které jí dodávaly démonický vzhled a odhalovaly hrůznou podívanou. Podlaha byla pokryta zaschlou krví, místy se válely kusy lidských těl či kostí. Na zdech byla nakreslena znamení

a ornamenty, nepochybně také krví, jež měly přivábit demony temnot. A uprostřed toho všeho stál obětní oltář.

Zlochor nebyl schopen pohybu, až po chvíli si uvědomil, že je přivazován k oltáři. Začal se vzpínat, ale sarkoni ho drželi pevně a rychle dokončili svou činnost. Pak se rychle ztratili a zanechali krolla neschopného pohybu ve společnosti postavy v plášti. Ta obešla všechny svíce a zkontrolovala, jestli správně hoří. Pak načrtla do vzduchu tajemná znamení a počala zpívat mantry. Zlochor zatím zanechal marné snahy vysvobodit se z pout a začal prosit. Prosil, žadonil, přemlouval, vyhrožoval, ale nebylo mu to nic platno, postava ho zcela ignorovala. A pak začal řvát. Pochodeň přiložená k ruce mu způsobila nesnesitelnou bolest a jeho chlupatá pracka se rázem octla v jedné plameni, který za sebou zanechával bolest a puch spáleného masa. Bolest ze spáleniny ještě zcela nevymizela, když Zlochor ucítil další. Do druhé ruky se mu zaseklo několik háčků, a začaly mu stahovat kůži. Kroll řval jako tur, než mu došly síly, pak chvíli vyl a kňučel jako zpráskaný pes, a celou dobu cítil stupňující se bolest.

Jakoby mimochodem mezi vším utrpením zaslechl v neskutečné dálí výbuch a pocítil mírný otřes. Až po chvíli si uvědomil, že mu nikdo další bolest nepůsobí a že černá postava je pryč. Zanedlouho ucítil, jak jeho pouta povolují a on může hýbat rukama.

Po opláchnutí vodou se trochu probрал a spatřil nad sebou sklánějící se postavy. Po dalším vědru vody poznal konkurenční družinu najatou Fedorem. Na spálených a potrháných rukou ucítil ruce, ale nebyl to dotek bolestivý, ale uklidňující. “Co se stát?”, zašeptal, když mu láhev kořalky otupila bolest. “Ráno jsme našli otevřenou hrobku, tak sme vlezli dovnitř, tam byly otevřené dveře do tajný chodby, tak jsme tam vlezli. Pak jsme pobili pár skřetů a našli tě tady ležet na oltáři”. “Kde být ten osoba?”. “Našli jsme akorát skřety, tady jsme to prohledali a nikde nikdo”.

Zlochor byl nakonec dobrodruhy vyvlečen z podzemí, kde se setkal se svými druhy, Králíkem a Menhorianem, tajemná postava v plášti, která mu způsobila tolik bolesti, však nalezena nebyla. S hlubokými ranami na duši i na těle družina odjela pryč z prokletého místa, a zanechala vesnici Danghan jejímu truchlivému osudu.

13. předradostiny

Ti blázni se vážně nikdy nepoučí. Skřeti chytili další dívku, která byla na malinách, a já s ní provedl obřad. Tentokrát šlo všechno hladce, ale nesmím podlehnout uspokojení. Práce bude ještě dost.

14. předradostiny

Stala se strašná věc. Někdo pronikl do mého podzemí. Hlídka u vstupu do skal byla zmasakrována, a také několik skřetů v kuchyni. Nařídil jsem všechno prohledat, ale nikoho jsme nenašli, zřejmě vetřelci opustili podzemí. To bylo naše štěstí, protože většina skřetů byla opilá v nálevně nebo spala. Nařídil jsem

pohotovost a podnikl některá obranná opatření, takže jestli se vrátí, budeme připraveni.

15. předradostiny

Je konec. Ti vetřelci se vrátili. Byli jsme sice připraveni a podařilo se nám je porazit, ale způsobili velké ztráty. A než se mí vojáci stačili vzpamatovat, přišly jim posily. Teď jsou všichni mí skřeti nejspíš mrtví, já unikl do svých tajných chodeb, a pak je zablokoval. Jsem v bezpečí, ale svůj těžce budovaný záměr musím odložit. Ale já si seženu nové služebníky a najdu si nové místo ke svým pokusům. Však všichni ještě poznají moji sílu.

XXXIII. Turnaj na Dřevěných hradech

Zapsal Bolbuch

Stalo se to osmého předradostinového dne roku tisícího šedesátého sedmého. V jedné zakouřené a zaplivané putyce v Nurnu, hlavním městě Království Gwendarronského, zasedli spolu ke stolu čtyři muži. Nebyli to žádní sedláci, ani žádní obchodníci. Ba ani to nebyli vojáci ni erbovní šlechtici. Jednalo se o podivnou tlupu štěstí hledajících poutníků, kteří měli pocit, že tam, kde je matka vychovala, je žádné štěstí nečeká, a tak si sbalili, co měli, a začli se potloukat po západním pobřeží, živit se příležitostnou prací a mínili urvat, co se dá. Ti lepší z nich se snažili nekrást moc často. Tou zaplivanou špeluňkou nebyl ovšem kdejaký šedovský hampejz, ale mnoha kovanými dobrodruhy a poutníky opěvovaná a hojně navštěvovaná hospoda U supího pařátu, na rozhraní Modrého kopečku a nového přístavu. Tam vznikaly mnohé pikle, určující osudy lidí, tam byla uzavírána mnohá budoucí přátelství na život a na smrt. Tam byla také mnohá přátelství rozkotána. Ta čtveřice ovšem zatím žádnými přáteli nebyla. Zatím na sebe vrhali jen kosé pohledy, vždyť i u společného stolu seděli jen čirou náhodou. Jinde už v hospodě nebylo místo. Ale jak se ozvalo první večerní troubení, ohlašující trhovcům a obchodníkům, že musí zavřít svoje stánky a krámy, ti čtyři načali čtvrté pivo, které jim rozvázalo jazyky. Začli si povídat o počasí, o cestách, o drahotě a o svých zkušenostech z putování po světě. Těch neměli ovšem mnoho, byli to všichni ještě vcelku zelenáči, které jarní přeprška nutila hledat pohodlí hospody, a kamínek v botě považovali za zásadní překážku v tom, aby si užili den. Při druhém troubení, oznamujícím, že brány se zavírají pro pohyb zboží a začínají vycházet noční hlídky, vstoupil do putyky najatý vyvolávač, rozvinul pergamen a zařval, aby přehlušil přirozený hluk rušné hospody. Ve řvaní měl ostatně praxi, a byl za to placen. Mizerně, ale přece. Za řvaní a za to, že uměl číst bez slabikování.

Slyšte tohle oznámení,

Grubus, pán z Dřevěných hradů, dává ve známost, že dne šestnáctých předradostin začíná u příležitosti zasnub jeho druhorozené dcery s pánem Foirem Naglinským v jeho sídle na Dřevěných hradech veřejný turnaj pro obveselení panstva. Klání jednotlivců s dřevcem koňmo a s ruční zbraní opěšalých a klání skupin tupými zbraněmi až do konečného vítězství dle turnajových pravidel. Turnaje se může účastnit každý vážený občan Gwendarronu pod korouhví své obce nebo kdokoli pod korouhví svého pána. Délka turnaje bude tři dny a tři noci a mezi vítěze bude rozdělena na deset tisíc zlatých. Uzávěrka přihlášek je patnáctých předradostin do slunce západu. Dáno na Dřevěných hradech dne 21.4. 1067.

Šlapali statečně po cestě k severu. Nějakou dobu se sice nemohli dohodnout, jestli cestovat po cestě nebo se pustit necestou, ale nakonec si spočítali, že když by se vydali směrem přímo na sever, jakoby na Naglin, a pak uhnuli na východ, bude cesta o dva dny kratší, než se tlouct divočinou gwendarronského venkova. Měli dva koně, ale většinu času je vedli. Majitelé na ně cizí nechtěli

nechat sednout. V poledne, když už byli od rána na cestě a potřebovali si odpočinout, si sedli do stínu rozložitých stromů a vytáhli přihlašovací papír, který jim dal vyvolávač v hospodě.

„Piš to, tady máš brk“, řekl kudůk, a vylovil i lahvičku s inkoustem.

„Co já? Si to napíšeš tady ušatej“, opáčil barbar.

„Že by tu někdo neuměl psát?“, odvětil s úsměvem elf a vzal si papír s naznačenými linkami a sloupečky. Barbar sice vypadal, jako kdyby už nějaké dobrodružství v životě zažil, ale elf si byl jistý, že nejvíc zkušeností s praktickým životem má on, byť mu bylo teprve šestnáct. Jen přirozený respekt ke starším mu bránil v tom, vzít si ostatní včetně barbara na povel. Nevybíral přece už odmalička kapsy nadarmo. Poslední ze čtveřice, trpaslík s vousy jako uhel, vrhal sice kolem sebe sveřepé pohledy, ale bylo jasné, že sotva kdy viděl víc než krám svého otce. Ostatní mu odhadovali teprve něco přes třicet let, na trpaslíka takřka ještě jinošský věk.

„Lemrouch jak?“, elf se raději zeptal ještě jednou. Kudůkovo jméno znělo opravdu zvláštně. „Opravdu Paprtál? No potěš... a co mám napsat do kolonek titul, povolání, bydliště a zbraň? A co kolonka voják/nevoják, co mám škrtnout? Jsou tu nějaký vojáci? Ne, dobrý, to se mi ulevilo“.

Pod první řádek, kde se skvělo jeho jméno, zapsal postupně elf Malwe všechny ostatní. Kromě Lemroucha Paprtála, který o sobě tvrdil, že umí čarovat, i trpaslíka s velkou truhlou na bahno, Throrana Arda, a nakonec barbara, který jako svoje jméno řekl: „Ťůre“. Na otázku, jak se to píše, pouze mlžil, že prý má ve jménu písmeno „T“. Malwe měl pokušení napsat do kolonky nějakou sprostěrnou, ale nakonec se spokojil s tím, že ho zapsal jako „Tjure“.

Nějakou dobu se přeli o to, jakou korouhev nebo zástavu budou nosit. Protože se zdálo, že pán z Dřevěných hradů akceptuje do turnaje jenom ty, kteří se zaštití znakem svého pána či obce, potřebovali nařízovat nějaký rozumný a věrohodný původ. Nu, a tak si ti čtyři spíchli z kusů látky znak „kumpanyje Lemroucha z Paprtálovic (u Rubanic), zelená s modrou pokosem“.

Po nějaké době, strávené cestou na Dřevěné hrady, rozjímáním o tom, kolik ze slibované výhry rozdělené mezi účastníky se jim podaří urvat a čím a proti komu tam budou bojovat, se jednoho večera rozhodli přespat na kraji lesa. Hospoda jednak nebyla v dohledu, letní počasí bylo i večer příjemné a nikoli v poslední řadě se nikomu nechtělo utrácet peníze za nocleh. Před usnutím ještě meditovali o tom, jestli to na Dřevěné hrady stihnou před soumrakem patnáctého. Při rychlosti, s jakou cestovali, to bylo na pováženou. Další den musí pořádně šlápnout.

Tma. Ticho. Ledový chlad. Kamenné stěny. A bolest. Bolest na srdci. Pocit duše, vyrvané žalem z těla. Pocit, že všechno končí. Tma, ticho a chlad. V nekonečném čase.

Praskání zbytků ohně rušilo jen podupávání koní a odfukování. Nikdo nehlídal. Nebylo to nutné, Gwendarron je bezpečné místo. A jak už to tak bývá,

v mlázi se rozhrnuly větve, koně poděšeně zafrkali, ozval se dupot těžkého těla, dva tři skoky, pak ržání koně, drceného medvědími tlapami zaživa. Ti čtyři si stačili vzít většinu svých věcí. Útěk jim kryl barbar Tjure, dokonce se mu podařilo za podpory kuší a luků ostatních jednoho medvěda škrábnout, ale nikdo si nedělal iluze o tom, jak by to dopadlo, kdyby chtěli své koně skutečně bránit. A tak se na další cestu vydali pěšky. Ostatně už svítalo. Po míli nebo dvou narazili na okraj malého města. Nejdřív přešli po malém můstku přes neuvěřitelně špinavý a zabahněný potok, a pak se po stranách cesty začaly objevovat chalupy a prkenné domky chudiny, značící město s krámy a hospodami. Napravo se záhy začala táhnout dlouhá ohrada. Byly v ní vidět pasoucí se koně. Malwe, jdoucí kupředu, si zaclonil oči proti slunci, vycházejícímu nad východní obzor, a v jeho světle uviděl postavu, sedící na ohradě u veliké budovy stájí a stodoly. Postava měla na sobě mužský jezdecký oděv a krátce střižené hnědé vlasy. Tedy krátce na ženu. V ústech cumlala stéblo a na kolemjdoucí se pozorně dívala. Dobrodruzi jdoucí kolem ji pozdravili podle dobrého mravu a ona jim odpovíděla kývnutím. Jak ona pozorovala je, tak oni pozorovali její koně. Do Dřevěných hradů to bylo daleko a oni spěchali. Koně by se hodili. Zastavili se.

„Chcete koně?“, zeptala se bez okolků. Tjure jen pokýval hlavou a olízl se. Koně to byli nádherní, takové vídal na trzích ve městě jen zřídkakdy. „Můžete je mít. Co mi za ně nabídnete?“

Elf se postavil do popředí. „No, nemáme moc peněz, asi si je tedy nemůžeme dovolit. Stačilo by nám, kdybys nám je jen půjčila, vzácná paní, ale nemáme co nabídnout jako zástavu, takže z toho asi nic nebude“.

Žena na ohradě na něj zamyšleně hleděla. Ačkoliv ten elf byl ještě skoro dítě, líbil se jí. Vždy ji přitahovali elfové, a tohohle si oblíbila na první pohled. Pro ni to byl už hotový muž, ačkoliv jemný, přec skrývající velkou sílu. Usmála se.

„Jmenuji se Taurika, pánové. A hádám, že cestujete na Dřevěné hrady. Musím vám říct, že je to ještě dva dny cesty koňmo a čas, který zbývá do zahájení té jejich slavnosti, se krátí. Všichni ti, co tu prošli nebo projeli se zbraněmi, jsou už pryč. Bez koní to nezvládnete a zaplatit za ně nemáte čím. Já mám koně. Ale něco za ně chci. Je možné, že odtud odjedete na koních, ale až tehdy, kdy bude práce, kterou po vás chci, skončena. Co vy na to?“

Dobrodruzi si vyměnili tázavé pohledy. Dobrý kůň byl právě jmění a peníze z turnaje byly dosti nejisté.

„O co jde?“, zeptal se Malwe.

„Pojďte dovnitř, povím vám to“.

Nehty byly rozdrásané, spíše nebyly než byly. Smrad moče a výkalů byl strašlivý. Zima. Kámen byl studený ale nebylo před ním úniku. Pátrat po možnostech, jak se dostat ven, už bylo zbytečné. Stěny, strop, podlaha. Studený kámen. A bolest v srdci, silnější než chlad.

„Takže vaše sestra se jmenuje Ševleja. Bydlí na náměstí v domě s domovním znamením dvou prstenů. Naposledy byla viděna osmého někdy večer,

odpoledne, předtím šla domů z prádelny na druhém břehu řeky. Pradleny říkají, že se jí udělalo špatně, poslední dobou se vaše sestra necítila vůbec nějak dobře. Je to tak?“. Malwe vzhlédl od poznámek, které si dělal. Taurika přisvědčila.

„No, a vaši rodiče žijí v Naglinu, otec pracuje pro město. Jedná se o mladší sestru? No, já jen tak pro pořádek. Dáte nám její popis? Mmm, píšu si, zhruba stejná postava jako vy, světlejší vlasy, kulatější tvář, dobrá, s tím si snad poradíme. Toho osmého s ní šla ještě jedna pradlena, odvedla jí ke kořenářce a tam jí nechala. Dobrá. Dnes máme dvanáctého, to jsou čtyři dny. Není možné, že se prostě vydala na cestu, třeba do Naglinu za rodiči?“

„Ne, to určitě ne, řekla by mi o tom, jestli něco nepotřebuji poslat, navíc by si ode mě vzala koně. A necestovala by nemocná“.

„A vy tedy bydlíte tady, ne se svou sestrou? Jste ale obě svobodné, že?“ , zeptal se neomaleně Lemrouch.

„Ano, já žiju tady, blízko svých koní. Ona nebydlí v Malvoru dlouho, přistěhovala se sem z Naglinu teprve před rokem. Sehnala jsem jí bydlení na rynku. Předtím bydlela v Naglinu a sem mě jezdila navštěvovat“.

„Malvor“, zopakoval Malwe a zapsal si jméno městečka.

„Tady máte mapu, ať po městě nebloudíte. Jak jistě víte, Malvor je poddanským městem, nikoli svobodným. Není tu tedy starosta, ani žádná městská rada, o městských věcech rozhoduje náš vladyka. K městu patří tři hvozdy. Za hradem je panský les. Ten slouží jako honitba našeho pána, Erlana Malvorského. Dál je tu na zvěř bohatý královský les, ten leží zde“, ukázala na velkou plochu v horní části mapy. „A poslední hvozd patří Heřmanu Pučálkovi, to je největší majitel hrnčířských dílen a nalezišť hrnčířské hlíny. A tady vidíte městské polnosti. Ve městě je také malá vojenská posádka, dohromady asi deset vojáků, a potom nějací zbrojnoši pána Erlana. Dál je tu několik hospod, velká prádelna, barvírna, ale nejznámější je naše malvorská keramika. Z místní červené hlíny nakoupíte hrnce a džbány až v dalekém Nurnu. Hrnčířský kruh tady najdete v každém druhém domě. Tedy když nepočítám tu smradlavou houbití čtvrť u řeky. To je na cestě ke koželužně. Skoro nemám kam chodit napájet koně, čistou vodu tu mám kvůli nim málokdy“, Taurika se zakabonila.

„No, tak uvidíme, co se dá. Kořenářka, pradleny, dům U dvou prstenů“.

„To víte, že už jsem se ptala a sháněla se po ní, ale zatím bezvýsledně. Když mi sestru pomůžete najít, kůň pro každého z vás, jakého si vyberete. Platí?“

„Platí“, houknul Tjure a s koňačkou si plácnul.

Probudila se z neklidného spánku. Jak asi dlouho? Pár minut nebo půl dne? Tma byla neproniknutelná, ale horší bylo určitě ticho. I když zvuku, toho se děsila. Věděla, co by mohl znamenat. A bolest v srdci, dvojitá rána. Jak jí to jen mohl udělat? Pomyšlení, že ji zavrhl, bylo horší než zima, třesoucí jejím tělem, a žízeň, svírající její hrdlo. Prsty už postě hmataly po spárách v kameni. Prostor byl malý, nebylo už místo, které by neohmatala, neoškrábala, neohládila.

Pradleny si zpívaly při práci. Prádelna byla za řekou. Po kamenném můstku, pod nímž se rychle hnala voda, pak ostře doleva po silnici do Dřevěných hradů. Ale ještě předtím, než cesta uhnula doprava od řeky do prudkého stoupání, sešli na svah řeky a vyšlapanou cestou se přiblížili k místům, kde pradleny praly prádlo. Do řeky tu pod rybníkem vybíhaly dřevěné můstky, na nichž ženy drhly mýdlem špinavé košile a pak je máchaly v řece. Tady byla řeka Mumlavá ještě čistá. Pod Malvorem, kde do něj vypouštěli všichni splašky, a pod koželužnou na konci města to byla po většinu dne už jen stoka. Když se pak spojila s potokem, vedoucím z lesů z míst, kde se těžila hlína pro hrnčířské dílny, šel dál krajem tok, ve kterém se koupat nebylo radno. Pradleny rozkládaly své prádlo na louce, táhnoucí se od břehu do mírného svahu. Tady se sušilo a běhlo. Když bylo špatné počasí, sušilo se ve velké dřevěné sušárně z prken, kde byla kancelář prádelny. Throran máchal sekerou a utínal stébla trávy, když přicházeli k pradlenám. Ty právě se smíchem dozpívaly lidovou písničku „Když jsem já šel z Naglinu, potkal jsem tam prادلenu”. Paprťál na ně zahlaholil:

„Hej hola, mařky, neznáte vy nějakou Ševleju? Co?”. Pradleny, bylo jich asi osm, si vyměnily nedůvěřivé pohledy a mlčely. Věnovaly se prádlu, bylo vidět že o tomhle se bavit nechtějí.

„Což mě neslyšíte? Ševleja. Prej ňáká z vás se Ševlejou šla ke kořenářce? Což, která z vás jí viděla poslední? Copak nám nepomůžete?”

„Helejte, po nás nic nechtějte, my nestojíme o problémy. Snad se jí nic zlého nepříhodovalo”, odpověděla nejstarší pradlena. „A třeba si za své problémy mohla i sama, kdo ví”, dodala druhá. „Kuš!”, okřikla ji třetí.

„Mmm, tady se toho moc nedozvíme”, otočil se Malwe k ostatním. Druzi se začali radit, co dál. Vtom ale jedna z pradlen vykřikla: „Ještěrci! Ještěrci jsou tu!”. A druhá se s výkřikem začala přetahovat o prádlo s něčím ve vodě. Tjуре tasil meč. Začala řez s přes metr dlouhými ještěrci, kteří svými jak jehly ostrými zuby byli opravdu nebezpeční. Přesvědčil se o tom Throran Ard i Tjуре, kteří přišli nejen o nohavice, ale utržili i dost nepěkných šrámů. Ty jim pradleny, teď už podstatně sdílnější, začaly na břehu řeky ošetřovat, když se zase všichni sešli u prádelny. Během boje totiž prošli podél břehu řeky až zpátky k mostu a kus za něj. Tjуре dokonce po ještěrcích z mostu skočil. Některé ze zabitých zvířat se jim podařilo posbírat dřív, než je vzal proud, a plánovali je zpeněžit.

„To jsem byla já, kdo šel s Ševlejou k Solný babě”, promluvila jedna z pradlen. „Jsem Hudlina”.

„Ke komu jste šli?”, otázal se Malwe.

„K Solný babě, teda vlastně paní Solbaně, to je felčarka, kořenářka a bylinkářka, bydlí na rynku, skoro naproti domu, kde žije Ševleja. Odvedla jsem ji tam, protože jí bylo zle. Sotva se držela na nohou a bolelo jí břicho. V poslední době si vůbec často stěžovala, že je jí špatně. A to bylo, kdy jí některá z nás viděla naposled”.

„Máme Ševleju rády, ale když je ona tak... zvláštní”, řekla ta nejmladší.

„A to je jako co?”, povídá na to Malwe.

„No, nic nám nechtěla říct. Teda... o tom svém milém. Ale musí to být bohatý člověk, to jo”.

„No, dal jí takovej krásnej prstýnek, zlatej, to se hned pozná vychovanej jinoch”, zasnila se další. „Ale aby nám slůvkem zmínila, že někoho má, to ne. To jenom achich a ojoj celej den, jak po něm vzdychala... Jak říkám, byla... je zvláštní”, opravila se prادلena.

Dobrodruzi zpracovali informaci a vydali se zpátky přes řeku na městský rynek. Tam našli dům, v němž bydlela a přijímala nemocné Solbana, kořenářka a felčarka. Zabušili.

Solbana byla už nemláadá, ale houževnatá žena. Čtveřici si prohlížela značně pátravě. Když jí řekli o tom, že se shánějí po Ševleje, nedokázala zakrýt překvapení a nervozitu. Když jí ještě vysvětlili, že je najala Ševlejina sestra a že se jim u řeky podařilo pozabíjet vodní potvory, roztála a začala jim důvěřovat.

„Ševjelu jsem viděla naposled osmého večer, když šla ode mě domů. Ošetřila jsem ji, nebyla na tom moc dobře. Řekla jsem jí, že rozhodně nesmí ráno do prádelny. Když jsem se ale pak doslechla, že se ztratila, pomyslela jsem si, že si ji vzal její nápadník k sobě. Nebylo by divu, kdyby ji chtěl poskytnout oporu, po tom, co se jí stalo”, řekla vážně.

„A co se jí teda stalo?”, zeptal se Throran.

„Potratila. Myslím, že se jí úspěšně podařilo zatajit fakt, že čekala dítě, v práci i ve městě. Nevím, proč to nikomu neřekla, ale umím si představit, že to bylo kvůli tomu, že nebyli svoji. A taky nechápu, proč už si nevystrojili veselku dřív. I když je fakt, že veselka není pro takového pána nic jednoduchého, to vyžaduje přípravu, pozvat panstvo...”.

„Moment, o čem to mluvíte?”, zarazil ji Malwe. “Jaký panstvo?”.

„No, není to nic divného, že se dívka z měšťanské, ale bohaté rodiny, vdá za panského syna, zvlášť když vidíte, že ten náš hrádek postrádá peníze na opravu. Peníze z Naglinu by tam byly zapotřebí, to teda určitě, a Ševleja byla tuze spořádaná a hodná, pracovitá. Co já vím, tak rodina, z níž pochází, by ji dokázala zabezpečit víc než dobře, ale přesto dělala pradelnu, nehrála si na nějakou paničku...”.

„Počkejte, pani, krucinál už, melete to moc rychle”, řekl nervózně Malwe, který si snažil zapisovat, co se dá. „To chcete říct, že Ševleja a místní pán...”.

„Syn místního pána, Erlach”, opravila jej Solbana.

„A s Ševlejou čekali dítě?”.

Solbana přisvědčila. „Už přes půl roku se spolu tajně schází. Svěřila se mi. Ale připadala mi tak smutná...”, zamyslela se Solbana. „Nemohu se zbavit pocitu, že ji něco tížilo, kvůli něčemu nebyla šťastná”. Solbana zavrtěla hlavou. „Já vím, že je z nějaké vlivné rodiny v Naglinu, ale přeci jen, sňatek s vladykou by pro ni znamenal dobrou partii. I když by to její rodiče stálo nějaké peníze. Ale především jsem si jistá, že se s Erlachem opravdu hluboce milovali. Když jsem ji odvedla domů a uložila v jejím pokojíku, šla jsem sama tu smutnou novinu o ztrátě dítěte

řící pánu Erlachovi. Naprosto ho to ohromilo, nebyl ani mocen slova". Solbana se zakabonila. „No, jenže jak to teď vypadá, tak Ševleja zmizela, a Erlach o ničem neví. Mám o ni opravdový strach". Solbana vypadala, jakoby na ní ležela tíha osudu mladé ženy.

„Tak to se nám to pěkně zamotává, hádám, že bysme měli najít Erlacha, a taky se kouknout do domu, kde Ševleja bydlela".

„Tam není, ten pokoj je prázdný. A Erlacha najdete v jeho panském domě. Je to po cestě směrem na Naglin. Až narazíte za městem na polní cestu po levé straně, dejte se po ní".

Pytel přes hlavu, nasycený pachem plesnivých brambor. Ruce, mačkající její paže a smýkající ji po travě. Svah, zvedající se pod jejíma nohama. Sípota mužských plic, rány do hřbetu a do hlavy, když se pokusila postavit na nohy nebo se vytrhnout. Byli aspoň tři a neměli v úmyslu ji pustit. Hlavu jí vyplňovala otázka „proč?", a za ní se deroucí odpověď, nedávající mnoho šancí na záchranu. A hned potom myšlenka na jejího milého, a s ním znovu vyvstávající naděje. A rány, pach plesniviny a nohy, vláčené po lesní prsti.

Dobrodruzi se se Solbanou rozloučili a rozhodli se dáchnout si. Na první den toho bylo docela dost. Prvním významným finančním efektem toho náročného dne mělo být prodání tří kusů zabitých ještěrců. Byla asi tak druhá hodina odpolední, když se dohodli, že nejlip to půjde na místním hrádku. Tam by mohli nejlépe vyplatit nějakou odměnu za zabití nebezpečných potvor. Vystoupali tedy podhradím po klikatých uličkách až k bráně hradu. Brána tam ovšem nebyla, do hradu zíval veliký otvor, a tak místo tradičního bušení museli zazvonit na velký zvonec. Brána, jak by jim správce hradu vysvětlil, kdyby chtěl, byla „dlouhodobě v opravě".

Správce zkontroloval táč, připravený pro panstvo na odpolední svačinu. Děvečka se motala kolem s korbíkem.

„Hned jak jsem je uviděl, tak se mi to nelíbilo. A když začli mluvit o penězích, ech... už jsem věděl, na čem jsem. V dnešních časech se takových tuláků trousí krajem. Co to tam máš, děvče?", zeptal se mlsně.

„Mlíko, co by. Čerstvý, právě před hodinou ho přivezli ze vsi. A kdo to byl, nějaký měšťák? Nebo jedni z těch zbrojnejch, co tu jich teď projíždělo?".

„Ale ne, nějaký otravový, kluci. Vyptávali se a chtěli mluvit s naším pánem", správce ochutnal kousek sladkého koláče. Byl vynikající.

„Chtěli práci? Já bych je zapřáhnul, chlívky potřebujou vyčistit", řekl štolba, který vstoupil do místnosti.

„Ne, měli s sebou nějakou zdechlinu, co vylovili z řeky. Za ní chtěli odměnu nebo co", zabručel hradní správce. Žena mu podala džbán a on se zhluboka napil. Otřel si kníry a dodal: „Hlupáci. Náš pán je teď horší než vzteklej pes. Ten by jim vyprášil kožichy, že by pak ještě rádi vysmejčili chlívky zadarmo,

jen aby je pustil. Je tak mrzutej, že jsem ho tak neviděl. Aby ne, jeho syn už kolik dnů chlastá tak, že...”

„Tsss, pozor, přichází panská”.

„A co jste s těma prosebníkama proved?” zeptala se ještě děvečka, podávajíc panské komorné nádherně malovaný džbán, plný po okraj.

„Coby”, pokrčil správce rameny. „Vyhodil jsem je”.

Z hospody bylo slyšet klepání korbelů o stůl a několik hlasů. I v tomhle brzkém odpoledni tu sedělo několik Malvorských a žvanilo o ničem. „Tjure, tak co, budem tu stát, nebo tu chcíplotinu už konečně hodíš do strouhy?”, otázal se Malwe. „Něco za ní dostat musíme, to by v tom byl čert. No, že jo, Lemrouch?”. Paprtálovec přikyvoval. Throran se jen ušklíbl, ale byl toho názoru, že Tjure má pravdu. Jen se mu nechtělo nabízet ji v hospodě, jako nějací žebráci. A když tam s ní půjde Tjure, bude to vypadat, jako že ji našel chcíplou někde u cesty. „Tak běž”, plácl kudůk barbara přes záda a Tjure vstoupil do šenku. Trpaslík Throran hned za ním.

Na místní udělaly mršiny opravdový dojem. Už proto, že k útoku ještěrců na pradleny nedošlo poprvé a několik lidí i hobitů od řeky už od nich bylo ošklivě poraněno.

„No jo, hezký, ale co s tím, odměna na ně vypsána není”, řekl hostinský.

„Hele, ale potvory jsou to pěkný, to by se ti tu vyjímalo. Co? Nebo chceš, aby to koupil hostinský v hospodě pod loubím?”, hecovali hostinského štamgasti.

„No jo, ale to by chtělo nějakýho toho, ééé... vycpávače”, nadhodil Tjure.

„Taxidermika”, podotkl místní učitel, který se tu zastavil na jedno po odpolední hodině přírodopysku v jedné ze dvou malvorských škol.

„...ééé, jo”, řekl hostinský, který se chtěl očividně blýsknout před štamgasty a zároveň chtěl mít taky něco, co v ostatních hospodách nemají. „Tak kolik, brachu? Pět?”

„Pět a pivo pro oba”, řekl Tjure.

Odpoledne už se lámalo k večeru, když se jim konečně podařilo přemluvit a podplatit nerudnou ženskou, které patřil dům U dvou prstenů, aby se mohli podívat do pokoje Ševleji. Stálo je to nájem na měsíc dopředu a ještě si vyslechli držkování, kdo že teď bude platit nájem, „když se ta mladá zdejchla”. Ta babizna zjevně neměla potuchy, že se její nájemnice schází se synem hradního pána. Jinak by si minimálně dávala pozor na pusy. I tak trvala na tom, že bude dohlížet na to, co v pokoji provádějí. Takže se tam rozhlíželi pod jejím bedlivým zrakem. Co zjistili:

Na vyhaslých kamnech stál hrnec s plesnivým obsahem.

Na okně byla mísa s něčím, co bývalo zadělaným těstem.

V šatníku nic nechybělo, alespoň pokud mohli soudit, nikdo z nich si nebyl jistý, co by takový šatník mladé ženy měl obsahovat, ale každopádně nebyly žádné stopy po tom, že by odtud někdo něco odnesl.

Mezi prádlem byl založen medailónek. V něm byl obrázek mladého muže.

A taky založený papírek.

Drahá, hořím netrpělivostí uvidět Tě. Přijď tam, kde jsme se poprvé setkali, dnes večer, po soumraku. Přijď určitě. Tvůj E.

„Aha, tak to bychom měli. Erlach jí někam vylákal. A pak...”, řekl Malwe.
„Cóóó?”, vyjekla domácí. „Co ste to řek? Kdo jí kam vylákal?”

„Nic, nic”, jal se ji Throran vytlačovat ze dveří. Teď jsme právě skončili. Děkuje a buďte s bohy. Dobrodruzi kvapně opustili prostor, přičemž s sebou vzali nalezené indicie.

Od Ševleji bytné se dozvěděli ještě to, že naposledy dívku viděla osmého večer, kdy přišla se Solnou babou. To plně potvrzovalo Solbaninu výpověď a přesvědčilo dobrodruhy, že jí mohou věřit. Dalším logickým krokem byla cesta za Erlachem.

Pospíchala. Přes most a podél řeky. Bolelo ji celé tělo, nohy ji sotva nesly. Ale potřebovala jej vidět. Potřebovala jej. Prázdnost v jejím srdci mohl vyplnit jen on. Obavy, které měla, se rozptylovaly, jak se blížila k místu, kde měli schůzku. Na místě jejich seznámení. Tam měl čekat, vzkaz, který dostala, zněl jasně. V nočním šeru už byla vidět hráz rybníka. A na ní postava, její milý. Chtělo se jí k němu utíkat. Stál tam. Pak vykročil vstříc. Zarazila se. Nevypadal jako ten, který tu měl čekat. Zaváhala. Pak se obrátila na útěk. Ale bylo už pozdě.

Na dveře Tjure zabušil ještě jednou a hlasitěji. Byly dvoukřídlé a vedly do patrového kamenného domu s arkádou v prvním patře. Dům byl stavěn velkoryse a velkopansky, ale zdi by potřebovaly opravit a utržený okap taky nevypadal reprezentativně. Zevnitř řinčely korbele a ozývaly se opilecké hlasy. Tjure zabušil potřetí.

„Táhněte, holoto”, vřískl opilý hlas.

„Kdo je tam?”, zaburácel jiný, mladý, ale neméně nachmelený. „Táhněte. Nikoho tu nechcem vidět”.

„A co když je to tvůj otec?”, opilí muži uvnitř byli nejméně tři.

„Toho chci vidět ze všech nejmní!”, vybuchl vztekle ten, který byl z nich zřejmě nejopilejší.

Malwe se osmělil: „Jdeme za vámi kvůli Ševleje. Posílá nás její sestra, Taurika”.

„Ševleja? Ta coura? Ta děvka prokletá, kterou jsem tolik miloval?”, hlas se zlomil v pláč. „Táhněte všichni k čertu, nechci o ní ani slyšet, nechci nic slyšet. Ach, kéž bych byl nežil”, opět zavzlykal panský synek. „Nalej mi ještě, co čumíš! A vy dva, pijte taky, pijte, nic hezkého nás na tomhle světě nečeká. Ženy jsou plémě hadí”.

Tjure zabušil znovu, ale nemělo to smysl. Vraceli se zpátky do městečka. V hlavách měli zmatek. Erlach podle všeho nevypadal, že by Ševleju chladnokrevně unesl.

Prespali na poli za městem. Byl to spánek bídny. V noci je budili komáři a ráno je zmáčela rosa. Ale zlatek nebylo nazbyt.

„Dnešní program je jasnej“, řekl Malwe. „Určitě se musíme dozvědět, jakou úlohu v tom hraje Erlach a jeho otec, místní pán. Nitky vedou vysoko a na hradě nás nechtěj přijmout. Tak to musíme vyzjistit jinak. Solbana nám dala tip na dva lidi, co dělaj na hradě a mohli by něco vědět. Jedná se o bývalého podkoního a hobití děvečku. Ale předtím si zkusíme ještě jednou promluvit přímo s Erlachem, třeba bude střízlivej“.

Necítla se dobře. Už delší čas. Strašlivé tušení, že se s ní něco děje, se pomalu měnilo v jistotu. Zkusila byliny, o kterých slyšela, že by měly pomoci, ale neúčinkovaly. Jen celé dva dny zvracela. Hrůza, že dívky z prádelny poznají, co se děje, jí nedávala spát. Teď v zimě to šlo, chodila zabalená ve vrstvách šatů, ale to přeci problém neřešilo. Představa, že bude muset s pravdou ven a oslovit někoho z doktorů ze vsi, byla strašná. Bála se, že přijde o svého milého, ale ještě víc se bála o jeho život. Věděla, že kdyby šla s pravdou ven, nezbylo by mu nic jiného, než bránit její čest. A ten zlý násilník by na sebe nenechal sáhnout, ani jeho ne. Byl mstivý a krutý. Věděla, že zabíjel už pro menší, a v tomhle případě by se cítil ohrožený. Nemůže riskovat život svého chlapce. Musí mlčet. Kdyby se to přeci někdo dozvěděl, byl by to její konec. Jejich konec. Bude muset jet někam z města a tam to vyřešit. Kdyby jen někoho takového znala. Kdyby jí jen nebylo tak zle.

Což o to, pitka se v Erlachově domě domě už sice nekonala, ale při pokusu bušit na dveře a vymoci si vstup do domu, po dobrodruzích začali Erlachovi kumpáni házet z arkády v patře nádoby a rozličné jiné věci. „Táhněte, chceme spát!“, povídá jeden z nich, s beznadějně přeleželými vlasy a kruhy pod očima.

„Jenom si chceme promluvit s pánem Erlachem“, volal zpět v odpověď Lemrouch, a snažil si zamáčknout bouli, kterou mu na čele udělal přesně mířený dřevěný korbílík.

Po nějaké době, kdy dobrodruzi projevili dostatečnou neoblomnost a těm nahoře došlo nádoby, přeci jen se dveře domu otevřely a za nimi se objevila nazelenalá tvář Erlachova. Dlouhé vlasy měl rozčuchané a skelný pohled v očích. „Pojďte dál, a ať to netrvá dlouho“.

„Jenom pár otázek, pane, takovejch docela malejch“, řekl Malwe. „Předně, kdy jste viděl naposled Ševleju, tedy váženou slečnu Ševleju, chtěl jsem říct“.

„Nevím už“.

„Dovolte mi připomenout, prosím pěkně, bylo to osmého večer po slunce západu, nebo někdy později?“.

„Nevím, o čem to mluvíte“, zblekotal mladík a dlouze se napil vody.

„No, měli jste přece schůzku, není-liž pravda? Na místě, kde jste se seznámili“.

„Ne, to teda ne“, opáčil Erlach. „Schůzku jsem s ní neměl, nemám a mít nechci, už od té doby, co jsem jí prohlídnul a uviděl, co je to za poběhlici, za krutou děvku“. Slza mu skanula po líci. „A já jí měl tolik rád“. Bulel. „Vždyť jsme si slíbili, že počkáme do svatby“, rozeštkal se nepokrytě. Dobrodruzi byli nanejvýš zmateni. Většina z nich měla sice v oblasti přivádění dětí na svět a s tím spojených činností minimální nebo nulové zkušenosti, ale tady očividně něco neklapalo.

„A co je tohle?“, ukázal mladíkovi Malwe lístek, který našli u Ševleji v pokoji.

„To nevím, já jsem to nenapsal“, na lístek koukal opravdu s otevřenou pusou.

„Můžete nám alespoň říct, kde jste se seznámili?“

„Na hrázi rybníka, nad prádelnou“, fňuknul Erlach.

„A co na to všechno říká váš otec?“, položil Lemrouch zásadní otázku.

„Zuří, to si umíte představit“, řekl Erlach s neblahou předtuchou v hlase.

„Dostal jsem od něj, o jé, to vy ani nevíte, jak on dokáže být vzteklý. Nechci ho taky ani vidět. A myslím, že on mě taky ne, mluví o tom, jak jsem zneuctil jméno rodu s běhnou“. Erlach si otíral slzy. „Přesto všechno doufám, že je Ševleja v pořádku“, zakňoural. „Přes to všechno... bych si vyčítal, kdyby se jí něco stalo“.

Dobrodruzi ještě cestou z Erlachova domu zašli na hráz rybníka. Všechny případné stopy byly už dávno ty tam, ale přesto se na ně usmálo štěstí. Mezi hrází a cestou na Dřevěné hrady se na Throrana zablýsklo cosi z trávy. Byl to malý zlatý prstýnek. Takové se neztrácejí jen tak z prstu. Prstýnek patřil Ševleje. Pak se rozdělili. Throran Ard s Lemrouchem Paprťálem znovu vysupěli po cestě skoro až k hradu. Lemrouch se přitom potil jako prase. Tam, pod hradbou, bydlel v hrázděném domě bývalý podkoní, sdílný a mírný člověk s velkou zásobou pelyňkovice. Tjura s Malwem se pak vydali na nebezpečnou návštěvu hobitů čtvrti u řeky.

Celá se třásla. Chvěl jí chlad, stud, vztek a ponížení. Bylo to už na dohled od Malvoru, už netrpělivě vyhlížela dům, kde bydlel ten, který se jí tak líbil. A byla si jistá, že ani ona mu není lhostejná, už od té doby, co se před dvěma měsíci potkali na hrázi rybníka, za slunce západu. Muž, který ji náhle strhl z koně, páchl pivem a křenem. Zнала ho, každý ve městě se ho bál. Byl to bývalý voják, teď místní násilník, rváč a opilec. Ale mohl si to dovolit. Neboť nebylo bohatšího člověka v Malvoru. Z každého prodaného džbánu mu šla polovina. Snad nevěděl, co dělá, snad byl příliš opilý. Jeho dech cítila ještě teď, když seděla ve svém pokoji a mráz maloval na sklo v okně. Snad to nevěděl. Ale udělal to. Svého prvního muže si představovala jinak.

Ulička měla sice na začátku, kde ústila od domu „té staré báby“, jak se o Ševlejině bytně vyjádřil Throran Ard, dlažbu, a také domy po obou stranách byly patrové, rovné, ale vše se už po nějakých třiceti metrech rychle měnilo a záhy bylo jasné, že tady začíná hobití čtvrť. Nízké domky, které nemělo stejně cenu stavět

bytelně, protože každých patnáct let, kdy se přelila nebo protrhla hráz rybníka, byly stejně odneseny kamsi po proudu, měly v oknech místo skel jen okenice a těmi se teď na elfa s barbarem zubilo množství kudrnatých dětí s jiskřícíma očima. Ve svém nářečí, poněkud odlišném od západštiny, na ně něco povykovaly. Čtvrť tvořila jedna protáhlá ulice. Tvořily ji domy „lepší“, ty stály na straně, přiléhající k říčnímu břehu, měly tu výhodu, že měly lepší přístup k vodě a splašky se tam vylévaly rovnou do řeky. Bylo tam trochu lepší ovzduší, když hobit zrovna neotevíral okenice do ulice. Ta „horší“ strana, kde bydleli ti chudší, vylévala splašky rovnou na ulici. Na druhou stranu, byli až druzí na řadě při velké vodě a měli alespoň nějaké záhumenky pod okny, tam, kde se začínal strmě zvedat kopec s horním Malvorem. Tjуре a Malwe si vykračovali ulicí a pranic nedbali pištění hobiťat. Tjуре pojednou šťouchl svého mladšího kumpána loktem a kývl hlavou k otevřeným dveřím nalevo, kde vyhlížela hobitka mladšího vzezření. Oba se jí jali vyptávat, kde že by našli hobitku Kuljanu, co dělá děvečku na hradě, ale museli tak činit přes dveře, neboť hobiť z nich mělo vážné obavy. Do hobití ulice lidé z města nechodili a hobiť je tam ani nezvali. Když se Malwe rozhlédl ulicí, ani se moc nedivil, že se dobří obyvatelé Malvoru raději drží vzdušnějších částí města. Nakonec se Tjuremu podařilo vyjistit, že někteří perspektivní hobiť z lepších rodin pracují pro lidi ve městě, a jak jim malá hobitka potvrdila, Kuljana skutečně pracuje na zámku. Ale co ona ví, teď zrovna není doma. Kde pracují hobiť z horších rodin, se oba dobrodruzi měli příležitost dozvědět o půl hodiny později. Teď stáli na ulici a dumali, co že s načnutým odpolednem. Vývěsní štít hobiť hospody zavrzel ve větru...

„Nechcete ještě dolít, pane kudůk?“, Zeptal se Lemroucha muž. Měl prošedivělé vlasy, ale stále statnou postavu muže, kterému těžká práce nezlomila hřbet.

„Abych neurazil“, povídá Paprťál. „A říkáte teda, že se na hradě něco děje? Tak čtyři dny zpátky?“

„No, je jisté, že hradní pán je vzteklejší a přísnější, než kdy předtím. Něco ho muselo opravdu rozčílit. Služebnictvo si teď musí dávat pozor. Byly nařízeny mimořádné služby. A od devátého jsou zostřeny hlídky proti pytlákům. Asi to souvisí s penězi. Byť se hrnčírům a obchodníkům ve městě daří vcelku dobře, na daních to nějak vidět není. A je možné, že pánovi došla trpělivost. Taký je možné, že se nepohodl se synem, ten bydlí dole ve městě, nebo spíše za městem. Co jsem slyšel, tak je teď víc opilý než střízlivý“.

Šenk to byl hobití. To značí samoobsluha, pelyňková pálenka nalévaná naběračkou z hrnce, strop metr padesát a nevraživá atmosféra. Tjуре tu měl opravdový problém. Ale oba dva to brali jako zkušenost a jako nutnost. Informace bylo třeba získat.

„Co to z vás táhne?“, zeptal se Tjуре a podpíral Malweho, který se citelně motal.

„A co táhne z vás?“, ušklíbl se Lemrouch. „My jsme dostali puškvorcovku, a máme i na cestu, hele“, zašermoval lahví s čirým alkoholem. Oba dva měli taky dost naváto. „Našli jste tu holku?“

„Ne, prej zrovna slouží, ale dověděli jsme se dost o činění kůží a jejich barvení. Ty vaďo, ty hobiti maj ale krušnej život“, vydechl barbar. „A teda my měli pelyňkovici. Ty hobiti nejsou zas tak špatný lidi, jen se jim člověk musí trochu dostat pod kůži. Porozumět jim“, zamudroval Tjure a přemýšlel, kolik tam vlastně utratili.

„A taky sme se trochu napilííí“, řekl opile alkoholu nepřivýklý Malwe, kterému padala hlava hned na tu, hned na onu stranu.

„No, my jsme se od toho člověka něco dozvěděli, poslechněte si to“, řekl Lemrouch. „Myslím, že se dáme trochu dohromady a v noci se půjdeme podívat do lesa“.

„Tak radši vyklop, co víte“.

Myslivci seděli na kraji palouku. Oči, přivýklé již noční tmě, pátraly po okolí. V rukou měli kuše. Čekali na škodnou.

„Pacmel a Hrbatej jsou na severním cípu“, zašeptal jeden. „A další dva jdou od západu. Máme je. Náš pán měl pravdu, když zostřil hlídky v lese“. Druhý myslivec si přihnul z placaté lahve.

„Ti darebáci se potloukají kolem staré hrobky. Pytláci zatracení. Připrav si kuši. Ted“.

Noční les měl zvláštní kouzlo. Ten čas nad ránem, kdy se probouzí první ptáci. Prošli panským lesem až k severnímu cípu, pak se vydali po cestě po hřebeni, napříč hvozdem. Uprostřed narazili na mýtinu. Na mýtině stála nízká kamenná stavba. Kámen pokrýval i její špičatou střechu. Vypadalo to jako malá hrobka. V měsíčním světle bylo vidět pevné železem pobité dveře, i malé šterbinovité okýnko na v protější stěně. Obešli kapli několikrát a Tjure zalomcoval dveřmi. Pak nočním vzduchem zafrčel první šíp.

Throranovy rány byly jen těžko zacetitelné. Lemrouch mu pomáhal, ačkoliv i jemu trčel šíp z boku. Těla lesníků ležela teď už bez hnutí. Krev se vsakovala do jehličí. „No, a je to!“, zahlaholil radostně Malwe, mávající ohnutou vlásenkou. „Ani to nebylo tak složitý, nemusels třískat do zámku“. Malwe pustil dovnitř trochu světla z lampy. Uvnitř byl stísněný prostor. Po každé straně byly tři kamenné sarkofágy. Prázdné. V rohu ležel sochor, lampa a krátký žebřík. Jinak tam nebylo nic.

Spáry v podlaze a železná oka, toho si všiml Malwe, až když si pořádně posvítil. Sochozem a silou svých paží se jim podařilo nadzdvihnout kamennou desku, tvořící střed podlahy kaple. Malweho poblikávající lucerna vrhla světlo dovnitř. Uviděli bílé paže, bránící se v hrůze paprskům světla. To stvoření bylo neuvěřitelně zubožené, špinavé, od krve, s kůží rozdrásanou. Na pokraji šílenství hrůzou ta bytost takřka neslyšně kvílela...

Dva dny trvalo, než se Ševleja vzpamatovala natolik, že jim mohla povědět všechno. Taurika se třásla vztekem, ale dobrodruzi neměli chuť jít si to vyříkat ani se starým pánem Erlanem, tím méně pak s početnou tlupou námezdníků Heřmana Pučálky. Jak se zdálo, tak jeho les a naleziště hlíny byly až přehnaně a podezřele hlídány. Do jeho lesa nesměl nikdo a naše čtveřice neměla chuť riskovat střet s nejistým výsledkem. Koně si vysloužili, tak co taky... Takže se všech šest šestnáctého dne předradostin sebralo a na Tauričiných koních se vydali do Naglinu. Starost o stádo zůstala Tauričinu štolbovi. Do Naglinu dorazili dvacátého. Ukázalo se, že otec obou mladých žen je jedním ze zasloužilých a vlivných Naglinských radních. A ten to rozhodně nechtěl nechat jenom tak. Podle toho, co měli druzi možnost vědět, bylo lze soudit, že se osobně vypraví do Malvoru s početnou silou městských i královských ozbrojenců a jedním z naglinských soudců. Hodlal to celé hnát až před nurnské úřady. Taurika k tomu poznamenala, že Erlanovi se za to, co udělal, jen těžko něco stane, ale za život Heřmana Pučálky by nikdo ze zúčastněných nevsadil ani květlík. A tak se rozloučili.

Malwe si upravil třmeny svého koně. Ostatní už zmizeli po cestách, vedoucích z Naglinu do světa. Taurika k němu přistoupila.

„Musíš opravdu odjet?“, zeptala se a pohladila koně po šíji. „Viš, že v Malvoru je místo pro dva. Se stádem bych uvítala pomoc. Není to zlé živobytí, lepší než se potloukat po cestách“.

Malwe vzdychl. „Viš“, zajíkl se. Na tohle opravdu ještě neměl věk. „Já nevím“.

„Škoda, vždyť, co já vím, i cestovat bychom mohli“, dodala ještě Taurika, ale věděla, že je to zbytečné.

„Tak s bohy“.

„Bud' s bohy, Malwe, štěstí ať tě provází“. Taurika se smutně usmála. Nezapomenu na tebe rychle.

„S bohy“, řekl Malwe, červenaje se. Snažil se nehledět Taurice do očí. Pobídl koně...